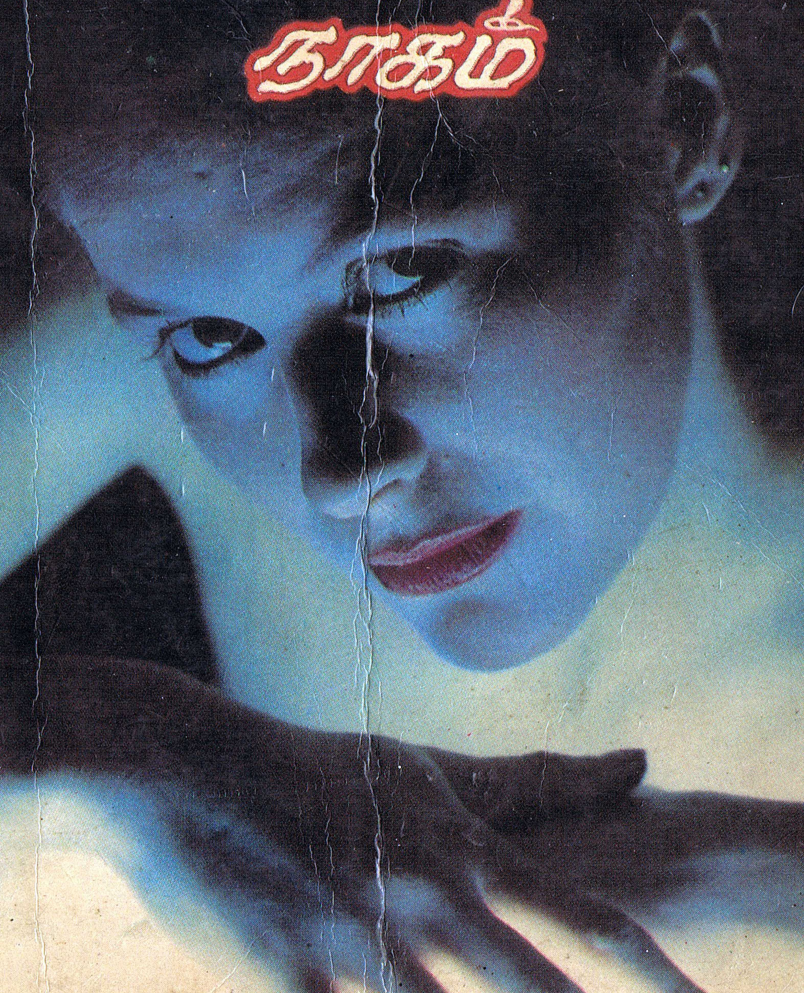

காத்திருந்த நாகம்

இந்திரா செளந்தர்ராஜன்

காத்திருந்த நாகம்

இந்திரா சௌந்தர்ராஜன்

மன்னூலாக்கம் : செல்லா

திருமகள் நிலையம்

55, வெங்கட் நாராயணா சாலை,
தி.நகர், சேன்னை-600 017.

மின்னூலாக்கம்
செல்லா

www.minnoolakam.blogspot.com

முதற் பதிப்பு ஜூன் 1996
உரிமை ஆசிரியருக்கு

விலை : ரூ. 40-00

திருமகள் நிலையம்

55, வெங்கட்நாராயணா சாலை

தி. நகர், சென்னை-600 017

போன் : 4342899, Fax : 91-44-4341559

அச்சிட்டோர் :

ஸ்ரீ சாஜேஸ்வரி பிரிண்டிங் ஒர்க்ஸ்

12, கஜபதி தெரு, சென்னை—5

‘திர்க்கமான முடிவு
திடமான செயல்பாடு
தொலை நோக்குப்பார்வை’
மூன்றும் அமைந்த
நான் பணியாற்றும் சுந்தரம் பாஸனர்ஸ்
நிறுவனத்தின் தலைவர்
திரு சம்பத்குமார மூர்த்தி
அவர்களுக்கு இந்நூலைப்
பணிவுடன் சமர்ப்பிக்கிறேன்.

பணிவன்புடன்

இந்திரா செளந்தர்ராஜன்.

என்னுரை

இந்தத் தொகுப்பிலுள்ள மூன்று நாவல்களும் இன்றைய மாத நாவல் இலக்கியம் என்னும் ஜாதியைச் சேர்ந்தவை.

இலக்கியத்திலும் ஜாதிப் பிரிவா? என்று கேட்கலாம் ஆம்!

நாவல் இலக்கியம் இன்று பலப்பல வடிவங்களை எடுத்து வாசகர்கள் ரசனைக்கு விருந்து படைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. (சிலர் இந்த விருந்து மருந்துக்குரியது என்பதையும் கணக்கில் கொள்ள வேண்டும்.)

வடுவூர் துரைசாமி ஐயங்கார் காலத்து நாவலுக்கும் இன்றைய எங்கள் நாவல்களுக்கும் தான் எத்தனை வேறுபாடு எத்தனை வேறுபாடு...!

வேகம்...

வேகம்...

வேகம்...

இது இன்றைய உலகின் போக்கு மட்டுமல்ல நாவல்களுக்குத் தேவையானதும் கூட... நாவல்களில் இதைக் கலக்க முடியாதவர்கள் பின்தங்கி விடுகின்றார்கள்.

நீட்டி முழக்கி நெடிது வளர்க்கும் வார்த்தை வியாக்யானங்களைப் புறந்தள்ளி, 'ம்...சரி...ஓ-கே...பார்க்க

லாம்' என்கிற ஒற்றை இரட்டை வார்த்தைகள் இன்றைய நாவல் இலக்கிய அங்கமாகிவிட்டது.

இது ஆரோக்யமானதா? ஆரோக்யமற்றதா? என்ற கேள்விக்கு இடமில்லை.

வாசகர்கள் வளர்ந்து விட்டான்.

அவனுக்குச் சுற்றி வளைப்பது இப்போது சோர்வைத் தரும் விஷயம். நேரடியாக நெத்தியடியாக அவனிடம் பேச வேண்டும். அதில் ஆழமும் வேண்டும்.

இந்த முயற்சியில் இன்று பல நாவலாசிரியர்கள் சரித்திரம் படைக்கிறார்கள்.

இந்தக் கூட்டத்தில் என்னைப் போன்றவர்களுக்கெல்லாம் மறைமுக குருவாக இருந்து பாதை காட்டிக் கொண்டிருப்பவர்கள் ரா கி.ரங்கராஜன், ஜெயகாந்தன் போன்றவர்கள்.

இதில் ரா. கி. ர எழுத்து மிகமிக சுவாரஸ்யமானது ஜெயகாந்தன் எழுத்து மிகமிக ஆழமானது.

இவர்கள் இருவரின் இணைப்பான படைப்புகளாய்ப் பல நாவல்கள் இன்று பலரால் படைக்கப்பட்டுப் பாராட்டுக்குள்ளாகி வருகின்றன.

அவர்களில் நானும் ஒருவன் என்பதில் மிக மகிழ்கிறேன்.

எந்த ஒரு நாவலிலும் ஏதாவது ஒரு புதுச் செய்தி தருவது என் நோக்கம். சற்று **informative** ஆக அதே சமயம் காலத்திற்கு ஏற்றாற் போல் என்கிற பாணி என்பாணி.

இந்த நாவல்களிலும் அதைப் பார்க்கலாம்.

இந்த நூலை நான் பணியாற்றும் சுந்தரம் பாசனர்ஸ் நிறுவனத்தின் தலைவர் உயர்திரு. சம்பத்துமாரமூர்த்தி அவர்களுக்குப் பணிவுடன் சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

‘தீர்க்கமான முடிவு, திடமான செயல்பாடு, பார்வையில் தொலைநோக்கு’—இவை மூன்றும் இவரிடம் நான் காணும் சிறப்பம்சங்கள்.

இந்தியத் தொழில் துறையே வியக்கும் எங்களின் நிர்வாக இயக்குனர் உயர்திரு. சுரேஷ் கிருஷ்ணா அவர்களின் மணியான தேர்வினில் இவரும் ஒருவர்.

என் வாழ்வில் திடமான முடிவுகளை எடுக்க வேண்டிய தருணங்களில் நான் ஒருமுறை இவரை நினைத்துக் கொள்வேன்.

எனக்குள் அப்படி ஒரு INSPIRATION ஆக இருக்கும் இவருக்கு : இந்த நூலைச் சமர்ப்பிப்பதில் மிக மகிழ்கிறேன்,

நன்றி

1-5-96

பணிவன்புடன்

மதுரை-3

இந்திரா செனந்தாராஜன்

காத்திருந்த நாகம்

1

பேச்சியின் சாபம் ஆறாவது முறையாக நிரூபணமாகிப் போனது!

அந்தப் பெண் சிசுவின் உயிர் போய்விட்டிருந்தது, தங்கத்தைப் பிசைந்து செய்த குழந்தை அது. அள்ளி எடுத்துக் கொண்டால், கீழே விட மனது வராது.

அந்தப் பளபள கண்களும், சிமிழி மூக்கும், அமிர்தம் சுரக்கும் ஆரஞ்சுச் சுளை உதும் கசாப்பு பிறவிகளைக் கூட கருணைக்குள் இழுத்துவிடும்

நேற்று வரை நன்றாகத்தான் விளையாடிக் கொண்டிருந்தது. பிருந்தா என்றால் திரும்பிப் பார்த்து கைகாலை அசைத்து அது தவழ்ந்து வந்த விதத்தில் ஜென்மமே சாபல்யப்பட்டுப் போன மாதிரி! பூரித்துப் போயிருந்தாள் காயத்ரி தேவி.

ஒன்றா?

இரண்டா?

வரிசையாக ஆறு குழந்தைகளை அல்லவா எமன் தின்னக் கொடுத்திருக்கிறாள்!

க ந—1

6 ● இந்திரா செளந்தர்ராஜன்

அத்தனை குழந்தைகளையும் சுமந்து பெற்ற நூறு நாளைக்குள் 'வா, வந்து வாங்கிப்போ' என்று கொடுத்திருக்கிறாள்.

பிருந்தா மட்டும் தான் வெள்ளி விழா கண்ட குழந்தை.

“இனி ஒண்ணும் பிரசினை வராதுங்க. கண்டம் நீங்கிடிச்சு! பேச்சியோட கோபம் ஆறிடிச்சுன்னுதான் நினைக்கிறேன். பிருந்தா அமோகமா வருவா. இதோ முதல் வருஷப் பிறந்த நாளை தர்பாரா கொண்டாடுவோம். இது அந்த தங்கச்சாவியை வாங்கியே தீரும் கவலையே படாதீங்க...”

குடும்ப சோதிடர் விஷ்ணு சர்மா சொன்னதுகூட பொய்யாகிப் போச்சே!?

வாக்கில் நிற்பவர் என்று அவருக்குப் பெயர்.

அவர் வாக்கைக் கூட 'போய்வா' என்று சொல்லி விட்டதா பேச்சியின் சாபம்?

கேள்வி + சோகம் என்கிற கவலையில் மயக்கமார்க்கு கிடக்கிறாள் காயத்ரி தேவி. ஓடும் ரத்தத்தில் செலுத்தப்பட்ட பெத்தடின! பிருந்தா மஞ்சள் துணியில் கிடத்தப் பட்டிருக்கிறாள்.

ஏறத்தாழ எல்லோரும் வந்து விட்டார்கள்.

எடுக்க வேண்டியதுதான்.

“இல்ல...இன்னும் தாத்தாச்சாரியார் வரலை. அவர் வந்த பிறகு எடுக்கலாம்.”

“விஷயம் கேள்விப்பட்டா உடனே ஓடி வந்துடுவார்? ஏன் இன்னும் வரலை?”

“உடம்பு சரியில்லையாம். மஞ்சள் காமாலை! இருந்தும் எப்படியாவது வந்துடறதா சொல்லியிருக்கார்...”

பேசிக் கொண்டிருந்தவர்களுக்கு விடை போல் வந்தே கொண்டிருந்தார் தாத்தாச்சாரி.

தேக்குப் பிரம்பில் தங்கப் பூண் செய்து மாட்டி அந்த பூணை பிடித்தபடி திக்கித்திக்கி வந்து கொண்டிருக்கிறது அந்த வைதீக பழம்.

பத்தாறு வேட்டியில் உத்திரியம். கையகல ஜரிகை அதில், உடம்பில் உதிர்ந்து போன பன்னிரு திருமண்.

“ரங்கராஜா...டேய் ஸ்ரீரங்கராஜா...என்னடா இது. உன் குடும்பம் இனி தழைச்சுடும்னு நம்பினேனே.மோசம் போயிட்டோமேடா! என்ன பண்ணிணா அந்த பேச்சி கோபம் அடங்கும்? புரியலையேடா எனக்கு...இந்தக் குழந்தையாவது வந்து அந்த தங்கச் சாவியை வாங்கி சௌக்யமா இருக்கும்னு நம்பினேனே...திரும்பவும் எல்லாம் போச்சே...!”

-தாத்தாச்சாரியின் பிலாக்கணத்தில் ஏகப்பட்ட பொருள். அவர் ஸ்ரீரங்கராஜன் என்று அழைத்த ஸ்மார்ட்டான நாற்பது வயது மனிதர் அவரை நெருங்கி வந்து கட்டிக் கொள்கிறார்.

கச்சிதமாய் அழுகிறார். அக்மார்க் பெரிய மனித அழகை. பின் என்ன நானூறு பேருக்கு சம்பளம் கொடுக்கும் ஒரு கோடீஸ்வரன் ஒரு ஜமீன் வாரிசு வாயில் வயிற்றில் அடித்துக் கொண்டா அழ் முடியும்? அப்படி ஸ்ரீரங்கராஜன் அடித்துக் கொண்டுகூட அழலாம். யாரும் தவறாக நினைக்க மாட்டார்கள். ஏன் என்றால் அவரது சோகத்தின் கனம் அந்த அளவு பரிமாணமுள்ளது என்பது எல்லோருக்கும் நன்றாகத் தெரியும்.

“சார் கிளம்பலாம்...எல்லாம் ரெடி.” ஸ்ரீரங்கராஜனிடம் அவர் பி'ஏ. வந்து கிசுகிசுக்கிறான்.

ஸ்ரீரங்கராஜன் அந்தக் குழந்தையை மஞ்சள் துணியோடு வாரி எடுத்துக் கொள்கிறார்.

சுற்றி இருக்கும் சில உறவுக்காரப் பெண்களிடம் அழகை உச்சத்துக்கு போகிறது.

காயத்ரிதேவி மட்டும் மயக்கம் கலையாமல் படுத்த படுக்கையாய்...

2

தீமிர் பிடித்த பெண்ணாட்டம் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறாள் காவேரி.

கரையோரமாய் கரிய மாணிக்கம், குணசீலம் என்று வாழை இலை அமைந்த கிராமங்கள். நடுவில் ரிப்பன் கட்டின மாதிரி செம்மண் சாலை சாலைக்குள் வரிசையாக ஊடுருவுகிறது ஸ்ரீரங்கராஜனின் கார் பட்டாளம். குறுக்கிடும் வாய்க்கால்களின் மரப்பாலங்களில் ஓடும் போதெல்லாம் தடதடக்கிறது.

அப்பொழுதெல்லாம் குழந்தை பிருந்தா உயிரோடு சிறிப்பது மாதிரி சரீரம் நடுங்க அப்பா ஸ்ரீரங்கராஜனைப் பார்க்கிறாள்.

-அவர் விழிகளில் கண்ணீர் மணிகள்.

-ஓங்கி அழவேண்டும் போல் தோன்றுகிறது.

“அழாதே ரங்கா...எல்லாம் சரியாயிடும். நான் சரி பண்ணேன்” என்று தட்டிக் கொடுக்கிறார் பக்கத்திலேயே அமர்ந்திருக்கும் நண்பர் கல்யாணராமன்.

“என்ன சரியாகும்? எல்லாம் நானும் அவளும் செத்துட்டா சரியாயிடும்.”

“சரி பேசு...உன் ஆசை தீரப்பேசு நான் இப்ப தடுக்க மாட்டேன். ஆனா ஒண்ணு மட்டும் சத்யம். இது தான் உன்னோட கடைசி எழவு.”

கல்யாணராமனிடம் தீர்க்கம்.

பின்னாலேயே ஸ்ரீரங்கராஜனைத் தொடர்கின்றன பல கார்கள்,

அதன் நிமித்தம் புழுதி.

அந்த அத்தனை புழுதியும் பொன்மேனிப் பட்டி நோக்கி நோக்கி ‘ஆ’ வென்று எழுகின்றன. ‘பொன் மேனிப்பட்டி ஊராட்சி உங்களை வரவேற்கிறது, எனும் தொண்டிப் பலகையைத் தாண்டி கார்கள் சீறுகின்றன. காவிரி ராஜநடை போடும் பூமி. புழுதிச் சாலை நீங்கலாக திரும்பின பக்கமெல்லாம் நெல்லும் வாழையும் தான்

ஒரே ஒரு இடம் மட்டும் அதிசயமாக பூக்கூட விளையாடாமல் கிடக்கிறது.

பேச்சியம்மன் தோட்டம் என்று முகப்பில் பெயர்ப் பலகை. அந்த பலகைக்குக் கீழே ஓர் ஓரமாக ‘இதுஸ்ரீரங்கராஜா அறக்கட்டளைச் சொத்து, எனும் குறிப்பு.

அந்த மேட்டு நிலத்தைச் சுற்றி ஜெயில்போல காம் பவுண்டு சுவர், ஆளுயர கிராதிக் கதவு- கூர்க்கா கூண்டு. அதில் ஆவுடையா பிள்ளை எனும் ஐம்பது வயது காக்கிச் சட்டை காவல்கார ஜென்மம்.

“க்ரீச்ச்ச்...” ஆவுடையா பின்னை கிராதிக் கதவைத் திறந்துவிட கார்களின் படையெடுப்பு உள்ளுக்குள்.

இதற்கு முன் ஐந்துமுறை வந்துபோன டிரைவர்.

ஆறாவது முறையும் சரியாகக் காரை நிறுத்த வேண்டிய இடத்தில் ஒதுக்கி நிறுத்துகிறான்.

குழந்தை சவத்துடன் ஸ்ரீரங்கராஜனும் இறங்குகிறார்.

“உம் நட...” தாங்கி அழைத்துச் செல்கிறார் கல்யாணராமன்.

வரிசையாய் சமாதிகள். ஓரிடத்தில் குழி. குழியின் தலைமாட்டில் திறந்த மார்போடு அதை மூடத் தயாராய் எவனோ ஒரு கூலி.

பிருந்தா துணியோடு அந்த பள்ளத்தில் அடங்கிப் போனாள்.

மண் விழ ஆரம்பித்தது.

அன்று பேச்சியின் தலையில் விழுந்த மண்.

குழந்தை புதையுண்டு போனாள்.

சகிக்கும் திராணி ஸ்ரீரங்கராஜனிடம் அந்த வினாடி அற்றுப் போனது.

“பேச்சி...” என்றார் தொண்டை கிழிய வானம் பார்த்து!

“யாருங்க அது பேச்சி?”

வரிசையாகப் பின் தொடர்ந்த கார்களில் எவ்வளவோ சொந்த பந்தங்கள் நண்பர்கள். கூடவே ஒரு ரிப் போர்டரும்!

கேட்டதும் அவர்தான்.

“எங்களுக்குச் சரியா தெரியாது. நீங்க கல்யாண ராமன் சாரைக் கேளுங்க. அவருக்குதான் எல்லாம் தெரியும்.”

அந்த ரிப்போர்ட்டும் கல்யாணராமனைப் பார்க்கிறார்

பார்வையிலேயே மனு போடத் தெரிந்திருக்கிறது அந்த ரிப்போர்ட்டுக்கு

“என்ன வேணும் உங்களுக்கு?”

“நீங்கதான் ”

“எதுக்கு?”

“பேச்சி பத்தித் தெரியணும்.

“தெரிஞ்சு என்ன பண்ணப் போறீங்க...?”

“இந்த சர்வங்க ரொம்ப ஆச்சரியமான விஷயம். இதுக்கு பின்னால் ஒரு பெண்ணோட சாபம் இருக்குங்கறது அதைவிட ஆச்சரியமான விஷயம். இது இன்ஸாட்யூகம். இதுல கூடவா சாபம் பாவம்லாம்? அதான் விசாரிச்ச ஒரு கட்டுரை பண்ணலாம்னு.”

‘இன்ஸாட் யுகம்னா சாபம் பாவம்லாம் இருக்காதா’

‘அப்படியில்லை. அது எப்படிச் சாத்யம்னு தெரிஞ்சுக்கதான்.’

“எந்தக் காலத்துலையும் ரொம்ப சக்தி வாய்ந்த விஷயங்கள் இந்த சாபமும் பாவமும் தான் மிஸ்டர். பூமி. யோட அச்ச ஓடிஞ்சிடாம சத்தக் காரணமே இவைகளுக்கு சக்தி இருக்கறதால்தான்.”

“ப்ளீஸ் கொஞ்சம் விளக்கமா...”

“நாட் நௌ...நீங்க என்னை வீட்ல வந்து பாருங்க. உங்களுக்கு நான் அவசியம் இந்த விஷயங்களைச் சொல்ல

லணும். அதை திமீர் பிடிச்ச பணக்காரங்கள்லாம் படிக்கணும். அதுக்காகவாவது சொல்லணும்-ஆமா உங்கபேர்?"

“சரவணன் சார்.”

கல்யாணராமன் ரிப்போர்ட்டுடன் பேசும்போது ஸ்ரீரங்கராஜன் அங்குள்ள சமாதிகளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். புதிய சமாதி தயாராகிக் கொண்டிருந்தது.

ஒவ்வொன்றின் மேலும் பேச்சி தெரிந்தாள்.

அழுத கண்ணீரோடு ஆவேசமாகத் தெரிந்தாள்.

‘உங்களுக்காவது பார்த்து அழ சமாதி இருக்கு! எனக்கு அதுகூட இல்லையே-ஒவ்வொரு முறையும் என் வயிறே அல்லவா சமாதியாகியது?’

—அவள் அப்படிக்கேட்கின்ற மாதிரி தோன்றியது. அதற்குமேல் அங்கு நிற்க பிடிக்கவில்லை.

ஓடிப் போய் காருக்குள் ஏறிக் கொள்ள திரும்பவும் கார்களின் புழுதிக் கிளம்பல் பவனி.

3

ஸ்ரீராம் பூர்ணா பேலஸ்! ஜமீன் வம்ச வாரிசாகிய ஸ்ரீரங்கராஜனின் பரம்பரை பங்களா...

அதன் வாசலில் போர்டிகோ நிழலில் வந்து தேங்குகிறது அந்த கருப்பு நிற கான்டெஸா.

காரின் கண்ணாடிக் கதவுகள் ஏற்றிவிடப்பட்டு உள்ளே யார் இருக்கிறார்கள் என்பதே தெரியாதபடி

இருக்கிறது. முன் கதவைத் திறந்து கொண்டு வேகமாக இறங்குகிறார் கல்யாணராமன்.

மயில் கழுத்து வேட்டி சரசரக்க பேலசுக்குள் அவர் நடக்கும் நடையில் திகைக்க வைக்கும் ஒரு டேவகம்.

பார்வை ஸ்ரீரங்கராஜனைத் துழாவுவதை எல்லாராலும் உணரமுடிகிறது.

“ஐயா மேல அவர் ரும்ல இருக்காரு. உங்களை வந்தா வரச்சொன்னாரு...”-வேலைக்காரன் ஒருவன் சொன்ன பதிலைத் தொடர்ந்து வார்னிஷ் மின்னும் மாடிப்படி கைப்பிடித்தண்டைப் பிடித்து மேலேறுகிறார்.

கதவைத்திறந்து உள் நுழையும்போது ஸ்ரீரங்கராஜன் மூன்றாவது பெக்கில் இருந்தார்.

“என்னடா திரும்பத் தண்ணி அடிக்க ஆரம் பிச்சுட்டியா?”

“வேற வழி...பிருந்தாவை மறக்க முடியலை கல்யாணராமா...”

“தப்புக்குக் காரணம் நிறைய இருக்கு. ஆனா சரியா நடந்துக்க தான் ஒரு காரணமும் இல்லை ”

“ப்ளீஸ்...புரியும்படி பேசு.”

“இந்தத் தண்ணிச் சனியனை விடு, பணத்தாசையால அந்த பேச்சி சாபத்துக்கு ஆளானீங்க அவளைப் படாத பாடு படுத்தினீங்க. இது உள்ள போயிட்டாதான் நல்ல விஷயம்லாம் வெளிய போயிடுதே?”

“முடியலை கல்யாணம். நான் என்னிக்காவது குடிச்சுட்டு உளறியிருக்கேனா தப்பா நடத்துருக்கேனா?”

“நடந்துக்கப் பார்த்தியேடா. மறந்து போச்சா சரிசரி நீ இப்ப நான் சொல்றதைக் கேக்கற நிலையில் இல்ல. ஆமா எங்க காயத்ரி?”

“போய்ப்பாரு...இந்த அரண்மனைல எங்கியாவது சோகமாபடுத்திருப்பா. இனி நான் குழந்தை பெத்துக்கப் போறது கிடையாது கல்யாணம். எனக்கு வேண்டவே வேண்டாம். அதுங்க பிறக்கவும் வேண்டாம்-பிறந்து தவழ்ந்து ஆசை காட்டிட்டுச் சாகவும் வேண்டாம்.”

ஸ்ரீரங்கராஜனின் உளறலில் சோகத்தின் இழைகள், துக்கத்தின் தீர்மானங்கள்.

கல்யாணராமன் அனைத்தையும் புறந்தள்ளியபடி காயத்ரியைத் தேடுகிறார்.

காயத்ரி பால்கனியில் தெரிந்தாள்.

தந்தத்தில் செய்த ஈர்க்குச்சியாய் உடம்பு.

பாலீஷை இழந்த வெள்ளித்தட்டாய் முகம்-அதில் மழை நீரில் பாதி முங்கியும் மீதி முங்காமலும் தரையில் கிடக்கும் நாவல் பழமாய்க் கண்கள்.

‘காயத்ரி...’

“வாங்கண்ணா...”

“நெள ஆர் யூ ஆல்ரைட்?”

“எம்.ஏ.படிச்ச பொண்ணு-சமஸ்தானத்தோட கடைசி ராணி வேற-அழுதுகிட்டே இருக்க முடியுமா? தேத்திகிட்டாத் தானே மெச்சுரிட்டி இருக்கறதா மத்த வங்க நம்புவாங்க.”

“இந்த சூழ்நிலையையும் புத்திசாலிதனமா பேசறே. ஆனா மெழுகா உருகிக்கிட்டு இருக்கேங்கறது உடம்பைப் பார்த்தா நல்லா தெரியுது. கவலைப்படாதே.சாபத்துக்கு முடிவு நெருங்கிடிச்சு.”

“ஹும்...என்ன சாபமோ...கண் றாவியோ.”

“என்னம்மா சாபத்தையே சந்தேகிக்கிற மாதிரி பேசுறே?”

“பின்னே...அந்த பேச்சியும் என்னை மாதிரி ஒரு பொண்ணுன்னு சொன்னீங்க. என்னைப் போலவே குழந்தைகளை இழந்தவன்னும் சொன்னீங்க.”

“உன்னை மாதிரி இல்லை. இவ இழந்த விதம் ரொம்பக் கொடூரமானது.”

“சரி இருக்கட்டும். அப்படிச் குழந்தையை இழந்தவ எனக்குப் பிறக்கற குழந்தைகளும் சாகணும்னு சொல்லிட்டா செத்திருப்பா? நல்ல தாய் அப்படிச் செய்வாளா? அதுலேயும் குழந்தையை இழந்து சோகத்தை அனுபவிச்ச ஒரு தாய் மனசு, யாருக்கும் அப்படி ஒரு துன்பம் வரக் கூடாதுன்னுதான் நினைக்கும். இப்படியா உயிர் குடிக்கும்.”

“லாஜிக்கா உன் கேள்வி சரி. ஆனா பேச்சி சாபம் உண்மை அதுக்கு முடிவு கட்டத்தான் நான் இப்ப இங்க வந்துருக்கேன்.”

“நீங்களும் இதை பலதடவை இப்படிச் சொல்லி யாச்சு.”

“ஆனா இந்தத் தடவை தானே யோகி மயான பர்ணிகாவைச் சந்திக்க முடிஞ்சது.”

“மயான பர்ணிகாவா?”

“ஆமா...சாதாரண யோகி இல்ல இந்த நபர். மனுஷக் கூட்டத்துலையே ரொம்ப வித்யாசமான பேர் வழி.”

“ஆனா பெண்ணா?”

“வந்து பார்த்துட்டு சொல்.”

“எங்கே?”

“கீழ் கார்ல காத்திருக்காங்க.”

-பேசிவிட்டு நடக்கும் கல்யாணராமனைப் பின் தொடர்கிறாள் காயத்ரி. துவண்ட நடை. ஆனாலும் அதில் சற்று வேகம்-

வாசல்புறம் வந்து காரை நெருங்கி நின்றுவிட்டவர், கதவைத் திறந்து பார்க்கச் செல்கிறார்.

“இறங்கி வரச் சொல்லுங்க.”

“மாட்டாங்க. அவங்க பாதங்கள் மயானத்துல தான்படும். மற்ற இடங்கள் படாது.”

“நீங்க என்ன சொல்றீங்க?”

“முதல்ல கார் கதவைத் திறந்து பார்த்து அவங்களுக்கு வணக்கம் சொல்.”

-காயத்ரி ஒரு தினுசான அவஸ்தைக்கு உள்ளான மாதிரி தெரிந்தாள். மெல்லக் காரின் கதவைத்திறந்தாள். உள்ளே சீட்டில் தெரிந்த உருவைப் பார்த்த மாத்திரத்தில் வீறிட்டு அலறாத குறை.

படாரென்று கதவை மூடி விட்டாள்.

“என்ன காயத்ரி...வணக்கம் சொல்லு.”

“யார் இது? முழு நிர்வாணமா...சடையும் மூஞ்சியும் பாக்கச்சுக்கிடையே...”

“உஸ்...தப்பா பேசாதே—பரிகாரம் வீடு தேடி வந்துருக்கு—அவங்களை வணங்கு.”

“முடியாது...சாபம் சாமி யார்னு என்னை எல்லோரும் முட்டாளாக்கப் பாக்கறீங்க. நான் படிச்ச பொண்ணு. என்சிட்ட உங்க பாச்சா பலிக்காது.”

—பேசிக் கொண்டே காயத்ரி திரும்பி மாடி ஏறும் போது இதிரே சற்றே தள்ளாடியபடி ஸ்ரீரங்கராஜன்

“என்னடா கல்யாணராமா. என்ன பண்ணே, ஏன் ஓட்றா காயத்ரி?”

“அவ ஓடலை ரங்கராஜா. அந்த பேச்சி சாபம் அவளை ஓட வைக்குது. பேசக் கூடாததையெல்லாம் பேச வைக்குது ”

“புரியும்படி சொல்.”

“சரி சரி நீயாவது வா. போய் வாயைக் கழுவிக்கிட்டு விபூதி பூசிக்கிட்டு சீக்கிரம் வா.”

“எதுக்குடா?”

“போடா...போய்ச் சொன்னதைச் செய்.”

—அரைமனதாய் அவ்வாறே ஸ்ரீரங்கராஜன் திரும்பி வர “கார் கதவைத் திறந்து பார். ஒரு யோகியை அழைச்சு வந்துருக்கேன்—அவங்களுக்கு வணக்கம் சொல். பதட்டப்படாம சொல்லணும்.”

—ஸ்ரீரங்கராஜன் கைகள் கார் கதவைத் திறக்கின்றன. உள்ளிருக்கும் உருவைப் பார்த்து உதறல் எடுக்கின்றது. நடுங்கியபடி கைகள் கூம்புகின்றன.

“யார் இது? இவ்வளவு இள வயதுல நிர்வாணமா?”

“யோகி...மயான யோகி...உன் சாபம் தீர்க்க வந்த யோகி.”

4

“டொக்...டொக்...”

—சப்தம் கேட்டு கதவைத் திறப்பவர் கல்யாண ராமன் திறந்து பார்த்தால் எதிரில் ரிப்போர்டர் சரவணன். ‘ஜோல்னா பை, பைஜாமா குர்தா டு இன் ஒன் பவர் கூல் கிளாஸ் நெற்றியில் மெலிதான விபூதி குங்குமக் கீற்று’—என்கிற தேஜனில்.

“வாப்பா...”

“தப்பான நேரத்துக்கு வந்துட்டேனா”—சரவணன் கேள்வியோடு கல்யாணராமன் கைகாட்டும் நாற்காலியில் அமருகிறான்.

“இல்ல சரியான டயத்துக்குத்தான் வந்திருக்கே”—கல்யாணராமனிடம் இரு பொருள்பட்ட பேச்சு.

“அப்ப அந்த சாபக் கதையை விரிவா சொல்லிடுவீங்கன்னு நம்பலாம்.”

“சொல்றது மட்டுமல்ல சரவணன்—உன் உதவியும் எனக்குத் தேவை ”

“என் உதவியா?”

“ஆமா. கொஞ்சம் ரிஸ்க்கான உதவிதான் செய்வியா?”

“உதவி என்னன்னு சொல்லாமலே...”

“சொன்னா செய்வியான்னு சந்தேகமா இருக்கு.”

“அப்படி ஒரு உதவியா?”

“ஆமாம்.”

“நல்ல காரியத்துக்கு என் உதவி எப்பவும் உண்டு சார். தைரியமா கேளுங்க—நல்ல காரியமா இருந்தா செய்யறேன்.”

“நல்ல காரியம்தான் சரவணன். அடுத்து பிறக்கப் போற குழந்தை சாவக்கூடாதுங்கறது நல்ல காரியம் இல்லியா?”

“நிச்சயமா...அதுக்கு நான் என்ன பண்ணணும் சார்?”

‘சொல்றேன்...ஆனா எல்லாம் ரகசியமா நடக்கணும்.’

“அதுக்கு எந்த குந்தகமும் வராது. உதவி என்ன. அதைச் சொல்லுங்க,”

“ஒரு இளம் பெண் பிணம் வேணும்.”

—கல்யாணராமனின் அந்த விசித்திரத் தேவை ரிப்போர்ட்டர் சரவணனை ஒரு உலுக்கே உலுக்கிவிட்டது.

“என்ன சார் இது...பிணம் அது இதுன்னுகிட்டு.”

“ஆமாம்பா. ஒரு இளம் பெண் பிரேதம் வேணும்? அவசியம் வேணும்.”

“புதிரா இருக்கு உங்க தேவை. விளக்கமா சொல்லுங்க சார்.”

“விளக்கமா சொல்லத்தானே போறேன். நீ எனக்கு பதில் சொல்லு. பிணம் கிடைக்குமா?”

“என்ன சார்...அது என்ன அரிசி பருப்பா?கடைக்குப் போய் வாங்கி வர.”

“கடைக்குப் போய் வாங்க முடிஞ்சா நான் எதுக்கு உன்கிட்ட உதவி கேக்கறேன் ”

“ஏதோ என்கிட்ட பிணம் இருக்கற மாதிரி இருக்கே உங்க பேச்சு.”

‘உன்கிட்ட இல்லாம இருக்கலாம். ஆனா ஜி. எச். மார்ச்சுவரியில அனாதைப் பிணங்கள் இருக்குமில்லியா?’

“இருக்கலாம்- அது வேணுமா உங்களுக்கு. பணத்தை விட்டெறிஞ்சா மார்ச்சுவரி ஸ்வீப்பர் அந்த மார்ச்சுவரியையே உங்க பேருக்கு எழுதி வைச்சுடுவானே. நான் எதுக்கு நடுவுல?”

‘தோ பாரு சரவணன். நான் ஈடுபடப்போற ஒரு காரியம் அசாதாரணமான ஒண்ணு. அதுக்கு எனக்கு நம்பிக்கையுள்ள துணை வேணும். அது நீயா இருந்தா நல்லதுன்னு நினைக்கறேன்.’

“சார் பயமா இருக்கு. முன்பின் தெரியாத என்பேர்ல உங்களுக்கு இவ்வளவு நம்பிக்கை எப்படிக் வந்தது?”

“உன் பேர்லன்னா உன் பேர்ல மட்டுமில்லை சரவணன் உன் ஜாப்தான் நான் உன்னைத் தேர்ந்தெடுக்க காரணமே- நீ ஒரு பொது ஜனத் தொடர்புள்ள நபர் நடந்த- நடக்கப் போற எல்லாத்தையும் நீ கேட்டும் பரத்தும் வெச்சுக்கணும். இந்த உலகத்துக்கு இன்சாட் பற்றி தெரியும் சன் டி. வி. ராஜ் டி. வி. பில் கிளிண்டன் காஸ்பிரேட்ஸ் ‘னு’ எவ்வளவோ தெரியும். உக்காந்த இடத்துல ஒரு பட்டனைத் தட்டி உலகத்தையே அழிக்கூடக் கத்து வெச்சுருக்கோம்.

ரோபோங்கறோம், டிரோன்கறோம். விஞ்ஞானத் தோட தசாவதார சீஸன் இது. ஆனா ஒரு சின்ன கிரை விதையையோ அரிசிமணியையோ நாம உருவாக்க முடியலை...”

“சார் என்ன சொல்ல வர்றீங்க, எனக்கு எதுவுமே புரியலை.”

“சுருக்கமாச் சொல்றேன். மனோசக்தி ஆன்மீக சக்தியால் தர்மத்தைப் பற்றியும்-அதுக்கு எதிரான விஷயங்களைப் பத்தியும் நீ தெரிஞ்சுக்கப் போறே...”

“எப்படி?”

“உயிர்-உள்ளம்-அதன் மாற்றங்களைப் பற்றியெல்லாம் பார்க்கப் போறே. பார்த்து இந்த உலகுக்கு அச் செழுத்தல அழியாத மாதிரி எழுதி வை.”

“மறுஜென்மம் அப்படி இப்படி மாதிரியா?”

“கிட்டதட்ட அப்படியும்தான்...”

“நான் ஸ்ரீரங்கராஜன் வீட்டு சாபக் கதை கேட்க வந்தேன். நீங்க புதுக்கதை சொல்றீங்க. ட்ராக் மாறி நான் எங்கேயோ போற மாதிரி உணர்றேன்.”

‘ஆர் யூ இன் த ரைட் ட்ராக். உன் விருப்பப்படி சாபக் கதையைச் சொல்லிட்டேன். சினிமா ஃபிளாஷ் பாக் மாதிரி நான் சொல்லச் சொல்ல ஓட விட்டுக்கோ.”

ஸ்ரீரங்கராஜன் ஃபேமிலி பணக்கார கோடஸ்வர ஃபேமிலி மட்டுமில்லை. அது ஒரு ஜமீன் குடும்பம்.”

“தெரியும். கேள்விப்பட்டிருக்கேன். சிங்கப்பட்டி ஜமீன் வம்சம் அவங்க.”

“ஸ்ரீரங்கராஜன் தாத்தா ஸ்ரீதர மாணிக்கம் பற்றித் தெரியுமா உனக்கு?”

‘நான் தெரிஞ்சுக்கணும்னா கட்டாயம் சொல்லுங்க.’

“ஆமாம். அவர்தான் பேச்சியோட சாபத்துக்கே கர்த்தா.”

“எப்படி? எப்படி?”

5

அந்த சாரட் தேங்கி நின்ற இடம் ராம் பூர்ணா பேலசின் போர்ட்டிகோ.

பிடறியைக் குழைத்தபடி கறுத்த குதிரைகள் நான்கு இழுத்து வந்த சாரட்டிலிருந்து இறங்குபவர் ஸ்ரீரங்க ராஜனின் தம்பி ஸ்ரீபிரசாத், எதிரே ஸ்ரீபிரசாத்தின் தாத்தா ஸ்ரீதர மாணிக்கம்.

இந்த ஸ்ரீ அவர்களின் குலச் சொத்து.

ஸ்ரீபிரசாத்தும் ஒன்றும் வெறுமனே இறங்கவில்லை. உடன் இறங்குபவள் பேச்சி. கழுத்தில் கல்யாணமாலை!

“யாருடா அது...இவதான் நீ சொன்ன பேச்சியா?”

“ஆமாம் தாத்தா. ஆசீர்வாதம் பண்ணுங்கோ.”

“நல்லா இருங்க. உன் உயிரைக் காப்பாத்துன வளுக்கு வாழ்க்கையையே கொடுத்திட்டியே பிரசாத். உனக்கு ரொம்ப பெரிய மனசு.”

“அதுக்கு சம்மதிச்ச உங்களுக்கு மட்டும் சின்ன மனசா தாத்தா?”

“யாருக்கு பெரிய மனசுங்கற ஆராய்ச்சிய விடு. போ. பேச்சியோட போய் உன் பாட்டியோட ஆசையைப் பூர்த்தி செய்.”

-ஸ்ரீபிரசாத் தனது காதல மனைவி பேச்சியுடன் ராம் பூர்ணா பேலசுக்குள் நடக்கிறான்.

குடிசைவாசி பேச்சிக்கு அந்த மாளிகை சிலிர்ப்பூட்டு கிறது. படுவேகமாய்க் கொத்த வந்த பாம்பிடமிருந்து

ஸ்ரீபிரசாத்தைக் காப்பாற்றி அந்தக் கொத்தை தான் வாங்கி மருத்துவத்தால் பிழைத்தவள்.

“மொத்தம் இந்த வீட்ல எத்தனை பேர் ” நடந்தபடி கேட்கிறாள்.

“வேலைக்காரங்களோடு சேர்த்து முப்பத்திரண்டு பேர்.”

“உங்க குடும்பத்தவங்க மட்டும் எத்தனை பேர்?”

“பதினோறு பேர்.”

“பதினோறு பேருக்கு இருபத்தியோரு வேலைக்காரங்களா. தலைக்கு இரண்டு பேரா?”

“ஏன் கூடாதா? நாங்க ஜமீன் வம்சம். இப்ப ஜமீன் இல்லை-ஆனா செல்வாக்கு போகலையே ”

“என் மாதிரி குடிசைவாசியகல்யாணம் பண்ணிக்கற அளவு மனசு மாறியிருக்கீங்களே. சிக்கனமா செட்டும் சீருமா வாழறதுக்கும் மாத்திக்கக் கூடாதா?”

“நீ என்ன சொல்றே?”

“இந்த அளவு பகட்டு வேண்டாங்க. எளிமை ரொம்பப் பெரிசுங்க.”

“ஏதேது மானிகைல கால் வெச்ச நிமிஷத்துலேயே உன் கொள்கை பற்றிப் பேச ஆரம்பிச்சுட்டே. யானை படுத்தாலும் குதிரை மட்டம் பேச்சி.

என்னதான் சிக்கனம்னாலும் சில விஷயங்கள் ஜமீன்ல இல்லாம இருக்க முடியாது. நீ இதுல தலையிடாதே. நீ கிட்டத்தட்ட இப்ப ஒரு ராணி. அந்த பந்தாவை விட்டுடக்கூடாது.”

“சரிசரி வீட்ல உள்ளவங்களை அறிமுகப்படுத்த தலையே.”

“படுத்தேன். இதுல பலருக்கு உன்னை பிடிக்கலை. இந்த கல்யாணம் பிடிக்கலை.”

“தெரியும். ஜமீன் எங்கே? இந்த ஏழை எங்கே? நீங்க தான் ஒத்தக் கால்ல நின்னு தற்கொலை செய்துக்கறதால் லாம் மிரட்டி என்னைப் பணிய வெச்சுட்டிங்க. நீயும் அனாதையா இருக்கே உனக்கு நான் காட்டற நன்றி கல்யாணம்னீங்க...”

“அந்தக் கதை இப்ப எதுக்கு? கல்யாணம்கறது ஒரு தடவை பண்ணிக்கற விஷயம். அதுல மனசோடப் பிரிய்த்துக்குதான் எப்பவுமே முதல் இடம் தரணும். என்னைக் காப்பாத்தினதால மட்டும் உன்னை நான் கல்யாணம் பண்ணிக்கலை. உன்னை எனக்கு பிடிச்சி ருந்தது.”

“போதும் உங்க வியாக்யானம். இதைவிடப் பெரிசா வும் பிரமாதமாவும் நீங்க உங்க காதலுக்கு விளக்கம் கொடுத்தாச்சு. இப்ப அறிமுகம்.”

“முதல்ல தாத்தா-அவங்களைப் பார்த்துட்டே. அடுத்து பாட்டி.பேர் ஸ்ரீபூர்ணவதி அவங்களைப் பாக்கப் போறே. இந்த ராம்பூர்ணா பேலஸோட நிகரில்லாத பெரிய ராணி அவங்கதான். இங்க அவங்க வெச்சதுதான் சட்டம். பாட்டி ரொம்ப ஆச்சாரமான டைப் தினம் பூஜைதான், புனஸ்காரம்தான்.”

—ஸ்ரீபிரசாத்தின் விளக்கத்தைத்தொடர்ந்து கால்கள் நின்ற இடம் அந்த மாபெரும்பங்களா வீட்டின் மாபெரும் பூஜை அறை.

பூஜை அறையா அது...? கிட்டத்தட்ட திருப்பதி பெருமாளின் சன்னிதியையே மோல்ட் எடுத்த மாதிரி தெரிகிறது.

அதைப் பார்க்கவும் பூரித்துப் போகிறது பேச்சியின் மனது.

“என்னங்க இவ்வளவு பெரிசா உங்க பூஜை சன்னதி”

-கேள்விக்குப் பதிலாக வெளிப்படுபவள் பூர்ணாதேவி லக்ஷ்மண நரை ஓடிய தலை. பாலாடைகள் சதையாக கன்வெர்ட் ஆனமாதிரி ஒரு கன்னம். அந்த முதுமையிலும் சுருக்கம் விழாத ரோஸ் நிற உதடுகள். கோல்ட் ஸ்பெக்ஸ் சதுரக் கண்ணாடி. அணிந்திருப்பவர் கோடீஸ்வரர் ஆதலால் பத்து பவுனுக்கு கிறிஸ்டல் டைப் சங்கிலி இருபக்கமும் ஒரு ஆர்ச் கணக்காய்த் தொங்குகிறது.

“இவங்கதான் பாட்டி கும்பிட்டுக்கோ...”

ஸ்ரீபிரசாத் கைகாட்ட பேச்சி விழுந்து, வணங்க பாட்டியின் பார்வை அளவெடுக்கிறது.

“உன் கல்யாணம் ஏழு நாள் விமர்சையா நடக்க ணும்னு ஆசைப்பட்டேன். ஏழு நிமிஷத்துல முடிஞ்ச மாதிரி ஆகிப் போச்சே உனக்கு கோலாகலப் பிராப்தம் இல்ல பிரசாத்.”

‘பரவால்லபாட்டி-பேச்சிய ஆசீர்வாதம்பண்ணுங்க.’

“பார்ப்போம் இவளாவது என் நாகபூஜைக்கு ஒத்தாசை செய்யறாளான்னு...”

“நாக பூஜையா?” பேச்சியிடம் கேள்வி,

“ஆமாம்மா...இந்த பேலஸை ஒரு நாகம்தான் காவல் காக்குது. அதுக்கு எனக்குப் பிறகு பூஜை செய்ய ஆள் இல்லை...”

“ஏன் இல்லை?”

“நாகம்னா முதல்ல பயம். அப்புறமா அருவருப்பு. இந்தக் காலத்து பெண்கள் இல்லியா? ஆகையால

பூஜை புனஸ்காரம் மேலல்லாம் நம்பிக்கையில்லாத நிலை...”

“ஏங்க உங்க பாட்டி என்ன சொல்றாங்க?”

“பாட்டி பேச்சிக்குத் தெளிவா புரியற மாதிரிச் சொல்லுங்க.”

-பாட்டி பூர்ணாதேவி பேச்சியைக் கைப்பிடித்து அழைத்துக் கொண்டு பூஜை அறைக்குள் நுழைகிறாள், அறையின் வடக்கு மூலையில் ஒரு பெரிய புற்று

வீட்டுக்குள்ளேயா?!

பாட்டி புற்றின் முன் போய் நின்று கொண்டு ஏதோ ஸ்லோகம் போல் ஒன்றைச் சொல்லவும், அதன் உச்ச துவாரம் வழியாக ஒரு நாகத்தின் படம் விரிந்த சிரம்.

அப்பப்பா...!

எத்தனை பெரிய படம்!

எத்தனை பளபளப்பான நீளமான நாக்கு!

புல்லரித்துப் போகிறது ஸ்ரீபிரசாத்துக்கும் பேச்சிக்கும்.

“நாகம்மா...என் பேரன் கல்யாணம் பண்ணிகிட்டு வந்திருக்கான். என் மருமக வந்திருக்கா. வா வந்து ஆசீர்வாதம் பண்ணு.”

-ஸ்ரீ பூர்ணா தேவிக்கு கட்டுப்பட்ட மாதிரி முழு உடம்போடு வெளியே வருகிறது அந்த நாகம். வந்த பிறகுதான் தெரிகிறது அதன் நீளம் கிட்டத்தட்ட ஆறடி!

ஸ்ரீபிரசாத் கிட்டத்தட்ட ரத்தம் உறைந்த நிலைக்குப் போகிறான்.

அது பேச்சியை நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு ஸ்ருட்டி என்று தரையைத் தட்டிய விதத்தில் ஒரு மின்னல் வேகம்.

இவ்வளவும் நடக்கும் போது பூஜை அறை வாசலில் ஜமீன் வாரிசுகளின் கூட்டம்.

ஸ்ரீபிரசாத்தின் அம்மா ஸ்ரீலலிதா, அப்பா ஸ்ரீராக வன், அண்ணன் ஸ்ரீராஜன், அண்ணிஸ்ரீமைதிலி-குழந்தை ஸ்ரீ தேவி, ஸ்ரீரங்கராஜனும், மனைவி காயத்ரியும் ஜமீனுக்குச் சொந்தமான எஸ்டேட்டில் இருப்பதால் அவர்கள் இங்கு இல்லை,

எல்லோர் பார்வையிலும் வியப்பு, பீதி எல்லாம்.

“எல்லோரும் உள்ள வாங்க...”

-தயங்கித் தயங்கி வருகிறார்கள் அவர்கள்.

“எல்லாரும் நாகம்மாவை விழுந்து கும்பிடுங்க,”

-அப்பாவும் அம்மாவும் மட்டும் விழுந்து வணங்க மற்றவர்கள் பயந்தபடியே நிற்க...

“நாகம்மா நம்ம காவல் தெய்வம். ஒண்ணும் பண்ணமாட்டா உம் கும்பிடுங்க.”

-பாட்டி பூர்ணாதேவியின் பேச்சுக்கு பேரன் ஸ்ரீராஜன் மட்டும் கீழே விழுந்தான். அவன் மனைவி ஸ்ரீமைதிலி தன் மகள் ஸ்ரீதேவியுடன் விருட்டென்று வெளியேறி விட்டாள்.

பேச்சி அதைப் பார்த்துவிட்டு ஆச்சரியமடைகிறாள்.

அவளது நிர்மலமான முகத்தில் இப்பொழுது இனம் புரியாத ஒரு தெளிவு. அந்த படம் விரிந்த நாகத்தை உற்று பார்த்தவள் அருகில் சுவாமி சன்னிதியில் கிடந்த அர்ச்சனைப் பூக்களை எடுத்து நாகம்மா மேல் விட்டு அந்த படம் விரிந்த நாகத்தின் முன்னிலையில் சாஷ்டாங்கமாய் விழுந்தாள். அந்த நாகம் தன் படத்தை அவள் தலைமேல் ஒருமுறை வைத்து ஆசீர்வாதம் செய்தது.

அதைப் பார்த்த பாட்டி ஸ்ரீபூர்ணா தேவிஅடைந்த மகிழ்ச்சி இருக்கிறதே...அடேயப்பா!

6

“ஆமா யார் இந்த பேச்சி...நம்ம ஜமீன்தோட்டத்து காவக்காரன் பொண்ணு. இவளுக்கு வந்த வாழ்க்கையைப் பார்த்தியா?”

“ஆனாலும் ஸ்ரீபிரசாத் புத்தி இப்படிப் போக வேண்டாம். மானூர் ஜமின்தார் பொண்ணு மாணிக்கசித்ரா பார்க்கத் தளதளன்னு இருப்பா. ஆயிரம் ஏக்கர் நஞ்சை புஞ்சை சீதனத்தோட இந்த சிங்கம்பட்டி வர வேண்டியவ! இப்ப ஸ்ரீபிரசாத் தனக்கில்லைன்னு தெரிஞ்ச நிமிஷம் தற்கொலை செய்துகிட்டாளாம்-அந்தப் பாவம் இவனைச் சும்மா விடுமா?”

“ஆசைக்குக் கண்ணில்லைங்கறது வாஸ்தவம்தான் ஆனா அந்த கிழவி பூர்ணாவதிக்குகூட கண்ணில்லாம போச்சே. நம்மகிட்ட அவ்வளவு கண்டிப்பா இருக்கற அந்த கிழவி, பேச்சின்னா வழியறதைப் பார்த்தீங்களா?”

“பார்த்தேன். பார்த்தேன், பேச்சி சம்திங்ராங்கான ஒரு பொண்ணு. அவளை வளர விடக்கூடாது, விட்டா இந்த ஜமீனல அப்புறம் எல்லாம் அவ ராஜ்யமாயிடும். பின்னால ஒரு காவக்காரன் பொண்ணு பேச்சைக் கேட்டு நாம மோசம் போனோம்கற பழி வந்து சேரும் ”

ஆளாளுக்கு இப்படிப் பேசிக் கொள்ளுமிடம் ஸ்ரீராஜனின் தனியறை! அங்கே அவன் மனைவி ஸ்ரீமைதிலி, தங்கை ஸ்ரீமதி என்கிற கூட்டம்.

அப்பா ஸ்ரீராகவனும், அம்மா ஸ்ரீலலிதாவும் கூட உடன் இருக்கிறார்கள்.

இவர்களிடம்தான் அத்தனை பொறுமல்.

இது யதார்த்தமாக அந்த அறையைத் தாண்டி நடந்த பாட்டியின் காதிலும் விழுந்து விட்டதால் உருவா கிறது பிரளயம்!

தாத்தா ஸ்ரீதர மாணிக்கம் எதிரே பாட்டி பொறும லுடன் போய் நிற்கிறாள்.

“சொல்லு பூர்ணா—என்ன விஷயம்?”

“பேச்சி ரொம்ப நல்ல பொண்ணு—தங்கமான பொண்ணு.”

“சரி அதுக்கென்ன?”

“இந்த சொத்தெல்லாம் வேணும்னா சட்டப்படி வாரிகளுக்கு போகலாம். ஆனா என் நாகரத்ன வைர மாலையை நான் இஷ்டப்பட்டவங்களுக்குத் தான் கொடுக்க முடியும்.”

“அதை பேச்சிக்கு கொடுக்க முடிவு பண்ணிட்டியா. அவசரப் படாதே. அப்படி என்ன அவ செய்ய முடியாத தைச் செஞ்சுட்டா?”

“அவ ஒண்ணும் செய்யலை—சும்மாதான் இருக்கா. ஆனா மத்தவங்கதான் சும்மா இல்லை. என்னைக் கிழவிங்கறாங்க. எளப்பமா பேசறாங்க. நான் பேச்சி யோட சேர்ந்துட்டேனாம்.”

“ஓஹோ... கதை அப்படிப் போகுதா. தண்ணி அடிச்சு தண்ணி விலக முடியாது பூர்ணா...பொறுத்துப் போ—எல்லாரும் நம்ம ரத்தம்தானே?”

“பொறுத்துத்தான் போறேன். இன்னிக்கே அந்த நாகரத்ன வைரமாலையை நான் பேச்சிக்குப் போட்டு

அவங்களை மேலும் பொறுமவிடலைன்னா என் பேர் பூர்ணாவதி கிடையாது.”

“ஒரு விஷயம் நீ மறந்துட்டே...”

“என்ன?”

“அந்த மாலையை தாய்மை ஸ்தானம் அடைஞ்ச வங்கதான் போட்டுக்க முடியும். மத்தவங்கபோட்டா கெடுதல்ங்கறது உனக்கு மறந்து போச்சா...?”

பாட்டியிடம் அதைக் கேட்கவும் ஸ்தம்பிப்பு.

“வாஸ்தவம்தான் நாகரத்தன் வைரமாலையின் வைரக் கதிர்கள் கன்னிப் பெண்களுக்கு சாதகமானது கிடையாது. பால் சுரந்துவிட்ட மார்பின் மேல் அதன் ஹாரம் தவழும்போது அபரிமிதமான உற்சாகத்தைத் தரக்கூடியது. அதே சுரக்காத மார்புக்கு மேல் அது தவழும்போது புத்தியே பேதலித்துப் போய்விட வாய்ப்பு இருக்கிறது.

ஆயிரம் வருஷத்து மாலை.

பரம்பரைச் சொத்து.

அந்த ஜமீனின் மொத்த சொத்தின் மதிப்பும் சரி, அந்த மாலை ஒன்றின் மதிப்பும் சரி.

அதனால்தான் பாட்டியின் தர்பாருக்கு அங்கு தனி மரியாதை.

பாட்டி அடுத்து யாருக்குத் தருவாள்.

முறை வைத்துப் பார்த்தால் ஸ்ரீரங்கராஜன், ஸ்ரீபிரசாத், ஸ்ரீராஜனின் தாயான பாட்டியின் ஒரே மருமகள் ஸ்ரீலலிதாவுக்குத்தான் தர வேண்டும். இல்லா விட்டால் இவர்களின் மகளான ஸ்ரீமதிக்கு அதாவது பேத்திக்குத் தரலாம்.

ஆனால் யாருக்குமே இல்லாமல் எங்கிருந்தோ வந்த பேச்சிக்குப் போகும் போலத் தெரிகிறதே!

தாத்தா ஸ்ரீதர மாணிக்கமே பதைக்கிறார்.

மகன்களை மருமக்களை அழைத்து கவலையைப் பகிர்ந்து கொள்கிறார்.

“ஏன் எல்லாரும் பாட்டிக்குப் பிடிக்காத மாதிரி நடந்துக்கறீங்க. அந்தப் பேச்சி மாதிரி சாமர்த்தியமா நடந்துக்கத் தெரியலை.”

“எங்களுக்கு நடிக்க வராது அதுக்கு என்னபண்ண?”

“அப்படின்னா அவ தன்நாகர்தன வைரமாலையைப் பேச்சிக்கு கொடுத்துடுவா. இன்னிக்குகூட என்கிட்ட சொன்னா?”

“என்னது...உங்க மருமக நான் ஒருத்தி இங்க குத்துக் கல்லாட்டம் இருக்கும் போது எங்கிருந்தோ வந்த பேச்சிக்கா அந்த மாலையைக் கொடுக்கறதா சொன்னாங்க?”

“ஆமா...உங்க யாருக்கும் பூர்ணாவதி மனசுப்படி நடந்துக்கத் தெரியலை. நேத்து வந்த பேச்சிக்கு அது நல்லா தெரிஞ்சிருக்கு.”

“அப்படி அவ என்ன செய்யறா?”

“தெரியமா நாகம்மா பூஜை பண்ணறா. பூர்ணா என்ன சொன்னாலும் கேக்கறா. ரொம்ப சிம்பிளா இருக்கா.”

“பெரிய்ய நாகம்மா பூஜை. எங்கையாவது வீட்டுக்குள்ள பாம்பை வெச்ச வளப்பாங்களா? அந்த ஜீவனை பார்த்தாலே எனக்கு உடம்பெல்லாம் நடுங்குது. அதுவும் இந்த பங்களாவுல நமக்த சரியா திரியுது. அதை யாரும் துன்புறுத்தக் கூடாதுங்கற கட்டளை வேற.”

—அவர்கள் பேசிக் கொண்டிருக்கும்போதே குழந்தை ஸ்ரீதேவி வீறிட்டு அலறியபடி மேல்வந்து விழுந்தது.

—காரணம் நாகம்மாதான்!

—எதிரே மாடத்து ஜன்னல் கம்பியில் நெளிந்து கொண்டிருந்தது!

எல்லோருக்கும் ஸ்தம்பித்தனர். ஆனால் நாகம்மா விடம் மட்டும் ஏதோ விளையாட்டு மைதானத்தில் திரியும் உணர்வு.

வேலைக்காரன் ஒருவன் பார்த்துவிட்டு கன்னத்தில் போட்டுக்கொண்டு ஓடினான். திரும்பி வந்தவன் மாடத்து ஜன்னல்கிராதிமேல் கற்பூரம் ஏற்றுகிறான்.

“போயிடு தாயி...போயிடு தாயி...” என்று அவன் உதட்டில் ஜபம். அதுவும் படம் எடுத்து ஒரு பார்வை பார்த்துவிட்டு சாதுப்பூனை மாதிரி இறங்கி பூஜை அறை நோக்கி ஊர்ந்து செல்லத் தொடங்கியது,

‘கைப்பருமனில் தேகம், அலைபோல் வளைவு. தேகம் முழுக்க கோதுமை கோதுமையாய் கணுக்கள், ஆறடி நீள அந்தப் பாம்பின் போக்கு அவர்கள் அத்தனை பேரையுமே வாயடைக்க வைத்தது.

அது கண்ணை விட்டு மறைந்த பிறகுதான் எல்லோருக்கும் மூச்சே ஒழுங்கு பட்டது.

“அப்பா... என்னப்பா இது! பாட்டி பன்றது கொஞ்சம்கூட நல்லா இல்லை. அது எங்க எப்ப வரும்னு தெரியலை,”

“இன்னிக்கு நேத்தா அவ இருக்கா, எனக்கு நினைவு தெரிஞ்ச நாளா இருக்கா. நாகம்மா ஒண்ணும் பண்ணாது ஸ்ரீராஜ்.”

“அற்ப விஷப்பாம்புக்கு பேர் வெச்ச சாமின்னு கும் பிற்ற முட்டாள்தனத்தை நான் என்ன சொல்ல? இந்த முட்டாள்தனத்துக்கு ஒத்து ஊத ஒரு தற்குறிப்பொண்ணு வேற இங்க வந்து நுழைஞ்சிருக்கா. நல்லா இல்லப்பா கொஞ்சம்கூட.”

“தாத்தா இப்படியே போனா பாட்டியைப் பைத்தியக்கார ஆஸ்பத்திரியில சேர்க்க வேண்டியதுதான்.”

“சத்தம் போட்டுப் போசாதீங்க...உன் பாட்டி வீம்புக்காரி. பிடிச்சா பிடிச்சதுதான். பேச்சிக்கு அந்த மாலை போக விடாம பண்ண எவ்வளவோ வழி இருக்கு”

“எப்படி? எப்படி?”

“இப்பகூட அவ முணு மாசம்னு தெரியும்தானே? அவ குழந்தை பெத்துகிட்டாதான் மாலை நமக்கு இல்லை. குழந்தை பெத்துக்க விடாம பண்ணிட்டா?”

“அபார்ஷனா...அவ சம்மதிப்பாளா?”

“முட்டாள்களா...வைத்யம் எவ்வளவு வளர்ந்திருக்கு இப்ப எனக்குத் தெரிஞ்சு ஒரு சித்த வைத்தியர் இருக்கார் ஒரு பஸ்பம் கொடுப்பார். அதுபோதும்- பேச்சி கருத்தரிச்சாலும் கருவிலையே அவ குழந்தையை அழிச்சிடலாம். அலட்டிக்காம காரியம் பண்ணுவோம். ஏன் கவலைப் பட்றீங்க. அப்படியே நீங்களும் அந்த நாகம்மா மேல அன்பு செலுத்துங்க. பூஜை எல்லாம் செய்யுங்க.

பேச்சிக்கு நாலுதடவை கரு கலையட்டும்.

குழந்தை பாக்கியத்துக்குத் தகுதியில்லாதவன்னு சொல்லி ஸ்ரீபிரசாத்துக்கு நான் வேற பெண்ணைப் பார்த்துட்றேன். அவன் பேச்சியைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கப் போறேன்னு சொன்னப்ப சீரியஸா எடுத்துக் காம்ப் போனதுக்கு பரிகாரம் தேடிக்கறேன்.”

தாத்தா ஸ்ரீதர மாணிக்கம் சொன்னதைக் கேட்டு அங்கே பிளந்த வாயை யாராலும் மூட முடியவில்லை.

“தாத்தா... உங்களுக்கு இவ்வளவு கிரிமினல் மூளையா?”

“ஆமாம்... இந்த பூர்ணாவதியை பேசிச் சரிகட்ட முடியாது, இவகிட்ட மிரட்டலும் வேகாது. ஆடற மாட்டை ஆடிக் கறக்கற மாதிரி நடந்துகிட்டுப் போவோமே. கொஞ்சம் மூளையைத் தான் செலவழிக்க ணும், காசா பணமா? செலவழிச்சா தீர்ந்தது பிரசினை.

7

நீக பூஜையில் இருந்தாள் பேச்சி.

சொல்ல முடியாத சோதம் முகத்தில் தேங்கிக் கிடப் பதை நன்றாக உணர முடிகிறது.

நான்கு முறை கரு கலைந்து விட்டது.

இனி கருத்தறித்தாலும் பலனில்லை என்று குடும்ப ஜோதிடர் விஷ்ணுசர்மா சொல்லிட்டார். எல்லாம் காசு பண்ணிய வேலை.

ஸ்ரீபிரசாத்தும் வாரிசு உருவாகாத சோகத்தில் இருக் கிறான்.

‘பேச்சிக்குதான் புத்திரப் பிராப்தி இல்லை. ஆனால் ஸ்ரீபிரசாத்துக்கு இருப்பதால் இன்னொரு கல்யாணம் செய்யலாமே?

அதே மானூர் ஜமீனின் இன்னொரு பொண்ணு இப் பொழுது கூடத் தயாராக இருக்கிறதே!

சோதிடர் எடுத்துக் கொடுத்ததை மொத்தக் குடும்பமும் பிடித்துக் கொண்டுவிட்டது. ஆனால் ஸ்ரீபிரசாத் மறுக்கிறான்.

பேச்சியே அவனைச் சம்மதிக்கச் செய்ததுதான் உச்சகட்டமான விஷயம்.

“பண்ணிக்குங்க...சொன்னா கேளுங்க. உங்களுக்கு நான் ஏத்தவ இல்லைங்கறதுதான் தெரிஞ்ச விஷயமாச்சே. என்கிட்ட செய்த தப்பை மானூர் ஜமீனைக் கல்யாணம் செய்து சரி செய்யுங்க. உங்களுக்கு ஒரு வாரிசு வேணும்- கட்டாயம் வேணும்.”

சொல்லிவிட்டு சாரட்டில் ஏறி அவளே மானூர் ஜமீனுக்குப் போய் பெண் கேட்டதுதான் உச்சக்கட்டத்தின் உன்னதமான விஷயம்.

“நாங்க பெண் கொடுக்கறோம் ஆனா நீ விலகிக் கணும். ஸ்ரீபிரசாத்தோட சேர்ந்து வாழக் கூடாது உனக்கு ஐம்பது ஏக்கரும் ஒரு பங்களாவும் கொடுத்துட்றோம். விலகலை எழுதித் தரணும்.”

மானூர் ஜமீன்தார் விவரக்காரர். அவர் கேள்விக்கு பேச்சியிடம் புன்னகையோடு கூடிய பதில்.

“டைவர்ஸ் செய்யணும்னு சொல்லாம சொல்றீங்க. ஆனா அவர் சம்மதிக்க மாட்டார். இருந்தாலும் நான் விலகிக்கறேன் எத்தனை பேப்பர்ல வேணும்னாலும் எழுதித் தரேன்.”

-மானூர் ஜமீனே அவளது பெருந்தன்மையைப் பார்த்து ஆடிப்போய்விட்டது

“அம்மாடி...உன்னால எப்படி இப்படி விட்டுக் கொடுக்க முடிஞ்சது உனக்குப் பெரிய மனசு.”

-ஜமீன்தாரிணி சொல்லிச் சொல்லிப் புல்லரித்தாள்.

ஒரு நல்ல நாளில் ஸ்ரீபிரசாத் மானூர் ஜமீன்தாரர் இளைய மகள் மாணிக்க மீனா கழுத்தில் தாலியைக் கட்டுகிறான். அந்த வினாடி முதல் ஒதுங்கிக் கொண்டு விட்டாள் பேச்சி.

பங்களா, ஐம்பது ஏக்கர் எதுவும் வேண்டாம் என்று தன் ஆயி அப்பன் இருந்த குடிசைக்கே திரும்பிவிட்டாள். அரைகாணி நிலம் ஒரு கிணறோடு இருக்கிறது. அது போதும் அவள் ஜீவிக்க.

இங்கே மாணிக்க மீனாவும் கருத்தரித்து விட்டாள். ராம் பூர்ணா பேலசே மகிழ்ச்சியில் திளைக்கிறது. பிரசாத் மட்டும் இந்த மகிழ்ச்சிச் செய்தியை முதலில் பேச்சியிடம்தான் சொல்ல ஆசைப்படுகிறான். ஓடுகிறான் பேச்சியைப் பார்க்க...

பேச்சிக்கு அதிர்ச்சியாகிறது.

“எங்க வந்தீங்க?”

“மாணிக்க மீனா கருத்தரிச்சிருக்கா. சொல்லிட்டுப் போக வந்தேன்.”

“சந்தோஷம். போய்ட்டு வாங்க.”

“என்ன பேச்சி இப்படி விரட்டே. நான் உன் புருஷன்.”

“எனக்கு மட்டுமில்லை மாணிக்க மீனாவுக்கும் தான் அதை மறந்துடா தீங்க.”

“உனக்கு புருஷன்கறதை ஒத்துகிட்டியே. பிடிவாதம் போதும். இந்த தனிமையும் போதும். வா என்கூட எல்லோரடையும் சேர்ந்து இரு.”

“எனக்கு பிடிக்கலை அந்த மாளிகைவாசம். என்னை விட்டுடுங்க.”

“பாட்டி உனக்காக எவ்வளவு ஏங்கறாங்க தெரியுமா?”

“எனக்கு எல்லாரையும்விட உங்க நல்ல வாழ்வு ரொம்ப முக்கியம். நீங்க மாணிக்க மீனாகூட சந்தோஷமா இருங்க. என்னைக் கூப்பிட்டா தீங்க.”

“இது என்ன புதுமையான விரதம் பேச்சி. எனக்கு முதல்ல நீ... அப்புறம்தான் எல்லாரும்...”

“அது சரிப்பட்டு வராது. நான் ஒதுங்கினதாலதான் மாணார் ஜமீன் உங்களுக்கு பெண் கொடுத்திருக்கு. நானும் அவங்களுக்கு வாக்கு கொடுத்துருக்கேன்.”

பேச்சி ஆவேசத்தில் சொல்லக்கூடாததைச் சொல்லி வைக்க ஸ்ரீபிரசாத் அதைக்கேட்டு விதிர் துத்துப்போகிறான்,

“ஓஹோ...இப்பதான் எல்லாம் புரியுது. குழந்தைக் காகதான் நீ இப்படிச் செய்யறதா நினைச்சேன். பின்னால இவ்வளவு விஷயம் இருக்கா. உன்னை இழந்து நான் எதையும் அடையத் தேவையில்லை. அந்த ஜோசியக்கார னும் என் கண்ணை நல்லா கட்டிட்டான். நீ விலகி இருந்தாதான் உனக்கு நல்லதுன்னு என்கிட்ட சொன்னான். அதனாலதான் நீ விலகி இருக்க நான் சம்மதிச்சேன். இனி ஒரு வினாடி நீ இங்க இருக்கக் கூடாது. கிளம்பு...”

“ஐயோ...புரியாமப் பேசாதீங்க. குழந்தை பிறக்கட்டும் நான் வந்து இருக்கேன். அதுவரை இப்படியே இருந்துட்டேன்.”

“குழந்தை பிறக்கறதுக்கும் நீ வரதுக்கும் என்ன சம்பந்தம் பேச்சி?”

“என் ிராசிதான் தெரிஞ்சதாச்சே. நாளைக்குக் குழந்தை சரியா பிறக்கலைன்னா என்னை சொல்வாங்க! ஆக்கப் பொறுத்தோம்-ஆறப் பொறுக்கக்கூடாதா?”

“சரி...உனக்காக ஒத்துக்கிறேன். குழந்தை பிறந்த மறுநிமிஷம் நீ ஸ்ரீராம் பூர்ணா பேலசுக்கு வந்துடனும். ஆனா அதுவரை நான் வந்து போய்கிட்டுதான் இருப் பேன்.”

-அவ்வாறே ஆனது. ஸ்ரீ பிரசாத் வந்து போனதில் பேச்சி திரும்ப கர்ப்பம் தரித்ததில் ஸ்ரீபிரசாத் உச்சி குளிர்ந்து போனான்.

“என்னங்க... இதுவும் கலைஞ்சு போயிடுமா?”

“கலையாது... நீ கவனமா இரு... அரண்மனையா இருந்தா உன்னை நான் தாங்கு தாங்குன்னு தாங்குவேன். இந்தக் குடிசைல இருக்கியே அதான் பயமா இருக்கு.”

“பிறக்கணும்னு இருந்தா எங்க இருந்தாலும் நல்லா பிறக்கும். தயவுசெய்து இதை யார்கிட்டையும் சொல்லா தீங்க. மானூர் ஜமீன்தார் கேள்விப்பட்டா கையெழுத்துப் போட்டுக் கொடுத்துட்டு இப்படிப் பண்ணிட்டியேன்னு என்னைத் தாளிச்சிடுவார்...”

“நீ யாரைக் கேட்டு எழுதிக் கொடுத்தே பேச்சி? என் கிட்ட கேட்டிருக்கணும். உன்கிட்ட எழுதி வாங்க அந்த ஆளுக்கு என்ன ரைட் இருக்கு? அது செல்லாது? பெரிய கோர்ட் ஆர்டரோ அது...?”

“கோபப் படாதீங்க. நான் கருத்தரிச்சிருக்கிறது வெளிய தெரியாம இருக்கறதே நல்லது. எல்லாம் போகப் போக சரியாயிடும். எனக்கு உங்க குழந்தை வேணும். அது முகம் பார்த்து நான் ஆறுதல் அடையணும்.”

“எப்படிச் சரியாகும்? நான் மானூர் ஜமீனைச் சும்மா விடப்போறதில்லை.”

“ஐய்யோ சொன்னா கேளுங்க. என்மேல சத்யமா நீங்க எதையும் செய்யக்கூடாது. அப்படி ஏதாவது செய்தா நான் தற்கொலை செய்துக்குவேன்.”

—பேச்சியின் அந்தக் கண்டிப்பில் அடங்கிவிடுகிறான் ஸ்ரீபிரசாத்.

அவனுக்குள் அடங்கினாலும் வெறுப்பு மாணிக்க மீனா மேல் பாயாமல் இல்லை. அவள் வயிற்றில் வளரும் குழந்தையைவிட பேச்சி வயிற்றில் வளரும் குழந்தை மேல்தான் கவனமெல்லாம் செல்கிறது.

தாத்தா ஸ்ரீதர மாணிக்கம் பஸ்பவகையறா பக்கமாய் சென்று அந்த மாதிரி எதையும் தந்துவிட குடிசையில் வழி இல்லாததால் குழந்தையும் பேச்சி வயிற்றில் அமோக மாய் வளர்ந்து எட்டாம் மாதத்தை எட்டிய நிலை.

அங்கே மாணிக்க மீனாவுக்கும் ஒரு ஆண் வாரிசு பிறக்கிறது. ஆனால் பரிதாபத்தை என்னவென்று சொல்ல? இறந்தே பிறக்கிறது அந்தக் குழந்தை.

ஸ்ரீபிரசாத் தவித்துப் போய் விடுகிறான்.

பாட்டியைக் கட்டிக்கொண்டு அழுகிறான்.

“பாட்டி...நான் என்ன பாவம் பண்ணினேன். எனக்கு வாரிசுகளே கிடையாதா?”

“போடா...அந்த பேச்சிக்கே இல்லாம போச்சு. இனி யாருக்குப் பிறந்தா எனக்கென்ன? இறந்தாதான் எனக் கென்ன?”

—பாட்டியிடம் ஆழமான வருத்தம்.

“பாட்டி உனக்கொரு ரகசியம் சொல்றேன். பேச்சிக்கு இப்ப எட்டு மாசம்.”

“என்னது நிஜமாவா?”

“ஆமாம் பாட்டி...”

“ஏண்டா இவ்வளவு நாளா சொல்லலை?”

“அவதான் சொல்லக் கூடாதுன்னா. இப்ப இருக்கற நிலை என்னால சொல்லாம இருக்க முடியலை.”

“நாகம்மா...முந்திய வாரிசுகளைத்தான் வயித்து லையே வெச்சி இழந்துட்டா பேச்சி. இதாவது தங்கி குலம் விளங்கட்டும். வகை செய்யம்மா.”

—பாட்டி அப்படிப் பிரார்த்தித்தபோது ஆமோதிப் பாய் சீற்றம் கேட்டது.

பக்கத்திலேயே கட்டில் காலுக்கு கீழே நாகம்மா தெரிந்தாள்

பாட்டி ஸ்ரீபூர்ணா மறுவினாடி கீழே விழுந்து வணங்கினாள். அந்த பாம்பும் விடைப்பாய் நெடுநேரம் நின்றுவிட்டுப் பின்னர் விலகிப் போகத் தொடங்கியது.

8

“வாடா வா...போய் பேச்சியப் பார்த்துட்டு வருவோம்.” கிளம்ப ஆயத்தமானாள்.

“எனக்கும் அவளப் பார்த்தாதான் ஆறுதலா இருக்கும்.”

“பாக்கறது மட்டுமில்லடா பிரசாத். அவளை இங்க கொண்டு வந்து வெச்சு பாத்துக்கணும். பூப்போல கவனிச்சுக்கணும்டா.”

“நான் கூப்டத்துக்கு வரமுடியாதுனுட்டா பாட்டி.”

“நான் கூப்பிட்டா வருவா? வரலேன்னா விட மாட்டேன்.”

—பாட்டி ஸ்ரீபூர்ணா தேவிதான் சரியான பிடிவாதக் கேஸ் ஆயிற்றே? பேச்சியை அழைத்துக்கொண்டுதான் பேலசுக்குத் திரும்பி வந்தாள்.

எட்டு மாத கர்ப்ப வயிற்றோடு பேச்சியைப் பார்த்து ஜமீன் கூட்டமே ஆடிப்போய் விட்டது. அதிலும் தாத்தா ஸ்ரீதர மாணிக்கம் கையைப் பிசைந்து கொண்டு குமைந்து போய்விட்டார்.

“அந்த பேச்சி நம்மளை நல்லா ஏமாத்திட்டா. இங்க இருந்தா குழந்தையைக் கருவிலேயே நாம கொன்னுடு வோங்கறது அவளுக்குத் தெரிஞ்சிருக்கு. அதான் தியாகி மாதிரி வேஷம் போட்டு விலகிப் போய் கருவை நல்லா வளத்துகிட்டு வேலை பார்த்து உள்ற நுழைஞ்சிருக்கா இவ பயங்கர கைகாரி. இவளைச் சும்மா விடக்கூடாது.”

பிரசாத் தவிர எல்லோரும் இதேமாதிரிதான் பேசினார்கள். அதிலும் மாணிக்க மீனா சோகத்தின் உச்சத்துக்கே போய்விட்டாள்.

“இவ ஒதுங்கிக்கறதா சொன்னதை நம்பி தான் மோசம் போயிட்டேன் என்னை நல்லா ஏமாத்திட்டா. இவளை நான் சும்மா விடமாட்டேன். என் அப்பாக்குத் தெரிஞ்சா சும்மா விடமாட்டார்...”

குமுறிவிட்டாள் குமுறி.

இவர்கள் புலம்பலைபற்றி துளிக்கூடக் கவலைப்படவில்லை பாட்டி ஸ்ரீபூர்ணா.

குடும்பத்துக்கே குருவைப் போன்ற தாத்தாச்சாரியாரை வரச் சொல்லுகிறாள்.

“வாங்க சாமீ... பேச்சி திரும்ப கருத்தரிச்சிருக்கா. இந்தமுறை நல்லபடி பிரசவம் ஆகணும். நீங்கதான் மந்திரிக்கணும். காத்து கறுப்பு ஏவல் வினை விஷம்னு எதுவும் பேச்சிய தாக்கக்கூடாது. ஏதாவது ஹோமம் பண்ணணும்னா பண்ணுங்க.”

தாத்தாச்சாரியாரும் மஹாகணபதி ஹோமத்தி லிருந்து ஸ்ரீசுதர்சன ஹோமம் என்று சகலத்தையும் செய்து முடிக்கிறார்.

ஹோமத்தின்போது பாட்டி ஏந்தி வந்த அந்த தேஜோமயமான பெட்டியைப் பார்த்து வாய் பிளக்கா தவர் இல்லை.

தங்கப்பூண் மாட்டிய தேக்குப்பெட்டி. பூட்டும் சாவி யும்கூட தங்கத்தில் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

லேசாகச் சாவியை மாட்டித் திருகினால் போதும் திறந்துகொள்ளும்-உள்ளே அந்த நாக மாணிக்க வைர மாலை.

மாலை கண்ணைப் பறிக்கிறது. வெளிச்சக் கற்றைகள் சடுகுடு விளையாடுகின்றன.

“இந்த மாலை எனக்குப் பிறகு பேச்சிக்குதான். அவளாலதான் இந்த மாலையை பூஜை புனஸ்காரத் தோட பத்ரமா வெச்சுக்க முடியும். அவளுக்கு நல்ல விதமா குழந்தை பிறக்கணும். என் பேரன் முகத்துல நான் சிரிப்பைப் பார்க்கணும் ”

-ஸ்ரீ பூர்ணாதேவி பேசப் பேச தாத்தாச்சாரியார் பார்வை அந்த மாலையின் மேலேயே இருக்கிறது.

“இதோட மதிப்பு?”

“யாருக்குத் தெரியும்-வடக்க இருந்து வைரவியாபாரிகள் வந்து கூட்டிக் கழிச்சு பார்த்து சொல்லணும். வைரத்துக்கு மதிப்பு போட்டுடலாம். இந்த நாகரத்னத்துக்கு எதை வைச்சு மதிப்பு போட?”

“அப்ப விலைமதிப்பே இல்லையா?”

‘விக்கறதா இருந்தாதானே விலைமதிப்பு போடணும். இது என் பரம்பரை சொத்து - பாதுகாக்கப்பட வேண்டிய பொக்கிஷம் இது. இது இருக்கற இடத்துல லக்ஷ்மிகடாட்சம் கூத்தாடும்.’

“பார்த்து யாராவது திருடிட்டு போயிடப் போறாங்க.”

“திருடறதா? இதையா? திருடன் இந்த பெட்டியோட எல்லை தாண்ட முடியாது சாமி. என் நாகம்மா சும்மா விடமாட்டா.”

பாட்டி ஸ்ரீ பூர்ணாதேவியின் அத்த நம்பிக்கை பேச்சுக்கு நாகம்மாவின் சீற்றமும் ஆமோதிப்பாக வெளிப்பட்டது!

ஹாலின் லஸ்தர் விளக்குமேல் வாலைச் சுருட்டியபடி தெரிந்தாள்.

கூட்டம் ஆடிப் போய்விட்டது.

தாத்தாச்சாரியார் கதிகலங்கிப் போய்விட்டார்.

“என்னங்க இது...நல்ல பாம்பு இப்படி சர்வ சாதாரணமா வீட்டுக்குள்ள தெரியுது...”

“அவ நாகம்மா. எங்க காவல் தெய்வம். அவ யாரையும் ஒண்ணும் பண்ண மாட்டா. நடக்கற பூஜையைப் பார்க்க வந்திருக்கா. நீ போ நாகம்மா...போ...”

அடுத்த வினாடி அந்த பாம்பு லஸ்தரை விட்டு நீங்கி வழுவழப்பான அந்த மொசைக் தரை ஹாலில் பொத்

தென்று விழுந்து அலையாட்டம் அசைந்து பூஜை அறை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கியது.

அதன்பிறகு அங்கு யாரிடமும் பேச்சு மூச்சு இல்லை.

9

கோபத்தின் உச்சத்தில் மானூர் ஜமீன்!

சமாதானப்படுத்த முடியாமல் தவித்துக்கொண்டிருக்கிறார் சம்பந்தி ஸ்ரீராகவன்.

தேம்பித் தேம்பி அழுத நிலையில் மாணிக்க மீனா.

“அழாதம்மா...இப்படி ஆகும்னு நினைக்கலை. எல்லாம் சரி பண்ணிடலாம்.” ஸ்ரீலலிதா சமாதானப்படுத்தப் பார்க்கிறாள்.

“நீங்க நல்லா ஏமாத்திட்டீங்க. மாப்ளை இப்படி நடந்துக்குவார்னு நான் எதிர்பார்க்கலை. நான் பெண் கொடுத்ததே அந்த மாலைக்காகதான். இப்ப அதுவும் என் பொண்ணுக்கு இல்லாம போயிடும் போல இருக்கே...”

“அவசரப்படாதீங்க. யோசிச்சா ஆயிரம் வழிகள் இருக்கு. எதுவும் கைமீறிப் போயிடலை,” தாத்தா ஸ்ரீதர மாணிக்கம் குறுக்கே நுழைகிறார்.

“வாய மூடுங்க. உங்க பொண்டாட்டியக் கண்ட் ரோல் பண்ணி உங்க விருப்பப்படி அவங்களை நடக்க வைக்க முடியலை உங்களால. இதுல எதுவும் கைமீறிப் போயிடலைங்கற சமாதானம் வேற.”

“இப்ப என்ன ஆகிப் போச்சு. பேச்சி குழந்தை யோட தாயும் பிள்ளையுமா வந்தா தானே எல்லா குளறு படியும். அதுக்கே வழி இல்லாம பண்ணிட்டா?”

“எப்படி எப்படி?”

“அவளுக்கு விஷத்தை கொடுத்துட வேண்டியது தான்.”

“ஐய்யோ-ஸ்ரீபிரசாத் அப்புறம் நம்மைச் சும்மா விடமாட்டான்.”

“அது தெரியாம ஒண்ணும் நான் பேசலை. பேச்சி வேற ஒரு நல்ல பாம்பு கடிச்சு செத்துப் போலா! அதே சமயம் அந்தப் பழி நாகம்மா மேல விழும். அதை சாக்கு வெச்ச இந்த வீட்டுக்குள்ள நமக்கு சரியா நடமாடற அந்த சனியனை சுட்டுப் பொசுக்க வேண்டியதுதான்.”

“நாகம்மா தெய்வீகமானவ. அவளை யாரும் எதுவும் செய்ய முடியாதுன்னு சொல்றாங்களே.”

“அல்ப பாம்புக்கு இப்படி ஒரு பட்டத்தைக் கொடுத்து அறிவைக் குருடாக்கப் பாக்கறா ஸ்ரீபூர்ணா நாகம்மா சாகட்டும் அப்ப தெரியும் தெய்வீகம் எதுல இருக்கு-யார்கிட்ட இருக்குன்னு.”

-சொன்ன மாதிரியே செய்து காட்ட ஆயத்தமாகி விட்டார் தாத்தா ஸ்ரீதர மாணிக்கம்.

நல்ல கருநாகம்!

ஐம்பது வருஷத்து பாம்பு. முகர்ந்து பார்த்தாலே விஷம் எனும்படியான கம்பீரம்.

உஸ்ஸ்...உஸ்ஸ்...! என்று கூடைக்குள் முரண்டு பிடித்தபடி படுத்திருக்கிறது.

பேச்சியின் படுக்கை அறையில் அவள் கால்மாட்டி லேயே தாத்தாவுடன் சென்று பிடாரன் அந்தப் பாம்பை ஏந்திப் பிடிக்கிறான்.

ஸ்ரீபிரசாத் ஏதோ வேலையாக வெளியூருக்குப் போக வைக்கப்பட்டிருக்கிறான்.

“உம்...கொத்த விடு” தாத்தாவின் கட்டளையைத் தொடர்ந்து அந்த நாகம் தூக்கத்தில் இருக்கும் பேச்சியின் காலில் வீறு கொண்டு கடிக்கிறது.

ஒரு கடியல்ல...மூன்று முறை!

கடிபட்டு கண்முழித்த பேச்சி எதிரே வக்ரச் சளிப் போடு தாத்தா.

“தாத்தா நீங்களா இப்படிச் செஞ்சது. நான் என்ன தப்பு பண்ணினேன்?”

“என்ன தப்பா? காவக்காரன் பொண்ணு நீ. நாக ரத்ன வைரமாலையைப் போட்டுக்கற அளவுக்கு வரப் பாக்கிறியே விடுவோமா?

அது அசல் ஜமீன் வாரிசுகளோட சொத்து. உன்னை மாதிரி புறம்போக்குக் கிடையாது. போய்ச் சேரு மேல.”

தாத்தாவின் பேச்சுக்கு பதில் பேச்சு பேச இயலாத படி வாயில் நுரை கட்டத் தொடங்குகிறது. பேச்சிக்கு-கழுத்தோரம் நீலத்தின் பாரிப்பு.

“வா...அந்த நாகம்மாவை அடுத்து காலி செய்வோம் அதுக்கு முன்ன ஒரு நாடகம் போடணும், ஏ பிடாரா நீ பாம்போட வெளிய ஓடு.”

-பிடாரனும் வெளியேறினான். தாத்தா அவற ஆரம்பித்தார்.

“ஏ பூர்ணா...ஓடிவா! உன் நாகம்மா செய்த வேலையப் பார். நம்ம பேச்சியக் கடிச்சிட்டா.”

-பேலஸே நடுங்கும்படி அலறினார். ஸ்ரீபூர்ணா தேவியும் ஓடி வருகிறாள்.

மரணத்தின் வாசலை துரை ததும்ப எட்டிவிட்ட பேச்சியைப் பார்த்து பதைக்கிறாள்.

“ஐயோ எப்படி ஆச்சு இப்படி...நாகம்மா வா கடிச்சா? இருக்காதே ”

“இருக்கர்தா...கண்ணால பார்த்தேன்டி. இனியும் அந்த சனியன் ஒரு நிமிஷம் வீட்ல இருக்கக்கூடாது.”

“இருங்க. அவசரப்படாதீங்க.”

“பேச்சியே போயிட்டா-அவசரப்படாதீங்கவாம். என்ன வினையாடறியா...”

-ரிவால்வருடன் தாத்தா பூஜையறையை நோக்கி ஓடி அங்கிருந்த புற்றினை சுட்டு நாசமாக்க...

ஊஹும் உள்ளே நாகம்மாவைக் காணவில்லை! புற்று தான் குலைந்து தரை தட்டுகிறது.

“எங்கேயாவது மேயப் போயிருக்கும்...வரட்டும் பரலோகம் அனுப்பாம விடமாட்டேன்.” தாத்தாவிடம் கருவல் தொடர்கிறது.

ஸ்ரீபூர்ணா ஓடி வருகிறாள். புற்று நிலைகுலைந்திருப்பதைப் பார்த்து பதைத்துப் போகிறாள்.

“ஐய்யய்யோ... என்ன காரியம் செஞ்சுட்டிங்க. நாகம்மா ரொம்ப நல்லவங்க. அவ கடிச்சிருக்கமாட்டா”

“நான் பாசுத்தேங்கறேன் என் பேச்சுல உனக்கு நம்பிக்கை கயில்லையா?”

‘நீங்க பார்த்தது நாகம்மாவா இருக்காது. வேற ஏதாவது நாகமா இருக்கும்.’

“ஓஹோ...பாம்புகள்லேயே நல்லது கெட்டது கூட உண்டா?”

“நல்ல மனுஷர் கெட்ட மனுஷர்னு இருக்கறதில்லையா?”

‘எதை எதோட ஒப்பிட்டு—இனி நீ ஒரு வார்த்தை பேசக்கூடாது. உன் முட்டாள் தனத்தை மூட்டைகட்டிட்டு சொல்ற பேச்சைக் கேளு. போய் பேச்சிய அடக்கம் பண்ண வழியப் பாரு...’

ஜமீனே பாட்டி தாத்தாவின் பேச்சுக்களை பயத்துடன் வேடிக்கை பார்க்கிறது.

செய்தி அறிந்து அலறி அடித்துக் கொண்டு ஓடி வருகிறான் பிரசாத்.

கர்ப்ப வயிற்றுடன் நீல வண்ண மேனியாய் பேச்சியின் சடலத்தைப் பார்த்துக் கதறுகிறான்.

“எங்க இப்ப அந்த பாம்பு?”

‘எங்க போச்சுன்னே தெரியலை. நானும் பங்களாவைச் சுத்தித் தேடிட்டேன்.’

“ஐயோ தாத்தா மனைப் பாம்பு-கடவுள் மாதிரி அப்படி இப்படின்னு சொல்லி இப்படி ஆயிடிச்சே...”

“இல்ல...நாகம்மா கடிக்கலை. இது வேற ஏதோ சதி.”

“சதியா? என்ன பாட்டி சொல்றே?”

“ஆமா...நாகம்மா தெய்வம். அவ சதிகாரங்களைச் சும்மா விட மாட்டா.”

“ஆமா...உன் பாட்டிக்கு வேற பேச்சு பேசத் தெரியாது. நீ ஆகவேண்டியதைப் பாரு. அந்த பாம்பைக் கண்டா கண்டதுண்டமாக்கி விட்டுத்தான் மறுவேலை.”

பேச்சியின் சடலம் ஜமீன் வழக்கப்படி அவர்களின் வயற்காட்டுக்கு நடுவில் பொன்மேனிப்பட்டி தோட்டத்தில் புதைக்கப்பட்டது.

அழுது கொண்டே வெளியேறும் ஸ்ரீபிரசாதத்தை, மாணிக்கமீனா சந்தோஷமாய்ப் பார்க்கிறாள்.

அப்பாடா...

இனி என் புருஷன் எனக்கு மட்டுமே!

நன்றியோடு தாத்தாவைப் பார்க்கிறாள்.

மாமனார், மாமியார், மைத்துனர், நாத்தனார் என்று ஒவ்வொருவரும் தங்களுக்குள் பாரம் நீங்கிய சந்தோஷத்துடன் பார்த்துக் கொள்கின்றனர்.

10

சீங்கம் பட்டி ஜமீனே ஒரு ஏழை எதிரியை வெற்றி கண்ட களிப்பில் மிதக்கத் தொடங்குகிறது.

அதன் எதிரொலியாய்க் கொண்டாட்டம் வேறு.

பிராந்தியும், விஸ்கியும் ஆறாக ஓடாத குறை, குடியோடு தன் அறைக்குள் நுழைந்திருக்கும் தாத்தா ஸ்ரீதர மாணிக்கம் ஊத்தலில் உச்சிக்கே போய்விட்டார்.

சுவாசத்தில் தொங்கும் சுகம் உடம்பில்.

திடும்மென்று புஸ்ஸ்ஸ்...என்கிற வீறுகொண்ட சப்தம்.

திரும்பிப் பார்த்தால் நாகம்மா!

தாத்தாவுக்கு பகீர் என்று ஆகிவிட்டது.

கத்தக்கூட நாக்கு வரவில்லை.

கண்கள் தானாய்ப் பிதுங்கி வழிந்து கோலிபோல் தரையில் உருண்டு ஓடிப்போய் விடும்படியாய் விரிகிறது.

ஸ்ருட் ட்ட், —நாகம்மா தாமதிக்கவில்லை.

‘போய்ச் சேர் தாத்தா’ என்று போட்டுத் தள்ளி விட்டது.

முதல் நாள் பேச்சி!

மறுநாள் தாத்தா!!

முன்றாவது நாள் யார்? ஜமீனே பயத்தில் தோய்ந்த தயிர் போல் உறை கட்டிப் போய்விட்டது. ஆளானாக்கு தடியோடு திரிந்தார்கள்.

நாற்காலியில் அமரும்போது கூட காலைக் கீழே தொங்கப் போடக்கூட பயந்தார்கள்.

பாட்டி ஸ்ரீபூர்ணா தேவி மட்டும் எழுந்திருக்க மாட்டாதபடி கிடக்கிறாள். அருகில் தாத்தாச்சாரியார். ஆறுதல் சொல்லிப் பார்த்து முடியாமல் சோர்ந்து கிடக்கிறார்.

“இப்படியே இருந்தா எப்படி?”

‘என்ன செய்யறது சொல்லுங்க.’

“தெய்வீக சர்பங்கள் கோவத்துக்கு ஆளாகக்கூடாது. ஆளானாலே இப்படித்தான், முதல்ல நாகமேடு நாகலிங்க ஸ்வாமிய பார்த்து பூஜை செய்து வேண்டிக்குங்க. செய்த தப்புக்கு பரிகாரம் செய்யறதா பிரார்த்தனை செய்யுங்க.”

“நான் சொல்றத யாரும் கேக்கமாட்டேங்கறாங்க சாமி. நாகம்மா நல்லவ...”

-பாட்டிக்கு அந்த நிமிடமும் பிள்ளை ஸ்ரீராகவனிடம் இருந்து எதிர்ப்பு.

“அம்மா...வாய மூடு. நம்ம அப்பாவையே கடிச்சிருக்கு அந்த பாம்பு. அதைப் போய் நல்லவ கெட்ட வன்னுகிட்டு.”

“அவ கடிக்கற அளவு அப்பா அவர் ஏதோ துரோகம் செய்திருக்கணும்.”

“பேச்சி என்ன துரோகம் செய்தா? அவளை எதுக்கு கடிக்கணும்?”

“அங்கதான் எனக்குப் புரியலை பேச்சிய நாகம்மா தீண்டியிருக்க மாட்டா.”

“இனிமே உன்கூடப் பேசறதுல பிரயோஜனமில்ல. இந்த வீட்ல இருந்தா நிம்மதி போய்டும். நாங்க ஒரு மாசம் கொடைக்கானல் போய் இருந்துட்டு வரோம்.”

-ஸ்ரீராகவனுடன் ஜமீனே கிளம்பிவிட்டது. ஸ்ரீபிரசாத் மட்டும் வர மறுத்துவிட்டான். அவனுக்குள் பேச்சியை இழந்த துக்கம்.

மாடியில் பாட்டி ஸ்ரீபூர்ணா.

கீழே பிரம்பு நாற்காலியில் ஸ்ரீபிரசாத்.

போர்டிகோ வேனில் மற்ற அத்தனை பேரும்.

வேன் சீறிப் பாயத் தொடங்குகிறது.

நல்ல வேகம். வேன் ஸ்டிரியோவில் சினிமா பாட்டு. எல்லோரிடமும் லேசான அரைத் தூக்க நிலை.

டிரைவர்கூட சற்று அசந்த மாதிரிதான் தெரிகிறான்.

திண்டுக்கல், வத்தலகுண்டு என்று வேன் கொடைக்கானல் மலையில் ஊற்று கிராமத்தைகூட எட்டிவிட்டது.

ஓர் ஓரமாக நிறுத்திவிட்டு தென்பட்ட ஒரு டிக்கடையில் டி குடிக்கலாம் என்று டிரைவர் நினைத்த நிமிஷத்தில் ஸ்டியரிங் முன் கண்ணாடி மேல் விரிந்த படத்துடன் சீறியபடி வளைந்து விழுந்தாள் நாகம்மா. அதைப் பார்த்து டிரைவர் பதறிப்போய் அலற-கைநழுவி ஸ்டியரிங் கட்டுப்பாடு இழக்க, பக்கத்து பள்ளம் பாய்ந்தது வேன்!

ஆழ்ந்த மலைச்சரிவில் மொத்த ஜமீன் கூட்டத்துடன் தடதடவென்று உருளத் தொடங்கியது.

இறுதியில் ஒருவர் கூடத் தேறவில்லை. நாகம்மா உட்பட!

இந்த ஜமீன் இனி விளங்காது! இங்க அவ்வளவு பேருக்கும் கெட்ட எண்ணம். கர்ப்பவதிங்கற இரக்கம் கூட இல்லாம என்னைக் கருநாகம் கொத்த விட்டுக் கொன்னுட்டாங்க. அதற்கு இசைஞ்சு கொடுத்தவங்க யாரும் இப்ப உயிரோட இல்லை.

இந்த ஜமீன் இருந்த இடத்துல ஒரு புல்கூட இனி முளைக்காது-நான் முளைக்க விட மாட்டேன். அதை மிச்சம் உள்ள வாரிசுகள் கிட்ட நான் நிரூபிச்சுக் காட்டுவேன்.'

-பேச்சி தலைவிரிகோலமாய் நின்று கொண்டு சீறுவது போல் ஒரு காட்சி.

விடைத்துக் கொண்டு எழுந்த பாட்டி ஸ்ரீபூர்ணா தேவிக்கு முச்சிரைத்தது.

கனவு!

ஓ...எவ்வளவு மோசமான கனவு.

பேச்சி வேறு ஒரு பாம்பால் கொலை செய்யப்பட்டிருக்கிறாளே...இப்பொழுது மற்ற யாரும் உயிருடன் இல்லை என்கிற அறிவிப்பு வேறு செய்தாளே!

இது என்ன அர்த்தமில்லாத கனவு?-மனபீதி இப்படி எண்ணத்தில் கசிந்து கனவாகி விட்டதா?

இல்லை என்கிற பதில் உடனேயே பாட்டியைத் தாக்கியது.

கொடைக்கானல் மலையில் வேன் கவிழ்ந்த தகவல் அந்த வினாடி ஒரு தொலைபேசிச் செய்தியாய் உள்ளி றுங்க...

சகலத்தையும் கேட்ட ஸ்ரீபிரசாத், பேச்சி என்று அலறின மறுவினாடி நெஞ்சைக் கையில் பிடித்தபடி கீழே விழுந்தான். ஆள் அவுட்!

கறிவேப்பிலைக் கொத்தாய் எஞ்சி நின்றபடி தேம்பி அழும் ஸ்ரீரங்கராஜனுக்கும் அவன் மனைவிக்கும் யாரால் ஆறுதல் கூற முடியும்?

ஒரு சாவம்?

இரு சாவா?

மொத்தம் பத்து சாவு!

இந்த மாளிகையிலேயே இல்லாமல் வெளியே எஸ் டேட்டில் தங்கிவிட்டதால் இவர்கள் இருவர் மட்டும் பிழைத்துவிட்டனர்.

இல்லாவிட்டால்?

பாட்டி ஸ்ரீபூர்ணா இருவரையும் அழைக்கிறாள்.

“கருவேப்பிலை கொத்தா இரண்டு பேர் மிஞ்சியிருக் கீங்க. யார் கண்பட்டதோ...குடி குலைஞ்சு போச்சு. நீங்களாவது அந்த பேச்சிகிட்ட மன்னிப்பு கேட்டும், நாகம்மாவுக்கு பரிகார பூனஜ செய்தும் நல்லபடி ஆகப் பாருங்க.”

எனக்கும் இனி எவ்வளவு நாளோ?

பேசிவிட்டு விசம்பி விசம்பி அழுகிறாள்.

அதன்பின் நான்கு குழந்தை பிறந்து பிறந்து இறந்த வரை பார்த்துவிட்டு “பேச்சி...மன்னிச்சிடு பேச்சி. நாகம்மா மன்னிச்சிடு...” என்று புலம்பியபடியே அவளும் ஒருநாள் கண்மூடி விட்டாள்,

மூடும்முன் மறவாமல் நாகரத்ன வைர மாலைக்கான தங்கச்சாவியை தாத்தாச்சாரியாரிடம் ஒப்படைக்கிறாள். உயிரோடு தவழத் தொடங்கும் குழந்தைவசம் அந்த சாவியை தந்தும் மருமகள் காயத்ரிக்கு அந்த மாலையைத் தரச் சொல்லிட்டுத்தான் செத்தாள்

இல்லாவிட்டால்?

அந்த மாலையையே பேச்சியின் சமாதி அருகே குழி தோண்டி புதைத்துவிடுங்கள் என்று சொன்னதுதான் உச்சகட்டமே!

கோடி கோடியைப் போட்டுப் புதைப்பதா?

யாருக்கு மனது வரும்?

11

“என்ன சரவணன் எப்படி இருக்கு கதை?”

“அப்ப நீங்க சொன்னது கதையா சார்...நிஜம் கிடையாதா?”

“பல நிஜங்கள் கதை போலவும் இருக்கும். அதனால் அப்படிக்கேட்டேன்.”

“ரொம்ப ஆச்சர்யமா இருக்கு. அறிவுக்கு நிரடற விஷயங்களும் நிறைய இருக்கு.”

‘எது?’

“அஞ்சறிவுகூட இல்லாத பாம்பு பழிவாங்கிடுச் சுன்னா நம்ப முடியலை. ராமநாராயணன் சினிமா மாதிரி இருக்கு...”

“பாம்பு பழி வாங்கும் சரவணன், அது சத்யம். சினிமா பாம்பு மாதிரி, சினிமா கதை எழுதற கதை யாசிரியரோட விபரீத கற்பனைக் காட்சிமாதிரி அந்தப் பழிவாங்கல் இருக்காதுன்னு வேணா சொல். ஆனா சர்ப்பம்-அதன் பழி உணர்வு - இந்த சாவல்லாம் சத்யம்”

“அப்ப நீங்க சொன்னதோட எதிரொலியா இப்ப நடக்கற மரணங்கள் ”

“ஆமா...பேச்சி மனசுல கோபம் அடங்கலை. நாகமாவும் கோபத்தோடதான் இருக்கா.”

“இறந்துட்ட பேச்சிக்கு ஏது சார் மனசு? நாகம்மா வும்தான் வேன் ஆக்கிடுன்ட்டுல கருகிடிச்சே?”

“இரண்டுபேர் ஆத்மாவும் சாந்தியில்லாம அலைய லாம் இல்லியா?”

“சார்... அம்புலிமாமா விவகாரம் மாதிரி இருக்கே உங்க பேச்சு.”

“உனக்கு ஆவிகள் மேல நம்பிக்கையில்லையா?”

“உஷ்ண ஆவி, கொட்டாவி இரண்டும் மட்டும்தான் தெரியும். நீங்க சொல்ற ஆவி நூறு சதவிகிதப் புருடா!”

“அப்ப செத்தபிறகு நாம் என்ன ஆவறோம்.”

“அது செத்தா தானே தெரியும்?”

“ஏதாவது ஒண்ணா ஆகித்தானே தீரணும்?”

“அது என்னன்னு தெரியாதே.”

“அதுதான் ஆவி.”

“எப்படி நம்பறது?”

“பார்த்தவங்க சொல்றதை வெச்சு.”

“அவங்க பொய் சொல்லலாம் இல்லியா?”

“நீயே பார்த்தா நம்புவினா?”

“நிச்சயம். சுய அனுபவம்தான் எப்பவுமேநிதர்சனம்.

“அந்த அனுபவத்துக்கு நாம் ஆட்படணும். அதை’
மறந்துடாதே.”

“என்ன செய்யணும். சுடுகாட்டுக்கு ராத்திரி 12
மணிக்கு வரணுமா? ஏதாவது அங்க இருக்கற மரத்துல
ஆணி அடிக்கணுமா?”

“விடலைத்தனமா பேசாதே. நான் கேட்ட இளம்
பெண் பிணத்தோட என்னை வந்து பார். செலவைப்
பத்திக் கவலையில்லை.”

“அந்தப் பிணத்தை வெச்சு என்ன பண்ணப்
போறோம்?”

“யோகி மயான பர்ணிகா பிண பூஜை செய்யணு
மாம். அவங்க தான் இளம் பெண் பிணத்தைக் கேட்
டாங்க.”

“பொணத்துக்கு பூஜையா? சரி அது என்ன இளம்
பெண், பாட்டி, பெரியம்மா, நடுவயசுன்னு ஏதாவது ஒரு
பெண் சடலத்தைக் கேக்காம...”

“பர்ணிகா கேட்டா சரியான காரணம் இருக்கும்.
நீ கொண்டு கிட்டுவா.”

“எங்ககொண்டு வரணும்?”

“நல்ல கேள்வி பொன்மேனிப்பட்டி கிராம அந்த சுடுகாட்டுத் தோட்டத்துக்கு... அன்னிக்கு வந்தியே அதே இடத்துக்கு.”

“எப்பகொண்டு வரணும்?”

“வரும் அம்மாவாசை ராத்திரி.”

“ஐ திங்க்.. இந்த அம்மாவாசையை இந்த மாதிரி விஷயத்துக்குன்னே ஆக்கிட்டோம் நாம்.”

“கிண்டலா... அம்மாவாசை ஒரு நிறைஞ்ச நான்.”

“மற்ற நாள்லாம் அப்ப குறைஞ்ச நாளா?”

“சுருக்கமா சொல்றேன். அம்மாவாசை கிடை யாது. அம்—மா வாஸ்யை’ங்கறதுதான் சரியான உச் சரிப்பு. அம்’ன்னா அந்தன்னு அர்த்தம்’மான்னு. சொன்னா அம்மா, அப்புறம் பெரியன்னும் ஒரு அர்த்தம். வாஸ்யைன்னா வசிக்கறது, நிலைக்கறதுன்னு பொருள். அதாவது அம்மாவாகிய சக்தியின் பேரருள் நிரம்பிய தினம்னு பொருள்.”

“அப்ப மற்ற நாட்கள்?”

“மற்ற நாட்கள்ல சூர்ய சந்திரன்கள் ஆதிக்கத்துல பூமி இயங்குது. அவங்களோட ரூலிங்ல அவங்களோட கதிர்களால் பூமி சுழல மற்ற கிரகங்களும் அந்த பாதிப் புக்கு ஏற்ப தங்கள் கதிர் அலைகளால நம்மை இயக்க நாங்க.

அம்மாவாசை அன்னிக்கு இந்த பாதிப்புக் குறைஞ்ச சக்தியிடம் நாம வேகமாக தடை இல்லாம சமீபிக்கலாம். அதே போலத்தான் இறந்த பித்ருக்களும் நம்மை நெருங்கு வாங்க. நாம விட்டற எள்ளு தண்ணிய வாங்கிப் போய் வாழ்த்துவாங்க.”

“பித்ரு...என்னுத்தண்ணின்னு ட்ராக் மாறிப் போறீங்க.”

“ஆமாம் இது ஒரு வாஸ்ட் ஏரியா சப்ஜெக்ட். நுனுக்கமா உணர்ந்து புரிஞ்சுக்கற விஷயம். போர்டுல போட்டற கணக்கு மாதிரி கிடையாது இது. இது ஒரு தனி அறிவு. நீ அப்டாவாசையைத் தொட்டதால நான் இவ்வளவு பேசிட்டேன்.”

“ஓ.கே. சார்...அம்மாவாசை அன்னிக்குப் பார்த்துடுவோம்.”

12

அம்மாவாசை இரவு.

பத்து மணி இருக்கலாம்.

பொன்மேனிப்பட்டி சுடுகாட்டுத் தோட்டம் நோக்கி இரண்டு காரின் சீற்றம்.

ஒன்றில் மயான பர்ணிகா.

மற்றதில் ஸ்ரீரங்கராஜன், சரவணன், கல்யாணராமன் மற்றும் டிக்கியில் இளம்பெண் பிணம்.

கறுத்த இரவில் கார் ஹெட்லைட்டின் ஒளிப் பாய்ச்சலில் பொன்மேனிப்பட்டி புழுதிக் கவளங்களில் பொட்டுப் பூச்சி பறப்பதெல்லாம்கூட தெரிகிறது.

சக்கரக் கிரீச்ச்ச்...வாட்ச்மேன் பேச்சித் தோட்டத்து கிராதிக் கதவைத் திறந்துவிட கார்கள் உள் நுழைய...

“வாட்ச் மேன் நீ இங்க இருக்கக்கூடாது போய்ட்டு அப்புறமா வா.” காரை விட்டு இறங்கிய கல்யாணராமன் முதலில் அவனைக் கழற்றுக்கிறார்.

மயான பர்ணிகாவின் கார் கதவும் திறந்துகொள்ள பர்ணிகா இறக்கப்படுகிறாள்.

முன்னேற்பாடாக அகல் சட்டியில் கைப்பருமன் திரியில் தீபநெருப்பு ஒட்டிக்கொண்டு வெளிச்சம் தரத் தொடங்க அந்த வெளிச்சத்தில் பர்ணிகாவின் நிர்வாண உடல் சற்றே கருப்பாய் மின்னுகிறது.

இறங்கியவளிடம் தலைவிரிகோலம். தழைந்த 9 லை முடிக்கற்றை இடுப்பை மீறி அங்கே சடைபோட்டு வளர்ந்து பிரிபிரியாய்த் தொங்குகிறது அது முக்கிய உறுப்புக்களை மூடிக் கொள்கிறது.

பர்ணிகா சுற்றுமுற்றும் பார்க்கிறாள்

காற்று வீசக்கூட மறந்த நிலை.

சிள்வண்டுச் சப்தம் காதில் டிரில்லிங் செய்வதுபோல் ஒலிக்கிறது.

“இதாம்மா இவங்க குடும்ப மயானம். கல்யாணராமன் குரல் இடையிடுகிறது.

பர்ணிகாவிடம் மௌனம்-காரை போட்டு இறுக்கிய மௌனம்.

ஒவ்வொரு சமாதி மேடும் இருளில்கருந்துண்டமாய்த் தெரிகிறது.

அதன் அருகே போய் நின்றாள்.

தரைப்பரப்பெல்லாம் பொடிப்பொடியாய் சரளைக் கற்கள்.

ஒரு புல் கூட இல்லை.

சரவணன் நடப்பதை உன்னிப்பாய் கவனித்திறான். உள்ளுக்குள் லேசாய் உதறல். கல்யாணராமனை நெருங்கி கிசுகிசுக்கிறான்.

“இங்க என்ன பண்ணப் போறா இந்தப் பொம்பளை?”

“உஸ்ஸ்...பொம்பளை கிம்பளைங்காதே-அம்மான்னு சொல்.”

“சரி அம்மா...என்ன பண்ணப் போவுது?”

‘பூஜை’.

“யாருக்கு? எதுக்கு?”

“பேச்சிக்குதான். அமைதியில்லாம திரியற பேச்சிக்கு முதல்ல அனிமதிய உருவாக்கினாதான் சாபத்துல இருந்து விடுதலை வாங்க முடியும்கறது; அம்மாவோட அனுமானம்.”

கல்யாணராமன் சொல்லும்போதே பர்ணிகாவின் கால்கள் பேச்சியின் சமாதியை எட்டிவிட்டன.

அகல் சட்டி விளக்குடன் அருகில் செல்கிறார் கல்யாணராமன்.

பர்ணிகாவின் பார்வை அணிந்திருக்கும் சட்டை பனியனை கழற்றச் சொல்லி கைகளை அசைக்கிறது.

ஆகட்டும் தாயே!

அடுத்த நிமிடமே திறந்த மார்புடன் காட்சி தருகிறார் கல்யாணராமன்.

ஸ்ரீரங்கராஜன் தானும் பதில் பேசாமல் அவ்வாறே செய்கிறார்.

“ஏண்டா...என்னடா இதெல்லாம் எழவு? இந்த பொம்பளை பூஜை செய்து பேச்சி சாபம் அடங்கிடுமா? இது இருபதாம் நூற்றாண்டுடா?”

ஸ்ரீரங்கராஜனிடம் ஆதங்கம் கொப்பளிக்கத்தொடங்கும்மோது பர்ணிகா பார்வை ரங்கராஜன் பக்கம் திரும்புகிறது. உதட்டில் கேள்வி.

“என்ன கல்யாணராமா... என்னை ஆராய்ச்சி செய்யற மாதிரி தெரியுதே?”

“ஐய்யோ அம்மா உங்களை ஆராயறதா? அது முடியுமா...நீங்க தப்பா நினைச்சுட்டீங்க.”

“நானில்ல. உன்கூட வந்திருக்கிற இந்த இரண்டு பேருக்குமே நம்பிக்கையவிட நடக்கறதைப் பார்க்கற ஆர்வம்தான் அதிகம்.”

“ஆமாங்க... நடக்கறதைப் பார்க்கற ஆர்வத்துல தான் நான் வந்திருக்கேன். உங்க தோற்றம்-இந்த பூஜை எல்லாம் எந்த ரகம்னு எனக்குத் தெரியலை.”

—வெடுக்கென்று பதில் சொன்னான் சரவணன். கல்யாணராமனிடம் பதட்டம்.

“சரவணா...என்ன இது உளறிக்கிட்டு. மூச்சு!”

“சும்மா இருங்க சார். நான் பத்திரிகையாளன். கேள்வி கேட்டாதான் பதில் கிடைக்கும் நீங்க.நினைக்கிற மாதிரி கைகட்டி வரய் பொத்தி நிக்க என்னால முடியாது.”

நல்லா கேளு தம்பி.”

“இப்ப என்ன பண்ணப் போறீங்க?”

“பார்த்துட்டுப் பிறகு பேசு. முதல்ல அந்தப் பிணத்தைக் கொண்டு வாங்க.”

டிக்கியிலிருந்து அந்த இளம்பெண் சடலம் தரை இறங்கியது. பேச்சி சமாதி அருகே கொண்டு வரப் பட்டது.

பர்ணிகா அந்தப் பெண் சடலத்தை ஊன்றிப் பார்த்தாள்.

“அரளி விதையை அரைச்சு விழுங்கி முடிவைத்தேடிகிட்டவ மாதிரி தெரிறதே...!” - பர்ணிகா.

“ஆமாம்...” இது சரவணன்.

“பிறக்கும்போதே நாம சாகறதுக்கான க்யூவுலையும் போய் நின்னுட்றோம். எவ்வளவு நீளம் அந்த க்யூங் கறதுதான் கேள்வி. நடுவுல வாழ்ந்துக்க வேண்டியது தான்! ஆனா அவனா கூப்பிடாம நாமளா போக நினைக்கறது தப்பு.”

“எல்லாம் தலையெழுத்துப்படின்னுட்டு, தற்கொலைய நம்ப செயல் மாதிரி சொன்னா எப்படி? தற்கொலை செய்துக்கணும்னு விதி இருக்காதா?”

“தற்கொலையும் விதிச் செயல்தான். ஆனா அதை நாம் மீற முடியும். மீறித்தான் ஆகணும். இல்லேன்னா இப்படித்தான்...” என்று சொல்லி பர்ணிகா சற்றுத் தொலைவில் கைகாட்டியபோது சரவணனுக்கோ கல்யாணராமனுக்கோ யாருக்குமே எதுவும் தெரிய வில்லை.

“ஒண்ணும் தெரியலையே...” என்றான் சரவணன்.

“கிட்டவா...” செல்கிறான். அவன் நெற்றிப் பொட்டில் கைவைத்தபடி “இப்பொழுது பார்” என்கிறான் பர்ணிகா.

அப்பொழுது அவன் பார்வைக்குத் தேம்பி அழும் புகை உருவம் தெரிந்தது.

அது சரவணனையே பார்த்து வெறிக்கிறது.

தரையில் சவமாய்க் கிடக்கும் பெண்ணின் ஆவி அது என்பது உடனேயே அவனுக்குப் புரிந்துவிட்டது.

பர்ணிகா மற்றவர்கள் நெற்றியிலும் கைவைத்து அந்த ஆவிப் புகையைக் காட்டி அவர்களை விதிர்க்க விட்டாள்.

“என் தவ சக்திய உங்களுக்குள் ஏத்தினதால்தான் இந்த ஆவியைப் பார்க்க முடிஞ்சது உங்களால. இல்லேன்னா முடியாது” என்ற பர்ணிகாவை முதன் முறையாக ஸ்ரீரங்கராஜன் பக்தி பயம் என்கிற மொத்தக் கவலையுடன் பார்க்கிறார்.

அடுத்த வினாடி அந்தப் பிணந்தை இழுத்து பேச்சி யின் சமாதிமேல் போட்டு அதன் மேல் ஏறி வயிற்றுப் பாகத்தில் அமர்ந்தவளாய் நீஷ்டையில் மூழ்கத் தொடங் கினாள் பர்ணிகா.

மூவரும் ஓசுவர் மூகத்தை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டனர்.

“டேய் கல்யாணராமா... இவகிட்ட சரக்கு இருக்கற மாதிரிதான் தெரியுது எங்கடா பிடிச்சே இவளை?”

“உஸ்... பூஜை டைம் இது, பேசாம பாரு,” என் கிறார் கல்யாணராமன்.

பர்ணிகா மலைப்பாம்புபோல் மூச்சுவிட்டு ஆவேச கதிக்கு மாறுவாள்போலத் தெரிந்தது.

சட்டி அகலின் ஒளியில் நடப்பதெல்லாம் நரம்பில் முடிச்சைப் போடும்போலத் தோன்றியது.

அருகிலேயே யாரோ விசும்பி விசும்பி அழும் சப்த மும் கேட்டது.

“டேய் என்னடா நடக்குது இங்க...எனக்கு பயமா இருக்குடா” என்று கே. ஆர். கூறியபோது திடும்மென்று அந்த சட்டி அகல் அணைந்து கும்மிருட்டு குழ்ந்து கொண்டது.

நடுவில் பர்ணிகாவிடம் மட்டும் கோரச் சிரிப்பொலி. அதன் அலைகள் அந்த மயானத் தோட்டத்தையே உலுப்பி எடுத்தது.

“ஏபேச்சி—வா என்கிட்ட! எழுந்து வா... உன் சக்திய என்கிட்ட காட்டு. பிஞ்சுக் குழந்தைகள்கிட்டக் காட்டாதே. வா...வா...வா...”

பர்ணிகாவிடம் ஆவேச அலறல்.

“மாட்டேன்... நான் வரமாட்டேன். என்னைக் கதறக் கதறக் கொன்றவர்களைப் பழிவாங்கிகிட்டே இருப்பேன்.”

கரகரப்பான பதில் குரல் ஒன்றும் காதில் வந்து மோதியது.

ஆவி பேசுமா?

“உன்னை விடமாட்டேன். உன்னை இந்த சுவத் தோட ஆவியைக் கொண்டு காவல் காக்கப் போறேன்.”

“ஹி...ஹி...நான் பத்தினி! என் சக்தி இவளுக்குக் கிடையாது.”

“இவளுக்கு எல்லா சக்தியையும் நான் கொடுப்பேன். தினமும் இந்த சுவ உடம்புக்கு நான் பிரேத பூஜை செய்வேன். அதர்வண வேதா சாஸ்த்ரம். மாந்த்ரீக மாயா சாஸ்த்ரம் மயான கர்மா சாஸ்த்ரம். அவ் வளவும் எனக்கு அத்துப்படி. அதனால் நான் உன்னைக் கட்டி வைக்கலேன்னா நான் மயான பர்ணிகா இல்லை.”

“வேண்டாம்...வேண்டாம்...போ...போ...”

“குழந்தைகளைக் கொல்ல மாட்டேன்னு சொல்,”

“முடியாது. கொல்வேன்-கொல்வேன்.”

இருளில் காதில் விழும் குரல்களைக் கேட்டு மூவரும் விதிர்த்துப் போய்ப் பதறிக்கொண்டிருக்கும் நிலையில் நடுவில் திடும்மென்று அகல்விளக்கு வெளிச்சம் தந்தது.

பர்ணிகா குலுங்கக் குலுங்கச் சிரித்துக் கொண்டிருப்பது தெரிந்தது.

திரும்ப அகல்விளக்கு அணைந்தது.

பேச்சியின் குரல் கேட்கத் தொடங்கியது.

“நகைக்கு ஆசைப்பட்டுதான் அவங்க என்னை வெறுத்தாங்க. என் குழந்தைகளை வயத்துலேயே கொன்னாங்க. அந்த நகையை இங்க என் சமாதியில வந்து புதைக்கச் சொல். நான் குழந்தைகளைக் கொல்றதை நிறுத்திக்கறேன்.”

“அந்த நாகரத்ன வைரமணி மாலையையா?”

“ஆமா... அதை இழந்தாதான் வம்சம். அதை இழந்தாதான் வாழ்க்கை. அது வெளிய இருந்து என்னைப்போல எத்தனை பெண்களைக் கொல்லத் தூண்டுமோ?”

“சொல்றேன்...சொல்றேன்...”

அடுத்த வினாடி திரும்பவும் அகல் விளக்குக்கு உயிர் வந்தது.

பர்ணிகாவின் பார்வை ஸ்ரீரங்கராஜன் பக்கம் திரும்பியது.

பார்வையே கேட்காமல் கேட்டது.

“நகை பெரிசா... குலம் விளங்கறது பெரிசா?”

ஸ்ரீரங்கராஜனிடம் உடைந்த குரலில் பதில்.

“அந்த நகையை நான் இங்க புதைச்சிடறேன். புதைச்சிடறேன். எனக்குக் குழந்தையைக் கொடுக்கச் சொல்லுங்க!”

மயானக் பர்ணிகா அதைக் கேட்டு பெரிதாய்ச் சிரிக்க ஆரம்பித்தாள். சிரிப்பா அது குலை நடுங்கச் செய்யும் கோர சப்தம்.

13

ரிப்போர்ட்டர் சரவணன் சொல்வதை ஆசிரியர் வாயைப் பிளந்தபடி கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்.

“என்ன சார் பதிலே சொல்லலையே?”

“நீ அம்புலிமாமா கதை சொன்னா நான் எந்த பதிலைச் சொல்ல?”

“நான் சொன்னது சதை கிடையாது சார். உண்மை. கண்ணால் பார்த்த காதால் கேட்ட உண்மை.”

“இப்ப அந்த ஸ்ரீரங்கராஜனுக்கு குழந்தை இருக்கா?”

“இல்லை. ஆனால் கொழு கொழுன்னு குழந்தை அமார்க்களமா பிறக்கும் வரப்போற வைகாசிபௌர்ணமி தான் அதோட முதல் பிறந்த தினம். பர்ணிகா சொல்லிட்டா!”

“ஆச்சரியமா இருக்கே சரவணா. அந்தப் பெரிய மனுஷன் விலை மதிப்பில்லாத அந்த குடும்ப நகையைத் தாத்தாச்சாரியார்கிட்ட இருந்து வாங்கி மயானத்துல அந்தப் பேச்சி சமாதிக் குப் பக்கத்துல புதைச்சிட்டாரா?”

“ஆமாம். அப்படி செஞ்சாதான் இந்தக் குழந்தை பிறந்து நிலைச்சிருக்குமாம்.”

“அந்த மயான பர்ணிகா இப்ப எங்க இருக்கா?”

“கல்யாண சுந்தரம் சாரைக் கேட்டாச் சொல்வார். உலகத்துல நமக்குத் தெரியாமலும் எவ்வளவோ அற்புதங்கள் நடக்குது சார்.”

“அவசரப்படாதே...நான் ஸ்ரீ ரங்கராஜனைப் பார்க்க கணும்.”

“தாராளமா?”

“இருவரும் அடுத்த நொடியே கிளம்பினார்கள். ஆட்டோவில் ஸ்ரீராம் பூர்ணா பேலசை எட்டினார்கள். வழவழ பளிங்குதரையில் நடந்தார்கள் கித்தாப்பாய் கார்ட்லெஸ் போனில் பேசிக்கொண்டிருந்த ஸ்ரீரங்க ராஜனை வணங்கிச் சிரித்தார்கள்.

“வாங்க சரவணன் நலமா?”

“நலம் சார். அம்மா எப்படி இருக்காங்க?”

“ஃபைன். கொயட் ஆல்ரைட்.

“சார் எங்க பத்திரிகை ஆசிரியர் மிஸ்டர் வேதமுத்து.”

“ஓ! சாரைப்பத்தி நிறையக் கேள்விப்பட்டிருக்கேன்.”

“மிஸ்டர் ஸ்ரீரங்கராஜன் இந்த சாபம்-விமோசனம் மயான பூஜை இதெல்லாம்...”

ஆசிரியரின் நேரடிக்கேள்விக்கு அர்த்தமுள்ள சிரிப்பு ஸ்ரீரங்கராஜனிடம்.

“இதெல்லாம் உண்மையானனு கேக்கறீங்களா? நூறு சத நிஜம். ஆசிரியர் சார்.”

“அப்ப அந்த விலை மதிப்பில்லாத நகை?”

‘அது நகை இல்ல சார் - எங்க பகை! இப்ப பேச்சி யோட சமாதியோட அதுவும் சமாதியாயிடிச்சு.”

‘ரொம்ப ஆச்சரியமா இருக்கு உங்க கருத்து. நான் இதை ஆர்டிகிள் ஆக்கலாம்னு நினைக்கிறேன்.”

“பண்ணுங்க. ஆனா நகை புதைக்கப்பட்டது எங்கன்னு மட்டும் குறிப்பிடாமப் பண்ணுங்க.”

“நான் அந்த பொன்மேனிப்பட்டி சுடுகாட்டுத் தோட்டத்தைப் பாக்கணுமே.”

“வித் ஃப்ளஷர். நான் போன் பண்ணிச் சொல்லிட ரேன். போய்ப் பார்த்துட்டு வாங்க.”

ஸ்ரீரங்கராஜனின் இணக்கமான பதில்களில் தொனித்த நம்பிக்கை ஆசிரியர் வேதமுத்துவை ஆச்சரியப்படுத்து கிறது.

அந்த ஆச்சரியம் கலையாமல் ஒரு கார் பொன் மேனிப்பட்டி நோக்கி விரையத் தொடங்குகிறது.

அதில் ஆசிரியரும் சரவணனும்! கைவசம் காமரா வுடன் உட்கார்ந்திருக்கிறான் சரவணன்.

“இப்ப என்ன சார் சொல்றீங்க?” சரவணன்.

“என்னத்த சொல்ல-மனுஷ வாழ்க்கையில் எவ் வளவோ புதிர்கள். அதுல இதுவும் ஒரு புதிர்.”

“இதுவும் ஒரு புதிர்னே நம்ப கட்டுரைக்கும் தலைப்பு வச்சுடுவோம்.”

ஆமோதிக்கிறார் ஆசிரியர். ஈரக்காற்று மோத சிலிர்த்துப்போகிறார். வாழைக்கூட்டம் வருடி வந்த காற்று வாசமாக வேறு இருக்கிறது.

“சார் பொன்மேனிப்பட்டி வந்தாச்சு” மரப்பாலம் மேல் கிடுகிடுக்க கார் ஓடி மயானத் தோட்டம் முன் நிற்கிறது.

கிராதிக்கதவை வாட்ச்மேன் திறந்துவிடுவான் என்று நெடுநேரம் நின்று பார்த்ததில் சப்தமே இல்லை. பதிலுக்கு வேறு ஒரு கார் உள்ளே ஓடிய சக்கரத் தடயங்கள் மழை பெய்த ஈரத்தரையில் பளிச்சென்று தெரிகின்றன.

“சார் யாரோ உள்ளே போயிருக்கணும்.”

இறங்கி கிராதித் துவபரம் வழியே பார்க்கிறான். வாட்ச்மேன் ஒரு ஓரமாய் சுருண்டு கிடக்கிறான்.

“ஐய்யய்யோ என்னாச்சு?”

உள்ளே கார் ஒன்று நிற்பதும் தெரிகிறது.

தாண்டிக் குதிக்க வேண்டியதுதான்.

“சார் சம்திங் ராங். வாங்க தாண்டிக்குதிப்போம்.

சரவணனின் பேச்சைக் கேட்டு தயங்கித் தயங்கி ஆசிரியர் கிராதிக்கதவின்மேல் ஏறுகிறார்.

இருவருமாக மறுபக்கம் புழுதி பறக்கக் குதிக்கிறார்கள், உள்ளே ஓடிப்போய் காரை ஓட்டி மறைந்து நின்றபடி எதிர்சாரியைப் பார்க்க? பேச்சி சமாதி அருகில் மயான பர்ணிகாவும் கல்யாணராமனும் தெரிந்தனர்.

கல்யாணராமன் பேச்சி சமாதியைத் தோண்டிக் கொண்டிருந்தார்.

மயான பர்ணிகா அதிசயமாக காவி உடுப்பில் தெரிந்தாள்.

அவர்கள் நகைப்பெட்டிக்காக வந்திருப்பது தெரிந்து போயிற்று!

“பர்ணிகா... இந்த நகைக்காகத்தான் நாம் இவ்வளவு பிளான் பண்ணோம்கறதோ - பூஜை புனஸ்காரன்னு

போனோங்கறதோ யாருக்குமே தெரியாது. அதோட அந்தப் பத்திரிகைகாரன்கிட்ட நடந்த விஷயங்களோட பல புருடாக்களைச் சேர்த்துச் சொல்லி எல்லாம் பேச்சி சாபம்னு உறுதிப்படுத்திட்டேன்.

நடுவுல காயத்திரிக்குப் பிறக்கற குழந்தை ஒவ்வொரு முறையும் சாக நான்தான் காரணம்கறதும் அந்த முட்டாளுக்குத் தெரியாது. இப்போது பிறக்கப்போற குழந்தைக்கு என் தொல்லை இல்லை. அதால அது கொழு கொழுன்னு இருக்கும், கேட்டா பேச்சி கருணைம் பான். நாகம்மா மனசு வெச்சிட்டாம்பார். நாகப் பாம்புக்கு புத்தி இருக்குன்னு சொன்னா இன்னும் நம்பறாங்களே பர்ணிகா, உன் மாதிரி போலி மேஜிக் சாமியார்களுக்கு எவ்வளவு மரியாதை.”

இருவர் பேசுவதையும் கேட்ட ஆசிரியரும் சரவணனும் அப்படியே நொறுங்கிப் போனார்கள்.

வாவ்!

எத்தனை பெரிய சூப்பர் சதி இது.

ஆசிரியர் பார்வை அடுத்து என்ன செய்வது என்று சரவணனைக் கேட்க ஆயத்தமாகும்போது பர்ணிகா விடம் பெரிய அலறல்.

அவள் கால்மாட்டில் கருநாகம் ஒன்று வளைத்துக் கட்டிய நிலையில் ஒரே போடாகப் போட்டு முடித்து விட்டு குழிக்குள் இருந்து பதறிப்போய் மேலேறப் பாரத்த கலயாணராமனை நோக்கிச் சீற்றத்துடன் குழிக்குள் இறங்கியது.

கலயாணராமன் மண்வெட்டியால் அதன் தலைமேல் ஒரு போடு போடுகிறார். அது விலகித் தப்பிக்கும்போது சரவணனிடம் அலறல்.

“சார்...வினை விதைச்சவன் வினை அறுக்கப் போறான். அங்க பாருங்க எதார்த்தமா ஒரு நாடகம்.”

கல்யாணராமன் குரல் கேட்டு அதிர்ந்து திரும்பினார்.

இதுதான் சந்தர்ப்பம் என்று கல்யாணராமனை அது ஒரு போடு போட்டது

“ஆ...!”

அவரிடம் அலறல். அதனிடம் கொலைத்தனச் சீற்றம் உஸ்ஸ்ஸ்...

ஆசிரிபர் அதிர்ந்துபோய் அவ்வளவையும் பார்க்கிறார். சிலைபோல் நின்ற நிலையில் பார்க்கிறார்.

மனதில் புதிதுபுதிதாய் எண்ணங்கள்.

பர்ணிகா நுரை ததும்ப நீலம்பாரிக்கத் தொடங்குகிறாள். கல்யாணராமன் துணைசேருகிறார் அவளுக்கு.

அந்த நாகம் சரவணனையும் ஆசிரியரையும் பார்க்கிறது.

அச்சமில்லாத ஆங்காரப் பார்வை.

“சார் என்ன சார் பண்ண? சரவணன்முனகுகிறான்.

“அந்த நகைப் பெட்டியை எடுக்க மாட்டோம்னு சத்தியம் செய்வோம். இந்த கல்யாணராமன் செய்தது வேணும்னா சதியா இருக்கலாம். சொன்னது பொய்யா இருக்கலாம். ஆனா கண் எதுக்க நாம பாக்கற காட்சி தர்மத்தோட ஆட்சி. நடந்ததைப்போய் அப்படியே ஸ்ரீரங்கராஜனிடம் சொல்வோம். அவர் வந்து பெட்டியை எடுக்கட்டும். எடுத்து நகையை அவர் என்னவேணுமானாலும் செய்யட்டும். தர்மஸ்தாபனத்துக்கு கொடுத்தாலும் சரி தானே வெச்சுக்கிட்டாலும் சரி...”

பேசிவிட்டுத் திரும்பி நடக்கின்றனர் இருவரும்.
அதிர்ச்சி ஆச்சரியம் கலையாத நடை.

அருகிலேயே மேல்மூடி தெரிந்த நிலையில் குமிழிக்குள்
நகைப் பெட்டி தெரிய, அதன் மேல் கல்யாணராமன்
சுவமாகச் சரிந்து கிடக்கிறார். புரியாத ஒரு புதிரைப்
போல் அந்த நாகம் மட்டும் காவல்காரனைப் போல்
பார்த்த படியே நிற்கிறது!

மூற்றும்

சதியை சந்திப்போம்!

1

“என்னடா சொல்றே?” - லயன் ஜானகியிடம் சீற்றம்.

“அட ஆமாம் சித்தி. கண்ணால பார்த்ததைச் சொன்னேன், உன் பெண் ஒருத்தனை லவ் பண்ணா. விட்டா ஓடிப்போற லெவல். அந்தப் பய ஒரு அகதி.”

“கூடாதுடா ஜெயராம். கூடாது.”

“சித்தி. இது காதல் யுகம். சினிமால கூட பாரு, காதல் காதல்லுதான் கதைக்கிறாங்க. பேசாம அவங்க கல்யாணத்துக்கு வேண்டியதைச் செய். எதிர்த்து தோத்துப் போயிடாதே!”

‘நீ இப்படி சொன்னதுக்காகவே நான் ஜெயிச்சுக் காட்டணும்டா.”

“வேண்டாம் சித்தி. சொன்னா கேளு.”

“என் ஸ்டேட்டஸ் என்ன? அந்த அகதிப் பய ஸ்டேட்டஸ் என்ன?”

“இதை உன் பெண் எதிர்க்க பேசினா அவளும் பயங்கரமா பதில் சொல்வா. ஸ்டேட்டஸ் பார்த்து வர்றதுக்குப் பேர் காதல் இல்ல. அது காய்ச்சல். பணக்

காய்ச்சல் - இது இதய சங்கமமுன்னு உன் வாயை அடைச்சிடுவா.”

—லயன் ஜானகி அதைக் கேட்டு வாயடைத்துப் போனாள். அதற்குத் தோதாக எதிரில் டி. வி.யில் ஒரு தமிழ்ச் சினிமா.

காதலனும், காதலியும் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஊரே துரத்துகிறது. நடுவில் அவர்களைக் காப்பாற்ற ஒரு தியாகி.

சண்டைப் போட்டு செத்தும் போகிறான்.

பாகிஸ்தானுக்கும் இந்தியாவுக்கும் நேசம் உண்டாக்கிவிட்டமாதிரி ஒரு பெருமிதம் அவன் முகத்தில்!

ஓடிக்கொண்டிருக்கும் காதலர்கள் நேராக ஓடிப் போய் எம்ப்ளாய்மெண்ட் ஆபீஸ் வாசலில் நிற்பார்களோ இல்லை மாடு மேய்ப்பார்களோ? அது தெரியாது.

-லயன் ஜானகிகூட வேறு மாதிரி சிந்தித்துக்கொதிக்க ஆரம்பித்தாள்.

‘ஜெயராமா...சரண்யா சின்னப் பொண்ணு அவளுக்கு வாழ்க்கைன்னா என்னன்னு தெரியாது. அவளை அண்ணன் ராமசுப்ரமணியம் மகன் அர்விந்துக்குன்னு முடிவு பண்ணி பல வருஷமாச்சு. என் சொத்து கைமாறிப் போகக் கூடாது. அதுக்கு நான் இடம் தரமாட்டேன். ஒரு அகதிக்காக நான் சொத்து சேர்க்கலைடா. எதையாவது பண்ணி சரண்யாவைப் பிரிக்கணும்”

-ஜெயராம் தாதையை வருடியபடியே கேட்டான்.

“படு பயங்கர செட் அப் பண்ணணும். பண்ணுவினா?”

“எதுன்னாலும் சரி, சொல்...செய்யறேன்.”

“எனக்கும் இந்த காதல் கத்திரிக்காய்ல நம்பிக்கை கிஸடயாது. அதளால நான் உன் கட்சியில சேர்றேன்.”

“தோ பாரு... நீ மட்டும் சரண்யாவைசாமர்த்தியமா பிரிச்சுடு. உனக்கு நானாச்சு.”

“வெறும் நானாச்சுன்னா போதுமா? ஒரு அஞ்சு லட்சம் தந்தா ஓட்டல் வெச்சு பிழைப்பேன்ல...? உன் அக்கா - அதான் எங்கம்மாதான் சரியான அன்னக் காவடிய கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டவளாச்சே!”

உன்னை மாதிரி பணக்கார மனுஷருக்கு வாக்கப்பட்டிருந்தா நான் இந்த மாதிரி சதிவேலை பற்றி யோசிக்கிற நிலை வந்திருக்குமா?”

“அலுக்காதே ஜெயராமா... உனக்கு அஞ்சு லட்சம் தர்றது எனக்குப் பெரிய விஷயமில்லை. சரண்யாவை நீ அர்விந்துக்குக் கட்டி வைக்கணும். அதான் பெரிய விஷயம்.”

“அப்ப காரியம் முடிஞ்சாச்சுன்னு நினைச்சுக்கோ. இனி நானாச்சு என் மூளையாச்சு. என்னோட சதியை சந்திக்க யாருக்கும் மூளை கிடையாது சித்தி...” கித்தாப் பாய்ப் பேசினான் ஜெயராம்.

—லயன் ஜானகி சற்றே நிம்மதிப் பெருமூச்சு விட்டாள். ஜெயராமன் உடனேயேமாமன் மகன் அர்விந்தைப் பற்றி யோசிக்கத் தொடங்கினான்.

‘அர்விந்த் கை கொடுடா! உன்னாலதான் நான் வாழ்ந்தாகணும்.!’

2

அந்த ரகசியம் வீட்டு வாசலில் கோலம் போட்டுக் கொண்டிருந்தது. சின்னக் கோலமாய் போட்டால் எங்கே சீக்கிரம் முடிந்துவிடுமோ என்று விஸ்தாரமான கோலத்தில் மூழ்கியிருந்தது. அவள் வரவேண்டாமா?

மருதாணி பூசிய விரல்கள் வீட்டு வாசலையே ஒரு கலா மேடையாக்கிக் கொண்டிருக்கும்போது அர்விந்த் எனும் அவனும் வந்துவிட்டான்! ஒரு மெல்லிய கணைப் புடன் அந்த கலா மேடையை தாண்டியபடி ஓடினான்

“இன்னிக்கு ரோஸ் கலர் புடவை— என்றான் அவள் காதில் மட்டும் விழுகிற மாதிரி...

அவள் அதைக் கேட்டு அளவாய் சிரித்துக் கொண்டாள்.

கோலம் போடும் சாக்கில் வாகாய் நிமிர்ந்து அவன் ஜாகிங் செய்யும் அழகைப் பார்த்தாள். அவனும் திரும்பித் திரும்பி பார்த்தபடி ஓடிக் கொண்டிருந்தான். அவளுக்குள் ஜென்ம சாபல்யம்!

இதற்குள் உள்ளேயிருந்து ஒரு தீனமான குரல்!

“ஏண்டி இது என்ன மார்கழி மாசமா...இப்படி உக்காந்து விஸ்தாரமா கோலம் போட்டுக்கிட்டிருக்கியே உனக்கு என்னவோ ஆகிப்போச்சு எழுந்து வாடி உள்ளே...”

—அது சித்தியின் குரல்! சித்திக்கு பேர் அகிலாண்டம், உடனேயே ஒரு குண்டு உருவம் நம் ஞாபகத்துக்கு வந்தாக வேண்டுமே! கரெக்ட்!

அகிலாண்டத்துக்கு பக்கா இரட்டை நாடி சரீரம்.

தொண்டையிலும் கூட கழுதைத்தனம்.

அவள் அப்படி அலறியதன் நிமித்தம் வாசல் பக்கமாய் உள்ள வேப்பமரம் நடுங்கிப்போய் தன் சித்திரை மாசத்து பூம்பிஞ்சுகளை உலுக்கின மாதிரி தரை முழுக்க கொட்டியிருந்தது.

“இதொ வந்துட்டேன் சித்தி” என்ற அவள் எழுந்து கொண்டு அந்த குப்பைகள் கூட்டத்தைக் கூட்டி அள்ளத் தொடங்கினாள்.

“எழுப்பிவிட எழுப்பிவிட எட்டுமணி வரை நூங்கற வளுக்கு என்ன வந்துச்ச... இப்பல்லாம் இவ எந்திரிச் சுல்ல சூரியனை எழுப்பி விட்றா - வாசல் கூட்டறதும் கோலம் போட்டறதுமா தூள் கிளப்பிக்கிட்டு இருக்காளே - கவனிச்சீங்களா? என்ன ஆச்சங்க நம்ம மீனாவுக்கு?”

—என்னத்தைச் சொல்ல...? மீனா என்னும் அவள் தனக்குள் சிரித்துக் கொள்கிறாள்.

3

தேவதைகளை யாரும் பார்த்திருக்க வாய்ப்பில்லை. ஆனால் மீனாவைப் பார்க்கும்பொழுது யாருக்கும் நிச்சயம் தேவதை ஞாபகம் வரும். அதிலும் அர்விந்த் சொன்ன மாதிரி, ரோஸ் கலர் சாரி உடுத்திக் கொண்டு ரோஸ் பொட்டு, ரோஸ் ஹோர் பாண்ட், ரோஸ் நெய்ஸ் பாலீஷ் என்று ரோஜாக் கொத்தாய்த் தெரிந்தாள்.

பஸ் ஸ்டாப்பே வெறித்தது. ஒருவன் வைத்த விழியை எடுக்கவேயில்லை. மீனாவுக்கு கூசியது. ‘அர்விந்த்

சீக்கிரம் , வர மாட்டாயா?' - என்று மனது மனு போட்டது. அவனுக்கு என்ன வேலையோ...? ஆளைக் காணோம். வழக்கமாய் காவசாகி பஜாஜில் காற்றாய் வருவான். மீனாவை அள்ளிப் போட்டுக் கொள்வான். அவள் அவன் இடுப்பைக் கிறுக்கி வளைத்துக்கொள்வாள். மார்புப் பழத்தை அவன் தோள் பட்டைமேல் சாயப் போடுவாள். அவனுக்குள் வாலிபம் தட்டாமாலை சுற்ற ஆரம்பித்து விடும்.

பஜாஜே பைத்தியம் பிடித்த மாதிரி பறக்க ஆரம்பிக்கும். ஏதாவது ஒரு ரெஸ்ட்டாரண்டில்முடங்கும். உள்ளே நுழைந்து காலோடு கால் உரச ஒரு கூல்ட்ரிங்ஸ் சாப்பிடுவார்கள்.

கூட்டம் இல்லாத பட்சத்தில் பேரர் ஒதுங்கியிருக்கும் வேளையில் இடுப்பை வளைத்து ஒரு 'ப்ச்ச்ச' கூட உண்டு,

நெருப்பாகிப் போவாள் மீனா!

அதே நினைப்பில் பேங்க்கில் பல சமயங்களில் ஸ்தம்பிப்பாள்.

பக்கத்து சீட் பவானி துல்லியமாய் அந்த ஸ்தம்பிப்பை நறுக்குவாள்.

'மீனா வேலையைக் கவனிடி...அர்விந்த் ஞாபகம் வந்துடிச்சாக்கும். வியாதில பெரிய வியாதிடி இந்தக் காதல்'' என்பாள்.

அர்விந்துக்காக வித்திருக்கும் அந்த நிமிஷங்களில் அவன்நினைப்புகள் இப்படித்தான் அவளுக்குள் ஊர்வலம் போகின்றது.

நடுவில் பஸ்வந்தும் ஏறவில்லை.

அவன் வரவில்லையே...? இன்றைக்கு, ரெஸ்ட்டா ரண்டுக்கு கூப்பிடுகின்றானோ இல்லை சாயங்காலம் பார்க்கலாம் என்று சொல்வானோ யார் கண்டது?

“என் பிரபுவே நீதானே என் தினங்களையும், அதன் செயல்களையும் தீர்மானிக்கிறாய்?”

நின்று கொண்டேயிருந்தாள் மீனா.

பஸ்கள் வந்தன—போயின!

அந்த வெழிப்பனும் இவளுக்கு சளைக்காமல் நின்று கொண்டிருந்தான். அதுவேறு பயமுறுத்தினாலும் ‘அர்விந்த் அர்விந்த்’ - என்று உதட்டில் ஐபம். உள்ளத்தில் டியட்.

கெடிகாரத்தைப் பார்த்தாள். பத்தாகிவிட்டது.

‘போச்சு பாங்க்கில் மாணேஜர் பிடுங்கிக் குதறப் போகிறான்.’

மனது பதறியபோது அலுமினியச் செவ்வகமாய் திரும்பவும் ஒரு பஸ்.

இதற்குமேல் தாங்காது என்றபடி பஸ் ஏறினாள்.

டிக்ரெட் எடுத்துவிட்டு ஜன்னலோரம் சரிந்தாள்.

வெளியே எங்காவது தெரிய மாட்டானா என்று விழிகளை விரட்டினாள்.

‘அர்விந்துக்கு என்னாயிருக்கும்?’

‘ஏன் வரவில்லை...?’

நூத்தி நாலு டிகிரி காய்ச்சலில்கூட ஜாகிங் வந்து பஸ் ஸ்டாப்பில் லுக்கெல்லாம் விட்டு மீனு மீனு என்று மீன் பிடிப்பானே! ஏமாற்ற மாட்டானே...?

நினைப்போடு பரிதவித்தாள்,

பாங்க் வந்துவிட்டது. இறங்கி நடந்து சீட்டைப் பிடிப்பது வரை எல்லாமே அனிச்சையாய் நடக்க மனது அர்விந்தாகவே ஆகிவிட்டிருந்தது.

“ஏன் மீனா டல்லாயிருக்கே...உடம்பு சரியில்லையா?”

பக்கத்து சீட் பவானிதான் கேட்டாள், நிறைய ணெணைய் தடவி அழுந்தத் தலை வாரி, அளவாய் பெளடர் போட்டு சுமாராய்த் தெரியும் பவானியை நிமிர்ந்து பார்க்கிறாள் மீனா. கண்களில் நீர்ச் சேர்க்கை.

“ஏய் என்ன ஆச்சு? எதுக்கு கலங்கறே...”

‘ரோஸ் புடவை கட்டிகிட்டு வரச் சொன்ன அர்வித்தை இன்னிக்கு பஸ் ஸ்டாப்ல பார்க்க முடியலை பவானி’

“அடிப் பைத்யமே இதுக்கா அழறே. ஏதாவது வேலை இருந்துருக்கும் அதான் வந்திருக்க மாட்டாரு.”

“எனக்கும் தெரியாம இல்லை-இருந்தாலும் மனசு ஏனோ கலங்கிப் போய் அழுது பவானி...”

“நோ. திஸ் ஈஸ் டீ மச் மீனா. அளவோட ஆசை வை அர்விந்துக்காக நீ இப்படித் தவிக்கறதை நினைச்சா எனக்குப் பயமா இருக்கு,”

“போடி விளக்கெண்ணை. உனக்கெண்ண தெரியும் காதலைப் பத்தி.”

-பவானி உடனேயே சுருண்டுவிட்டாள். அவளது சுமார் பர்சனாலிட்டியும், அளவான மேக்கப்பும் அவளுக்கு அந்த பாங்கில் பல புனை பெயர்களுக்குக் காரணமாய் இருந்திருக்கின்றன.

காக்கா, முள்ளம்பன்றி, என்கின்ற வரிசையில் விளக்கெண்ணையும் அதில் சேர்த்தி.

அதைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் பவானிக்கு அறைபட்ட மாதிரி ஆகிவிடும். ஆனால் எல்லாம் சில நிமிடங்கள்தான் எப்படியோ உடனேயே அதை மறந்து சகஜமும் ஆகிவிடுவாள்.

ஆனால் அந்த மாதிரி மீனாவால் ஆக முடிவதே யில்லை.

அதிலும் கஸ்டமர் சர்வீஸ் ஸ்டீட்டில் இருக்கும்போது ‘அர்விந்த்’ அர்விந்த்’ என்று மனசு புலம்பினால் பார்ப்பவர்களுக்கு எப்படி இருக்கும்?

“மேடம் கொஞ்சம் எங்களை கவனிச்சிக்கிறீங்களா?” ஒரு வயதான டை கட்டிய மனிதர் மீனாவை தன் குரலால் பிடித்து இழுக்கவும் நிமிர்ந்து பார்த்த மீனாவுக்கு தூக்கிவாரிப் போட்டது.

அந்த டை கட்டிய மனிதர் அர்விந்த்தின் அப்பா! அதாவது அவள் வருங்கால மாமனார். அர்விந்த் விதவிதமாய் காட்டிய அவனது குடும்ப போட்டோக்களில் அவள் மனதில் பதிந்துவிட்ட அதே உருவம் பதட்டத்தோடு பாஸ்புக்கையும் செக்கையும் வாங்கி பெயரைக் கவனிக்கிறாள், எஸ். இராம சுப்ரமண்யம் என்ற பெயரிலும் அதை ஊர்ஜிதம் செய்கிறாள்.

உடனேயே பயமும், பக்தியும் போட்டி போட்டுக் கொண்டு மீனாவைப் பிழிய ஆரம்பிக்கிறது.

“நமஸ்காரம் சார்...”-என்கிறாள் தந்தி அடிக்கும் குரலில்...

“எனக்கெதுக்கம்மா நமஸ்காரமெல்லாம்... முதல்ல செக்கை பாஸ் பண்ணு! தலைக்கு மேல இருக்கு எனக்கு கல்யாண வேலை...” -அவரிடம் சலிப்பு.

‘கல்யாண வேலையா... யாருக்கு கல்யாணம்? அர்விந்த் இவருக்கு ஒரே பிள்ளையாயிற்றே-கூடப் பிறந்தவர்களும் யாரும் கிடையாதே!,

-மீனா கேள்விப் பந்தாட்டத்தோடு தப்பு தப்பாய் லெட்ஜர்களை எடுத்து தடுமாறுகிறாள். பவானி அதைக் கவனித்துவிட்டு உதவிக்கு வருகிறாள்.

மீனா இப்படித் தடுமாறினா கஸ்டமர் என்ன நினைப்பார்? வேலை நேரத்துல வேலையப் பத்தி மடுமே நினை..." காதோரமாக வந்து கிசுகிசுக்கிறாள்,

"முடியலை பவானி. இந்த கஸ்டமர் வேற யாரும் இல்லை அர்விந்த் அப்பா. கல்யாணம் அது இதுன்னு என்னை காபரா பண்ணார்."

"நீ ஒழுங்கா வேலையக் கவனி. நான் நைஸா விசாரிக்கிறேன்."

-பவானி நிமிர்ந்து ராமசுப்பரமணியமாகிய அந்த வயதானவரை அசட்டுப் புன்னகையோடு பார்க்கிறாள்.

"ஓன் மினிட் சார்." என்றவள், 'யாருக்கு சார் கல்யாணம்...?' என்று ஆரம்பிக்கிறாள்.

"ஏன் தெரிஞ்சாதான் செக்கை அப்ரூவ் பண்ணு வீங்களா?"

"அவரிடம் கிண்டல் கலந்த கோபம்.

"நோ...நோ...நீங்க அர்விந்த்தோட ஃபாதர்ங்கிற தால கேட்டேன்."

"ஓ...நீங்க அர்விந்த்துக்கு தெரிஞ்சவங்களா? அவனுக்கு ஆம்பிளைகளுக்குச் சமமா பெண் பிள்ளைகளை யும் நிறையத் தெரிஞ்சிருக்கே!" - என்று ஆச்சரியப்பட்டுக் கொண்டே "அவனுக்குத்தான் கல்யாணம்" என்றபோது மீனாவுக்கு குப்பென்று வியர்த்துவிட்டிருந்தது.

"அர்விந்த்துக்கு கல்யாணமா? எங்களுக்கே தெரியாமலா?"

“இது அவசரக் கல்யாணம்மா. நோ இன்விடேஷன். நோ டின்னர். 'நோ ரிசப்ஷன்...! சாவோட விளிம்புல இருக்கற என் அக்காவோட கடைசி விருப்பத்தை நிறைவேத்தற ஒரு சின்ன முயற்சி. பொண்ணு என் அக்கா மகள் சரண்யா! தனக்கு கல்யாணம்கிற விஷயமே என் மகனுக்கு ஒரு மணி நீரரத்துக்கு முந்திதான் தெரியும்னா பார்த்துக்கோயேன்!’

-மீனா அதைக் கேட்ட மறு வினாடி லெட்ஜர் புக் மேலேயே மயங்கி விழ ஆரம்பித்தாள்!

4

“வாட் ஹேப்பண்ட்?”

“என்ன ஆச்சு இந்தப் பொண்ணுக்கு...ஏன் மயங்கி விழுந்திடுச்சி. உடம்புக்கு ஏதாவது...?”

-மிஸ்டர் ராமசுப்ரமணியன் பதற பவானி ஓடிப் போய் ஒரு தம்ளரில் தண்ணீர் எடுத்து வந்து மயக்கம் தெளிவிக்க முயன்றாள்.

-பாங்கையே பதற்றம் தொற்றிக் கொண்டது.

-மானேஜர் முதற்கொண்டு சீட்டை விட்டு வெளியே வந்து கூடி விட்டனர்.

“அவளுக்கு உடம்பு சரியில்லை சார். வரும் போதே தலைசுத்தல் மயக்கமா இருக்குன்னா...” பவானி மீனாவுக்காக சமாளிக்க ஆரம்பித்தாள்.

“முதல்ல அவங்களை ரெஸ்ட் ரூமுக்குக் கூட்டிக் கிட்டுப் போங்க. மிஸ் பவானி நீங்க கஸ்டமர் சர்வீஸைப் பாருங்க.”

-என்ற மானேஜர் அரை மனதாய் அங்கிருந்து அகல பவானி மெல்லக் கண் மலர்த்திப் மீனாவைத் தன்

தோள் மேல் சாய்த்துக் கொண்டு எழுந்து நடக்கத் தொடகினாள்.

“பவானி அவருக்குக் கல்யாணமாமே...நம்ப முடியுதா உன்னலே!? நடந்துடுமாடி? என்னைக் கை விட்டுருவாரா?” தொய்ய நடக்கும்போதும் மீனாவிடம் புலம்பல்

“உஸ்ஸ்...பேசாம வா. நான் முதல்ல அவரை அனுப்பிட்டு வர்றேன், பணம் எடுக்க நிறைய பேர் வந்திருக்காங்க எல்லாரையும் அனுப்பிச்சுட்டு வர்றேன். பிறகு பேசுவோம்.”

“நான் இப்பவே அர்விந்தத்தைப் பார்த்தாகணும் பவானி.”

“பைத்தியம். கொஞ்சம் உணர்ச்சி வசப்படாம சும்மா இரு. பெரிய விஷயங்களை சின்னத் தனமாயோசிக்கக் கூடாது. ஆண்டவன் அறிவைக் கொடுத்திருக்கிறது இந்த மாதிரி நேரங்கள்ல பயன்படுத்தத் தான்.”

“நோ...நான் லீவ் போட்டுட்டு அவர் வீட்டுக்குப் போகப் போறேன். நான் இருக்கும்போது இன்னொருத்தியா நோ...ஐ ஆம் நாட் அலவ்ட்...”

“இப்ப வாயை மூடிக்கிட்டு ஒரு பத்து நிமிஷம் படு. பிறகு பேசலாம்.”

-ரெஸ்ட் ரூமில் மீனாவைக் கிடத்திவிட்டு வேகவேகமாக வந்து சீட்டில் அமர்ந்து மிஸ்டர் ராமசுப்ரமணியம் செக்கை முதலாவதாக மூவ் செய்தாள் பவானி.

இருபதாயிரம் ட்ராப் செய்திருந்தார்கள். டோக்கன் தரும்போது, “என்ன சார் கல்யாணச் செலவுக்கு இது போதுமா?” என்று சகஜமாக விசாரித்தாள்.

“ஜஸ்ட் இது திருமாங்கல்யம் வாங்கத்தான்மா! மற்ற நகை நட்டெல்லாந்தான் அக்காகிட்ட நூத்துக் கணக்கான பவுன்ல இருக்குதே. அவளுக்குப் பிறகு எல்லாம் என்மகனுக்குத்தானே.”

அதற்குமேல் பேச முடியாதபடி பலரும் டாஸ் புகையும் செக்கையும் நீட்டி பவானியை ஒரே அழுக்காய் அழுக்கப்பார்த்தார்கள்,

பின்னால் சில சீட்டுகள் தள்ளி அமர்ந்திருக்கும் அசிஸ்டெண்ட் மானேஜருக்குக்கூட பவானியின் அந்தப் பேச்சு எரிச்சல் மூட்டியது.

“பவானி வேகமா மூவ் பண்ணுங்க.” -என்றார் சற்று காட்டமான குரலில். அதிலேயே பேசாதீங்க என்பதும் அடக்கம்

பாவனிக்குள் இப்போது பரிதாப உணர்ச்சி முண்டத் தொடங்கியது. மீனாவை நினைக்கப் பாவமாய் இருந்தது கையும் கண்ணுமெலட்ஜர்களில் போராடினாலும் மனது மீனாவையே நினைத்து திமிறிக் கொண்டிருந்தது.

இந்தப் பெண் என்ன செய்யப் போகிறாளோ?

5

ஜெஸ்ட் ரூமில் எரிமலை மாதிரி கனன்று கொண்டிருந்தாள் மீனா. அசுர கதையில் கைத்தான் சுழன்று காற்றைத் துப்பியும் அவள் உடம்பில் வியர்வைப் பந்தல்.

இப்பொழுதே ஓடிப்போய் அந்த ராமசுப்ரமண்யத் தைப் பார்த்து 'சார் நான் உங்கள் மகனைக் காதலிக் கிறேன்—அவரும் என்னைக் காதலிக்கிறார். அக்கா பெண். ஆட்டுக்குட்டி என்று எங்களைப் பிரித்துவிடா தீர்கள்' என்று காலிலையே விழுந்து விடலாமா?

அதுதான் சரியென்று பட்டது.

தாமதிப்பது ஆபத்தைத் தரும் என்றது புத்தி.

எத்தனை சினிமா பார்த்திருக்கிறோம்.

உயிருக்குயிரான காதலை, காலம் இப்படி எல்லாம் தானே சதி செய்து பிரிக்கிறது.

அப்புறம் ஆண்பிள்ளை தாடி வளர்த்துக் கொண்டு திரிய, பெண் நிலாவைப் பார்த்துக் கொண்டு பாட...

'நோ. நம்மட்டில் அதற்கெல்லாம் இடம் கொடுத்து விடவே கூடாது. அரவிந்த் என்னை உங்களிடம் இருந்து பிரிக்க அந்த ஆண்டவனால் கூட முடியாது.'

வெறி வந்தவளாட்டம் எழுந்து பாங்கின்கொண்டர் பக்கம் ஓடிவந்தாள் மீனா.

அதற்குள் கட்டுகட்டாய்ப் பணத்தை ஹெண்ட் பாக்கில் அடக்கியபடி படி இறங்கிக் கொண்டிருந்தார் ராமசுப்ரமண்யன்.

“சார்.” —அலறிக் கொண்டே பின்னால் ஓடினாள். அவர் காதில் விழுந்திருக்கவில்லை. பாங்க் வாசலில் ஒரு பியட் நின்று கொண்டிருந்தது. சற்று பழைய மாடல். அதில் ஏறிக்கொள்கிறார் அவர்.

வாசற்பக்கம் வந்து அவரைக் கூப்பிட்டு நிறுத்திப் பேசலாம் என்று ஓடி வந்தவள் எதிரே ஃபியட் செருமிக் கொண்டு புறப்பட்டுவிட்டிருந்தது.

“சார்! சார்!” - அவள் கூவலை அதன் எஞ்சின் சப்தம் அடக்கியது. கூடவே சாலையில் பறக்கும் வாகனங்களின் சப்தமும் சேர்ந்துகொள்ள மீனா சோர்ந்து போனாள்.

அழுகை பீறிடத் தொடங்கியது.

‘அர்விந்த்...’ உதட்டில் அவன் வெடித்தான்.

6

ஆண் பிள்ளை என்பதையே மறந்து அழுது கொண்டிருந்தான் அர்விந்த்.

“அப்பா... எனக்கு இந்தக் கல்யாணத்துல துளிகூட இஷ்டமில்லை. ப்ளீஸ்பா... வேண்டாம்ப்பா...” — கேவகெஞ்சினான்.

‘இப்படி பைத்தியக்காரன் மாதிரி எதையாவது பேசாதே அர்விந்த். சரண்யா உனக்குன்னே பிறந்தவடா. அக்காவும் உன்னை அர்விந்த்துன்னு எப்பவாவது கூப்பிட்டிருக்காளா? மாப்ள... மாப்பிள்ளைன்னுதானே கூப்பிடுவா...?’

“அவங்க மாப்பிள்ளைன்னு கூப்பிட்டதால நான் மாப்பிள்ளையாகணுமா?”

“தோ பாரு அர்விந்த்... இது ஆர்க்யூ பண்ண நேரமில்லை. அக்கா உயிர் எந்த நிமிஷமும் பிரியலாம்பனுடாக்டர் சொல்லிட்டாரு. அக்காவும் சாகறதுக்குள்ள உங்களை மாலையும் கழுத்துமா பார்க்கணும்னு ஆசைப்

படறா அவளோட கடைசி ஆசையக்கூட நான் ஈடேத்தலைன்னா நான் மனுஷனே கிடையாது.”

“அப்பா எனக்கும்கூட ஆசைகள் உண்டுப்பா. நானும் ஒரு பெண்ணைக் காதலிக்கிறேன்.”

“தெரியும் அர்விந்த்... நீ இந்தக் கல்யாணத்துக்கு முரண்டு பிடிக்கும்போதே அது எனக்குத் தெரியும். ஆனா உன் காதலைவிட என் வாக்குறுதியும் என் அக்கா வோட இறுதி ஆசையும் எனக்குப் பல மடங்கு பெரிசு.”

“உங்க அக்காவுக்கு ஒழுங்கா ஆசைப்படவே தெரியாதா? சரண்யாவை நல்ல இடத்துல கட்டிக் கொடுக்கிறது என் பொறுப்புப்பா. அவங்க தாராளமா நிம்மதியா கண் மூடலாம். என் நிம்மதியைக் கெடுத்துட்டு கண் மூட வேண்டாம்.”

“முட்டாள் ஏறத்தாழ ஒரு கோடி ரூபா சொத்தை யாரோ... கொண்டுக்கிட்டுப் போகட்டும்கிறியே...உறவும் அறுந்துடக் கூடாது, சொத்தும் சொந்தங்களுக்கே பயன்படணும்னுதானே அக்கா இந்தக் கல்யாணத்துக்கே ஆசைப்படறா...”

“அவங்க ஆசைப்படறாங்களோ இல்லியோ நீங்க ஆசைப்படறது உறுதிப்பா.”

“சரி இருக்கட்டும் அதுல என்ன தப்பு...?”

“கல்யாணம்கிறது பணத்தை வெச்சு நடக்கிற விஷயமில்லைப்பா. அது மனசு சம்பந்தப்பட்டது.”

“எனக்கே உபதேசிக்கிறியா. பணம் இல்லாத மனுஷனோட மனசு எப்படியெல்லாம் மாறிப் போகும் தெரியுமா? பணத்துக்காக ஒருத்தன் தன் காதலியையே பம்பாய் சிவப்பு விளக்குப் பகுதியில வித்திருக்கான்டா. பேப்பர் படிக்கலியா?”

“அவன் காதலனா இருந்திருக்க மாட்டான். கிராத கனா இருந்திருப்பான்.”

“அர்விந்த் நானும் நிறைய சினிமா பார்த்திருக்கேன். இந்த மாதிரி டயலாக் நிறையக் கேட்டிருக்கேன். உனக்கு ப்ராக்டிகல்லைப் பற்றி எதுவுமே தெரியாது. தயவுசெய்து ஆர்க்யூ பண்ணாம என் பேச்சைக் கேளு. ஒரு மணிக்கு மேல ரிஜிஸ்ட்ரார் முன்னால தாலி கட்டப் போகணும்.”

“முடியாதுப்பா. என்னால என் மீனாவுக்குத் துரோகம் பண்ண முடியாது.”

“ஓ...அந்தக் குட்டி பேர் மீனாவா?”

“இந்த குட்டி கிட்டிங்கிற லாங்வேஜெல்லாம் என் கிட்ட வேண்டாம். அவ உங்க மருமகளாகப் போகிறவ.”

“என் மருமக சரண்யா மட்டும்தான். கண்ட நாயெல்லாம் கிடையாது.”

“சரி. இனிமே உங்ககிட்ட பேசறதுல அர்த்தமில்லை என் வழியில் நான் போய்க்க வேண்டியதுதான்.”

-அர்விந்த் எழுந்திருந்து தன் அறைக்குள் நுழைந்து வேகவேகமாக உடுப்புகளை எடுத்துப் பெட்டியில் அடைக்க ஆரம்பிந்தான்.

ஒடிவந்தாள் அவன் அம்மா புவனேஸ்வரி.

“அர்விந்த்... சொன்னாக் கேளுப்பா. இந்த அம்மா பேச்சைக் கேளு. பெரியவங்க உன் நல்லதுக்குதாம்பா சொல்றோம். கல்யாணம் நடந்துட்டா எல்லாம் சரியா யிடும்பா.”

“எதுவும் சரியாகாதும்மா என் மீனா பற்றி உனக்குத் தெரியாது. அவ, தற்கொலை செய்துக்குவாம்பா. அப்புறம் அந்தப் பாவத்தை தான் எங்க போய்த் தொலைக்க?”

“போடா முட்டாள்... அதெல்லாம் சினிமாலடா. நாங்க சொல்றதக் கேளு. உன்னைப் படிக்க வெச்சு ஆளாக்கியிருக்க்கிற நாங்க உனக்குக் கெடுதல் செய்ய மாட்டோம்பா.”

-வளைத்துக் கட்டி அப்பாவும் அம்மாவு் பேச வாசலில் அசுர கதியில் வந்து தேங்கி நிற்கிறது ஒரு காண் டெஸா.

“என்ன மாமா... இன்னும் கிளம்பலையா? அங்க சித்தி உடம்பு ரொம்ப மோசமாயிட்டிருக்கு. ரிஜிஸ்ட்ரார் நமக்காக வெயிட் பண்ணிகிட்டிருக்காரு”

-இப்படி வந்து புலம்புபவன் ஜெயராம். இந்த ஏற் பாடுகளுக்கெல்லாம் நாயகன்!

“இதோ பத்து நிமிடத்துல கிளம்பிடறோம். டேய் அர்விந்த்...உன் கால்ல விழறேம்பா இப்ப இந்த குடும்பத் தோட மானம் மரியாதை மட்டுமல்ல...உன் அத்தை யோட நிம்மதி, கோடிக் கணக்கான சொத்து எல்லாமே உன் கைல... சாதாரண ஒரு பெண்ணோட காதலுக்காக இதை எல்லாம் உதறி என்னைப் பாவியாக்கிடாதேடா.”

-ராமசுப்பரமணியன் கதறவே தொடங்கிவிட்டார். அர்விந்த் இறுகிப் போய்விட்டிருந்தான். ஒரு ஆணுக்கு இப்படிக்கூட சோதனை வருமா என்ன?

“எனக்கு யோசிக்ககூட அவகாசம் தராம இப்படியா நிர்பந்தம் செய்வீங்க...?” -அலறினான்.

“யோசிக்க ஏதுடா நேரம்... அப்படியே இருந்துட் டாலும் இது என்ன பெரிய கம்ப சூத்திரம். யோசிச்சு முடிவுக்கு வர...?”

அலறின ராமசுப்பரமணியன் அடுத்த க்ஷணம் நெஞ் சைக் கையில் பிடித்தபடி கீழே விழ ஆரம்பித்தார்.

புவனேஸ்வரி கதறி வழிய ஆரம்பித்தாள்.

“அடப்பாவி! உன் பிடிவாதத்துல இப்ப ஒரு உயிருக்கு இரண்டு உயிர் போயிடும்போல இருக்கே. இவருக்கு ஏதாவது ஆனா அப்புறம் நானும் இவரோடயே போய்ச் சேர்ந்திடுவேன்.”

—இதற்குமேல் அரவிந்த்தால் எதுவும் செய்ய இயலாமல் போனது. நொறுங்கிப்போன உள்ளத்தோடு அத்தை மகன் ஜெயராமனின் பின்னால் நடக்கத் தொடங்கினான். ஜெயராமிடம் ‘அப்பாடா...’ என்கிற மூச்செறிவு. இதே மாதிரிதான் சரண்யா அங்கு பாடாய்ப் படுத்திவிட்டு அடங்கினாள். இங்கு இவன்!

“என்னங்க நம்ம மகன் கல்யாணத்துக்கு சம்மதிச் சுட்டாங்க. ஜெயராமோட ரிஜிஸ்ட்ராரைப் பார்க்க கிளம்பிட்டாங்க, நீங்க கவலைப்படாம கண்ணைத் தெறந்து பாருங்க.” - புவனேஸ்வரியின் குரல் அவனை மாமா பக்கம் திருப்பியது.

அடுத்த வினாடியே ராமசுப்ரமணியனும் கண்களைத் திறந்து பார்த்தார். புவனேஸ்வரியையும் ஜெயராமனையும் பார்த்து கண் சிமிட்டி சும்மா நடிப்பு என்கிற பாவனையை செய்துவிட்டு நெஞ்சைக் கையில் பிடித்த போஸோடு எழுந்து அவரும் நடக்க ஆரம்பித்தார்.

“இவன்கிட்டப் பேசி பிரயோஜனம் இல்ல புவனேஸ்வரி. இப்படி ஏதாவது ஸ்டண்ட் அடிச்சாதான் வழிக்கு வருவான். எல்லாம் நம்ம ஜெயராமன் சொல்லிக் கொடுத்ததுதான்.” என்று நடக்கும்போதே கமண்ட் வேறு!

7

வேக வேகமாக எல்லா வேலைகளும் நடந்து முடிந்தன. ரிஜிஸ்ட்ரார் ஆபீஸில் தாலி கட்டி முடித்த கையோடு அங்கிருந்து நேராக ஆஸ்பத்திரிக்குப் புறப்பட்டது அந்த காண்டெஸா. பின் தொடர்ந்தது உறவுப்பட்டாளங்கள்.

காருக்குள் சோகச் சித்திரங்களாய் அர்விந்ததும் சரண்யாவும் உட்கார்ந்திருந்தார்கள்.

ஆஸ்பத்திரிக்குள் இவர்கள் மாலையும், கழுத்துமாய் நுழைந்து சாகக் கிடக்கும் லயன் ஜானகி அத்தைக்கு கண்குளிர காட்சி தந்தாக வேண்டும்.

அதன் நிமித்தம் அலறியது டெலிபோன். சாகக் கிடப்பதாக வர்ணித்த அத்தையம்மாவாகிய லயன் ஜானகியே ரிஸீவரைக் கையிலெடுத்தாள்.

“சித்தி...நான் ஜெயராம் பேசறேன். நம்ம பிளான் படி எல்லாமே சக்ஸஸ். அர்விந்த் சரண்யா கழுத்துல தாலி கட்டிட்டான். மாமாவும் உங்களை மாதிரியே ஆக்ட் கொடுத்து அர்விந்த் மனசை மாத்திட்டாரு,

இதுல ஒரு ஆச்சரியம் என்னன்னா அர்விந்த் கூட எவளோ ஒருத்திய காதலிச்சகிட்டு இருந்திருக்கான். அதனாலதான் கொஞ்சம் லேட்டாயிடுச்சி.”

‘ஹும் எங்கப் பாரு காதல்! யாரைப் பாரு காதல்... காதலாம் காதல். மண்ணாங்கட்டி.”

—லயன் ஜானகி டெலிபோனில் திரும்பி வெடித்தபள்.

“சரி சரி... புலம்பாதீங்க. அவங்க அங்க வர்ற நேரமாயிடுச்சி. கல்யசண கோலத்துல அவங்களைப் பார்த்து அந்த சந்தோஷத்துல நீங்க பொழைச்சுக்கற மாதிரி விஷயத்தை முடிக்க வேண்டியிருக்கு. பார்த்து... காரியத்தைக் கெடுத்துடாதீங்க...”

“எனக்கே சொல்லித் தர்றியா நீ... நான் பேனைப் பெருமாள் ஆக்கறவா. ஆமா சரண்யாவைக் காதலிச்சானே அந்தப் பொறுக்கி... அவன் பேர் கூட என்னவோ சொன்னியே...”

“மனோகர் சித்தி.”

“உம்... அந்தப்பய திரும்பி வந்து சரண்யா விஷயத்துல தொல்லை கொடுக்கப் போறான். அவனை என்ன செஞ்சிருக்கே...?”

“சரண்யாங்கிற பேரையே அவன் சொல்ல மாட்டான் சித்தி. அந்த அளவுக்கு அவன் மனசை மாத்தப் போறேன். கூடவே அர்விந்த் காதலியையும் கவனிக்க வேண்டியிருக்கு.”

“அவ யாருடா?”

“மீனான்னு பேரு. ரிஜிஸ்டர் ஆமீஸுக்கு ஒரு பொண்ணு போன் பண்ணிச்சு. அதன் மூலமா வேற விஷயம் தெரிஞ்சுகிட்டேன்.”

“டேய் கல்யாணமான இவங்க வாழ்கைல குறுக்க நுழையப் போறாங்க,— எனக்கு பயமா இருக்கு.”

“கவலையே படாதே...செஸ் விளையாட்டுல கரய் நகர்த்தற மாதிரி விஷயங்களை தொட்டுகிட்டுப் போய் கிட்டிருக்கேன். அவங்களை எப்படிக் கட்டிப் போட னும்னு எனக்குத் தெரியும்.”

“பார்த்து மீனா அந்த மனோகர் பத்திச்சொன்னதை ஞாபகம் வச்சிக்கோ. அவன் பாட்டும் தற்கொலை பண்ணிக்கப் போறான்.”

“வசதிதானே சித்தி...”

“வசதியா... பைத்தியக்காரா... இங்க இவங்களும் தற்கொலை பண்ணிகிட்டா என்ன பண்ணுவே? காதல் இருக்கே அது ஒரு ராஜ பைத்தியம். அதுல மாட்டின வங்க எல்லா கிறுக்கு தனங்களும் பண்ணுவாங்க. எனக்கு யாரும் சர்க்கூடாது. அதே சமயம் யார் வழியில யாரும் இனி குறுக்கிடவும் கூடாது.”

“சரி...சரி...நான் பார்த்துக்கறேன். நீ முதல்ல உன் பொண்ணு மாப்பிள்ளை வருவாங்க. அவங்களை வாழ்த்த தயாராகு.”

—லயன் ஜானகி ரிஸீவரை வைத்துவிட்டு உடனேயே படுக்கையில் விழுந்தாள். ஆழ்ந்த பெருமூச்சு விட்டு ராட்சஸ மாற்பைக் கொஞ்சம் டிஸ்கோ ஆடவிட்டாள். நினைத்ததை முடித்துவிட்ட சந்தோஷம் முகத்தில் ஓடியது.

நர்ஸ் ஒருத்தி எட்டிப் பார்த்தாள்.

“என்னம்மா உங்க பொண்ணு கல்யாணம் நல்ல படியா முடிஞ்ச மாதிரி இருக்கு?”

“ஸிமாம்...ஆமாம்! எல்லாம் உங்க உதவியாலயும் தான்.” நிறைய வழியத் தொடங்கியபோது வாசற் புறமும் சாரிசாரியாகக் கார்கள் வந்து தேங்கும் அரவம்.

“அவங்க வந்துட்டாங்க போல இருக்கு!”—எட்டிப் பார்த்த நர்ஸின் பதிலைத் தொடர்ந்து லயன் ஜானகி சுண்கள் செருக இழுத்து இழுத்து மூச்சுவிட ஆரம்பித்தாள்.

சூப்பர் ஆக்ஷன்!

8

மூக்கை நிரடும் டெட்டால் வாடையை கழுத்து மாலையின் வாசம் அழுக்கப் பார்க்கிறது. முடியாமல் ஒரு தினுசான வாசமா அது ஆகிவிடுகிறது.

சோர்வாக மாலையும் கழுத்துமாய் நடக்கும் 'அர்விந்த் சரண்யாவை' ஆஸ்பத்திரியே ஆர்வமாய்ப் பார்க்கிறது.

"ஏன் ரெண்டு பேரும் கலகலன்னே இல்லை. ஏதோ கட்டாயக் கல்யாணம் பண்ணிகிட்ட மாதிரில் இருக்காங்க...

ஆயா ஒருத்தி நிஜத்தை தெரிந்துகொண்டவள் மாதிரி அலுத்துக் கொள்கிறாள்.

தம்பதிகளைத் தொடர்ந்து பின்னாலேயே நடக்கும் ஜெயராம் அந்த ஆயாவைப் பார்த்த பார்வையில் கழுகு பறக்கிறது. அவர்கள் அதை கிடக்கும் பெட் அருகில் போய் நின்றார்கள். அதை லயன் ஜானகி நடிப்பின் சிகரத்தில் இருந்தாள்.

—கண்களை ஸ்லோமோஷனில் பிரித்தாள்.

—அப்படியே பளபளப்பான வேகத்துக்கு தாவினாள்.

"ஆரு என் மாப்ளையா?" ஈன சுரத்தில் கேட்டாள்.

"மாப்ளை இப்ப நிஜமாலுமே மாப்ள சித்தி... பக்கத்துல பாரு நம்ப சரண்யாவை. வாங்க என் பக்கத்துல..."

—கைகளை நடுக்கத்துடன் உயர்த்தி இருவரையும் அருகில் அழைக்கிறாள்.

—இருவரும் அவளை முறைக்காத குறை. அரைமனதாக நெருங்கிச் சென்றனர்

“நீங்க நூறு வருஷம் நல்லா இருக்கணும்”- லயன் ஜானகியின் உணர்ச்சி கட்டு மீறு கிறது.

“சித்தி நீங்க ரொம்ப உணர்ச்சி வசப்படக் கூடாது. அது ஆபத்துன்னு டாக்டர் சொல்லியிருக்காரு...”

-ஜெயராம் குறுக்கில் விழுந்தான்

“எனக்கினி எந்த ஆபத்துமில்லடா ஜெயராமா... இவங்களை மாலையும் கழுத்துமா பார்த்த சந்தோஷம் ஒண்ணு போதும். நான் சரியாயிடுவேன். நான் சரியாயிடுவேன்...”

சித்தி பாய்ன்ட்டைப் பிடிப்பதைப் புரிந்து கொண்டான்.

“ஜானகி இனி கவலையே படாதே, எல்லாம் நல்ல படியா முடிஞ்சு போச்சு. இவங்களை நான் இப்படியே ஹனிமுனுக்கு அனுப்பலாம்னு பார்க்கறேன்.” ராமசுப்ரமண்யன் தன் பங்குக்கு தாவிக் கொண்டு வந்தார்.

“தம்பி இனி உன் இஷ்டம் தம்பி... காஷ்மீர் பக்கம் மட்டும் வேண்டாம். என் செல்வங்களுக்கு எதுவும் ஆகிடக்கூடாது.”

“பைத்யம் உன் நல்ல மனசுக்கு ஒண்ணும் வராது. இன்னிக்கு நைட்டோ இல்லை நாளைக்கோ ரெண்டு பேரும் கொடைக்கானல் போறாங்க. அங்க ஒரு வாரம் தங்கறாங்க. அதுக்குள்ள சிங்கப்பூர் போய்வர நான் எல்லா ஏற்பாடும் செய்துடுவேன்.”

அக்காவும், தம்பியும் இழைவா பேசுவதை ஆஸ்பத்திரியே ரசிக்கிறது.

ஆனால் அர்விந்த், சரண்யாவால் எதையுமே ரசிக்க முடியவில்லை.

மனது பொருமிக் கொண்டிருந்தது.

அர்விந்த் மனது மீனாவுக்காக உருகிக் கொண்டிருந்தது!

சரண்யாவோ 'மனோ மனோ' என்று மருகிக் கொண்டிருந்தாள்.

இரண்டு பேரிடமும் ஓர் ஒற்றுமையான சிந்தனை.

“தங்கள் காதல் ஜீவன்கள் தற்கொலைக்குத் தயாராகிக் கொண்டிருப்பதாக அவர்கள் நினைப்பதற்கு ஏற்ப மீனாவும் மனோகரும் கூட தற்கொலை முயச்சியில்!!

வாங்கி வந்திருந்த பாலிடாலை முகர்ந்து கொண்டிருந்தான் மனோகர்.

ஒரு வினாடி பாட்டிலைத் தூர வைத்துவிட்டு கண்களை இறுக்க மூடிக் கொண்டான்.

மனதுக்குள் சரண்யா ஓடி வருகிறாள்!

அப்படியே கையிரண்டையும் மாலையாக்கி அவனை கட்டிக் கொள்கிறாள்.

“என்ன இது சின்னப் பிள்ளையாட்டம்?”

“பின்ன நான் என்ன கிழவியா?”

“பின்ன என்ன குமரியா?”

“அப்ப கிழவியை எதுக்குய்யா காதலிச்சே?”

“கிழவனுக்கு கிழவி தானே மேச்?”

“அப்படின்னா சரி...அய்யா கிழவன்னா நான் கிழவிதான்...” பேச்சு வளர்ந்து கொண்டே போகிறது.

“அப்படியே அடுக்கிட்டே போகட்டுமா! நான் பழம்னா நீ வண்டு. நான் பூவுன்னா நீ தேன், நான் கண்ணுன்னா நீ பார்வை...”

“போதும்... போதும் மனோ! அப்புறம் எங்க வந்து நிப்பீங்கன்னு எனக்கு தெரியும்...”

“எங்க? எங்க?”

“நான் பிரேசியர்னா நீ.....ன்னு முடிப்பீங்க...!”

“சரண்யாவிடம் வெட்கம் கும்மாளமிடுகிறது.

“பரவால்ல சரண்...என்னை நீ நல்லாவே புரிஞ்சு வெச்சுருக்கே.”

“நல்லா புரிஞ்சுக்காம காதலிக்க முடியாதுங்க.”

“அது எப்படி சரண்...குறுகின நாள்ல ஒருத்தரை ஒருத்தர் இவ்வளவு புரிஞ்சுக்க முடிஞ்சது?”

“எல்லாம் விட்ட குறை-தொட்ட குறை.”

“அப்படின்னா...?”

“பூர்வ ஜென்மத்துல நாம இரண்டு பேரும் இதே மாதிரி காதலிச்சிருக்கணும். அப்படிக்க காதலிச்ச அந்தக் காதல் கைகூடாம போயிருக்கணும். அதான் இப்ப காதலிச்ச அப்ப தோத்துப் போனதுக்கும் சேர்த்து வெற்றிய கொடுக்கப்போறோம்...”

“இப்பவும் தோத்துப் போய்ட்டா...?”

“-பளாரென்று அவன் வாயைப் பொத்துகிறாள் சரண்யா.

“மானோ ப்ளீஸ் அப்படிச் சொல்லாதீங்க.”

“நீ பெரிய பணக்காரி. நான் சாதாரண ஓவியன். உங்க வீட்ல நம்மை ஒண்ணு சேர விடுவாங்களா?!”

“என் வாழ்க்கைய தீர்மானிச்சுக்கற பொறுப்பு என் கைலதான் மனோ இருக்கு. இதுல அடுத்தவங்க தலையிடறதுக்கு ஏது இடம்?”

“அம்மா உன் வரைல அடுத்தவங்களா?”

“காதலைப் பொறுத்த மட்டுல அம்மான்னு இல்ல, அப்பான்னு இல்லை எல்லாரும் அடுத்தவங்கதான்.”

“உறுதியாதன் சொல்றியா?”

“சத்யமா சொல்றேன்.”

“அப்ப நான் எப்ப கூப்பிட்டாலும் வருவே...?”

“வந்து கழுத்தை நீட்டுவேன்.”

“வரமுடியாம போய்ட்டா?”

“போகாது...”

“ஒருக்கால் அப்படி ஆயிட்டா?”

“எப்படி?”

“-அதாவது எதாவது சதி பண்ணி உன்னை உங்கம்மா வரவிடாம பண்ணிட்டா...?”

“என்னை வேற ஒருத்தருக்கு வலுக்கட்டாயமா கல்யாணமேபண்ணிவைக்கட்டுமேநான் மாறமாட்டேன். என் வரையில் என் புருஷன் பேர் மனோகர். அது நீங்க மட்டுமே.”

“அது எப்படி கல்யாணமானதுக்கப்புறம் நீ மாற முடியும்?”

“சாக முடியும் இல்லியா?” -தீர்க்கமுடன்,

“என்ன சொல்றே?” -அதிர்ச்சியுடன்.

“அப்படி என்னை யார் தலையிலையாவது என் அம்மா சாமார்த்யமா கட்டி வெச்சா நான் தற்கொலை செய்துப்பேன்னு சொல்றேன்,”

“நிஜமாவா, என்பேர்ல உனக்கு அவ்வளவு அன்பா சரண்...?”

“இது அன்புகூட கிடையாது மனோ... அதுக்கு மேல... வெறி.” -அப்படிச் சொல்லிவிட்டு அவனை இழுத்து அணைத்து காதை செல்லமாகக் கடித்துவிட்டு கழுத்தில் உதட்டைப் போட்டுபிரட்டி எடுத்தாள் சரண்யா.

சட்டென்று விலகி “ஆமா என்னைக் கேள்வி கேட்டங்களே...இப்ப நான் உங்களைக் கேக்கறேன். நான் பிரியும்படி ஒரு சூழ்நிலை வந்தா அப்ப நீங்க என்ன பண்ணுவீங்களாம்?”

“உன் முடிவுதான் சரண் என் முடிவும்...”

“சாவா?”

-மனோ கண்களைத் திறக்கிறான். எதிரே பாவிடால் பாட்டில்.

-ஓ கண்ணை முடியதால் இத்தனை நினைவா?

-இந்த மூளை நியூரான்களுக்குத்தான் என்ன ஒரு ஞாபகசக்தி-அன்று பேசிய பேச்சை அப்படியே ஒருடேப் காசட்டால் உள்ளுக்குள் ஓடவிட்டுவிட்டதே!

-அங்கு சரண்யாவும் இந்நேரம் விஷத்தைத் தொட்டிருப்பாள். இங்கு நான்!

இனி ஆவிகளாய் மாறி காதலித்துக் கொள்ள வேண்டியதுதான், அங்குகூட முன்னோர்கள் ஆவி வந்து தொல்லை கொடுக்குமோ என்னவோ?!

பாலிடாலை எடுத்து வாயில் கவிழ்த்துக் கொள்ளப் போனவனுக்கு ஆயுள் அதிகம் போலும்! கதவு தட்டப் படும் சப்தம்.

“டொக்...டொக்...டொக்...”

மனது சற்று பின்னுக்கு போனது. சாகும் போது எந்த தொந்தரவும் இல்லாமல் சாக வேண்டும். இது என்ன டொக் டொக்... எழவு!

—எழுந்து போய்க் கதவைத் திறந்தான்.

வெளியே ஜெயராம்!

9

உள்ளே நுழைந்தவன் அந்த லர்ட்ஜ் அறையை ஒரு பார்வை பார்த்து முடிக்கிறான்.

நக்கலாய் மில்லிகிராமில் சிரித்துக் கொள்கிறான்.

பாலிடாலை தொட்டுத் நூக்கிப் பார்த்துவிட்டு.

“இதுல கலப்படம் ஜாஸ்தியாயிடிச்சு மிஸ்டர்மனோ கர். இதைச் சாப்பிட்டிங்கன்னு தெரிஞ்சா டாக்டருங்க எப்படியாவது காப்பாத்திடுவாங்க. சாகணும்னா வேற எவ்வளவோ வழிகள் இருக்கு. வேகமா சயனைட் பெட்டர்.”

மனோகரின் பார்வை ஜெயராமைத் துளைக்கத் தொடங்குகிறது.

“எங்க வந்தே?” என்று கேட்கிறது.

“ஓர் உண்மையைச் சொல்லிட்டுப் போக வந்தேன்.

“என்ன உண்மையை...?”

“நீங்க செத்துட்டிங்களானனு சரண்யா பார்த்துட்டு வரச் சொன்னா. அந்த உண்மையை சொல்லத்தான். வந்தேன்.”

“உளறாதே...

உளறலை. உண்மை! அவ கொடைக்கானலுக்கு ஹனிமூனுக்கு கிளம்பியாச்சு. நீங்க இங்க செத்துட்டா ஹனிமூனை நிம்மதிய எஞ்ஜாய்! பண்ணலாம் இல்லியா?”

‘இந்த ரீலை வேற எங்கையாவது போய் விடு...”

“உண்மைக்கு பேர் ரீலா? அட ஆண்டவா.”

“இந்நேரம் அவ செத்துப் போயிருப்பா மிஸ்டர் ஜெயராம். நான்தான் உயிரோட இருந்து கிட்டு அவளுக்கு துரோகம் பண்ணிகிட்டிருக்கேன்.

“ரொம்ப பெரிய வார்த்தையெல்லாம் எதுக்கு மனோகர்? அவ கொடைக்கானலுக்கு கிளம்பியாச்சு. நீங்க பார்த்துட்டு நம்பினா போதும்...”

-மனோகர் அதைக்கேட்டுக் கசகசத்துப் போகிறான்.

“இதை எல்லாம் சொல்லத்தான் இங்க வந்தியா?”

“அதுக்காக மட்டுமில்லை. சாகறதா இருந்தா திரும்பவும் சொல்றேன். இந்தப் பாவிடாலையெல்லாம் குடிச்சு நாத்தம் பிடிச்ச சாகாதே! தப்பித் தவறி பிழைச்சுக்கிட்டாலும் ஆஸ்பத்திரில நர்ஸெல்லாம் கேலி பேசுவா

பெஸ்ட் சயனைட் ஆர் தூக்குதான்.”

-பேசிவிட்டு அவன் கிளம்பிவிட்டான். துளிகூட பதட்டம். இரக்கம், கரிசனம், மனிதாபிமானம் என்று எதுவும் இல்லாத வில்லன் சத்யராஜ்தனமான பேச்சு...

‘ச்சை...’ மனோவின் மனதில் சலிப்பு பந்தாய் உருண்டது.

ஏனோ சாகும் நினைப்பு அந்த அறையின் மூலையில் போய் ஒடுங்கி அமர்ந்து கொண்டது.

“என்னங்க மனோ... என்னா பண்ணப் போறீங்க?”

‘சாகவா-இல்லை நான் எந்திரிச்சுப் போகவா?’
என்று கேட்டது.

இந்த ஜெயராம் எல்லாம் சொல்லி நான் சாவதா?
என்று கேள்வி பெரிதாகிவிட்டது.

‘அதெப்படி சரண்யா இன்னமும் சாகாமல் இருக்கிறாள். கொடைக்கானல் போகப்போகிறாளாமே... போய்டுவியா சரண் நீ? நாம் எப்படியெல்லாம் ஆசை வைத்திருப்போம்... பேசியிருப்போம்’

‘நீ சுலபமா மாறிவிட்ட மாதிரி பேசுகிறானே உன் அத்தை மகன். நிஜமா சரண்?’

-கேள்வியோடு சாவைத் தூக்கி உடப்பில் போட்டு விட்டு அவன் அவள் கொடைக்கானல் போவதைப் பார்க்கக் கிளம்பினான்.

‘அதுமட்டும் நிஜமாக இருக்காட்டும். அந்த கார் முன்னாலேயே விழுந்து நான் செத்துப் போவேன்.’

-என்று திரும்பவும் ஒரு அசட்டு சபதம் வேறு... போவது போல் நடித்துவிட்டுப் போகாமல் பதுங்கியிருந்த ஜெயராம். மனோகர் எடுத்த அந்த மூடிவின் நிமித்தம் தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டான்.

ஃபர்ஸ்ட் மூவ் சக்ஸஸ்!

10

பூட்டிக் கொண்ட அறைக்குள் குமுறிக் கொண்டிருந்தாள் மீனா!

சுழலும் பேனை நிறுத்தி அதில் சேலையைத் தூக்கி கட்டி நெடு நேரமாகிவிட்டது.

கீழே அவளை சுற்றிலும் அர்விந்த் எழுதிய கடிதங்கள்.

கண்ணில் கர்நாடகா திறந்துவிட மறுக்கும் காவிரி, 'அர்விந்த்' என்று உதட்டில் அவன் ஜெபம்.

“சாரி மீனா...உன் ஆளுக்கும் அவரோட அத்தைப் பெண் சரண்யாவுக்கும் கல்யாணம் நடந்து முடிஞ்சிடுச்சாம்.

இது ஒரு வகை கட்டாயக் கல்யாணம்னு கேள்விப்பட்டேன். இனி எதுவுமே பன்றதுக்கில்லை. நாம பிரியப்பட்ட வாழ்க்கை நமக்குக் கிடைக்கலைன்னா நமக்குக் கிடைக்கிறவாழ்க்கையை நாம நேசிக்கக் கத்துக்கணும்னு பெரியவங்க சொல்வாங்க. நீ உன் மனசை மாத்திக்கறது தான் நல்லது.”

—பவானி சொன்ன அறிவுரை அவளுக்குள் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது.

‘முடியாது பவானி...அர்விந்தத்தைப் பிரிஞ்சு என்னால வாழவே முடியாது. நான் சாகப் போறேன். என்னை மன்னிச்சுடு.’

—மனதுக்குள் பவானியிடம் சொல்லிவிட்டு எழுந்து தூக்குப் புடைவைக்குள் கழுத்தை விட்டபோது...

“டொக்...டொக்...டொக்...”

—‘இது என்னடா எழவு...இவ்வளவு நேரமில்லாமல் இப்பொழுது பார்த்து... சித்தி சனியனா?’

—மனதின் எதிர்பார்ப்புச் செல்களிடம் விடைப்பு.

“ஹலோ மிஸ் மீனா! என்ன இது...? தூக்குல எல்லாம் தொங்குறதுக்கு முயற்சி செய்துகிட்டு...இறங்குங்க கீழே...”

—கதவுக்கு அப்பால் இருந்து ஜெயராம்தான் பதட்டம் இல்லாமல் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

—ஜெயராமுக்குப் பின்னால் எரிமலையாய் (ஆனால் எரியாமல்) அகிலாண்டம்! ஐஸ் புரூட் சப்பியபடி தம்பி வெங்கடேஷ்.

மீனா அடிப்பிடித்துக் கொண்ட அல்வாபோல ஆனாள்.

அடுத்து என்ன செய்வது? ஊஹும் பின்வாங்கக் கூடாது.

சரேலென்று கழுத்தை விட்டு தொங்க ஆரம்பித்தான்.

ஜெயராமும் சாவித்துவாரம் வழியாகப் பார்த்து விட்டு கதவை உடைத்தான்.

ஒடிப்போய் அவளைத் தாங்கிப் பிடித்தான்.

அந்த நிலையிலும் அவளைக் கீழே கிடத்திவிட்டு ஏதோ சாமான் இறக்கிறவன் மாதிரி கைதட்டி விட்டுக் கொண்டான்!

அகிலாண்டம் மட்டும் டிரைவர் இல்லாமல் ஸ்டார்ட் ஆன லாரியைப்போல செருமியபடி...

“என்னடி இது... இவன் வந்து காதல் கத்தரிக்காய்ங்கறான். நீ தூக்கு சாவுன்னு பூச்சி காட்டறே? என்ன நடக்குது இங்க...?” - பருத்த உரிக்காத தேங்காய் மார்பு, வைப்ரேட் ஆகும் வண்ணம் அலறினாள் அகிலாண்டம்.

“மேடம் இது அன்பா பேச வேண்டிய நேரம். சுத்தாதீங்க. காதலிக்கிறது ஒண்ணும் பாவம் இல்லீங்க. ஆனா அதுல தோத்துட்டா தூக்கில தொங்க நினைக்

கிறதுதான் பாவம். செத்துட்ட பின்னால ஆவியா அலையறது அதைவிடப் பெரிய பாவம்.”

—ஜெயராமின் விளக்கம் மீனாவை எரிச்சலுக்குள் அழுக்குகிறது.

“மிஸ்டர்! நீங்க யாச்?”

“அர்விந்த்தோட அத்தை பையன். என் சித்தி மகளை அதாவது என் தங்கையைதான் அர்விந்த் கட்டியிருக்ககன்”

‘இங்க எங்க வந்தீங்க?’

“நீங்க செத்துட்டிங்களான்னு அர்விந்த் பார்த்துட்டு வரச் சொன்னான்.”

“என்னது... என் மகள் செத்துட்டாளான்னு பார்த்துட்டு வரச் சொன்னானா? அவனுக்கு எவ்வளவு நெஞ்சழுத்தம்...?”

—அகிலாண்டம் நடுவில் விழுந்து பெட்ரோல் இல்லாமலே எரிந்தாள்.

“பொய்...இவன் பொய் சொல்றான். என் அர்விந்த் அப்படிச் சொல்லியிருக்க மாட்டார்.”

“மிஸ் மீனா... இனி அவர் உங்க அர்விந்த் கிடை யாது சரண்யாவோட அர்விந்த்...”

இல்ல அவர் எப்பவும் என் அர்விந்த்தான். இந்த கட்டாய கல்யாணமெல்லாம் செல்லாது.”

“எப்ப இருந்து நீங்க நீதிபதியானீங்களோ எனக்கு தெரியாது. அர்விந்த் உங்களைக் காதலிச்சது வாஸ்தவம். இப்ப உங்களை நினைக்கறதுக்குகூட அவன் தயாரா இல்ல. எங்க நீங்க திரும்ப அவன் வாழ்க்கைல குறுக்கிட்டு கண்ணகி கணக்கா காதல் சிலம்பொடிச்ச எங்கே நீதினனு

கேப்பீங்களோன்னு ஒரு பயம். அதே சமயம் தனக்கு கல்யாணம் ஆனது தெரிஞ்சுட்டா செத்துடுவீங்களன்னும் ஒரு நம்பிக்கை. அதான் என்னை பார்த்துட்டு வரச் சொன்னான்.”

“அடியே மீனா...என்னடி இதெல்லாம்! வேலைக்கு தான் நீ போறேன்னு நினைச்சேன். காதலிக்கவா போனே... என் தலைல மண் அள்ளிப் போட்டிட்டி யேடி...”

—மூக்கைச் சிந்தி புலம்பத் தொடங்கி விட்ட அகிலாண்டத்தை எரிச்சலுடன் பார்க்கிறாள் மீனா.

“மீனா நான் சொல்றது நிஜம். அவன் அப்படிச் சொன்னதாலதான் நான் இங்க வந்தேன். இல்லேன்னா உங்க அட்ரஸ் எனக்கு எப்படித் தெரியும்? அர்விந்துக்கு உங்களை மாதிரி பல காதலிகள். இதுல யார் செத் துட்டா, யார் உயிரோட இருக்கான்னு பாக்கற வேலை எனக்கு இப்ப...”

“நோ...நோ...நோ...நான் நம்ப மாட்டேன். நீங்க சொல்றது பொய். அர்விந்த் ஒரு சுத்தமான மனுஷன். இன்னிக்கு காலைலகூட என்னைப் பார்க்க ஜாகிங் வந்தாரு.”

“அப்ப என்கூட வர்ரீங்களா? அவரோட அடுத்த காதலியைக் காட்றேன். அவங்களும் சேம் டயலாக்கையே பேசறாங்க...அவன் ஜாகிங் போறது உங்களுக்காக மட்டுமில்ல மேடம். நிறைய குருவிங்களுக்காக...”

“எங்க காட்டுங்க பார்ப்போம்...?”

—மீனா உடனேயே கிளம்பினாள்.

“எங்கடி கிளம்பிட்டே...?” —மறித்தாள் அகிலாண்டம்.

“மேடம் கொஞ்சம் விடுங்க. அவங்க டீயட் பாட போனப்போல்லாம் விட்டுட்டிங்க. இது அவங்க உலகத்தைத் தெரிஞ்சுக்கப்போற நேரம். அர்விந்த் பற்றி அவங்க தெரிஞ்சுகிட்ட பிறகு காதல்ங்கற வார்த்தையைக் கூட அவங்க இனி உச்சரிக்க மாட்டாங்க—என்னை நம்புங்க...”

“நீ யாருப்பா இதையெல்லாம் சொல்ல... உனக்கு எதுக்கு இந்த வேண்டாத வேலை?”

“வேண்டாத வேலையில்ல மேடம். இன்னிக்கு இது தான் என் வேலையே. அர்விந்தும் சரண்யாவும் பிரசினை இல்லாம வாழணும்னுதான் நான் இவ்வளவு தூரம் வந்திருக்கேன். இங்க இவங்க செத்துவெச்சா அந்தப் பாவம் அவங்களைச் சும்மா விடுமா?

அதான் அர்விந்தோட மட்டுமில்லாம, சரண்யாவோட அம்மா - அதான் எங்க சித்தியும் என்னை அனுப்பி வெச்சாங்க.”

“எங்க பொண்ணை எப்படி வெச்சுக்கணும்னு எங்களுக்குத் தெரியும். நீ போகலாம்...”

“பேசுவீங்கம்மா...நான் மட்டும் இப்ப வராமப் போயிருந்தா அவங்க தூக்குல தொங்கியிருப்பாங்க.”

“இவ உயிரோட இருந்து சீரழியறதுக்கு சாகறது. ஆயிரம் மடங்கு மேல். காதல் கத்தரிக்காய்னு போய்ட்ட ஜென்மங்க வாழ்றதைவிட சாகறதுதான் நல்லது. காதலாம் காதல் ”

“அப்படியெல்லாம் சொல்லாதீங்க. காதல்ங்கறது ஒரு பைத்தியம்—அது பிடிச்சவங்களை அழிக்காம விடாது. அதுக்கு வைத்யமே கிடையாது. அதுக்காகப் பார்த்துகிட்டு சும்மா இருக்கவும் முடியாது.”

“அழியட்டும்னுதான் சொல்றேன். இவ இருந்து பேரைக் கெடுக்கறதுக்கு சாகலாம். இவளைக்

காதலிச்சவன் ஜாலியா இன்னொருத்தி கையப் பிடிச்சிட்டான். எப்ப இவளுக்கு அவனை மாதிரி மனசை மாத்திக்கத் தெரியலையோ அப்ப இவ சாகறதுதான் நல்லது. போடி...போய் தூக்குல தொங்கு! சத்யமா சொல்றேன். உன் உயிர் போறவரை நான் உன்னைக் கையாலத் தொட மாட்டேன்; தடுக்க மாட்டேன். போ. சாகு...சாகு..."

"என்னம்மா நீங்க... எவ்வளவு எதிர்ப்பு வந்தாலும் வாழுன்னு சொல்லணும். சாகச் சொல்றீங்களே, சித்தியா இருக்கறதாலதான் இப்படிச் சொல்றீங்க. அம்மாவா இருந்தா சொல்வீங்களா?"

"அம்மாவா இருந்திருந்தா இந்நேரம் நான் இவளை எரிச்சே கொன்னுருப்பேன். சித்தியாயிட்டதாலதான் இவளைச் சாகமட்டும் சொல்றேன். என் வீட்டுக்காரர் வந்து என்னடி வளர்த்து வெச்சிருக்கேன்னு கேட்டா நான் என்னத்தைச் சொல்ல... செத்துட்டா ஒரேடியா தலை முழுகிடலாம்ல...?"

"அப்ப அப்படியே செய்யிங்க. எங்களுக்கும் நிம்மதி. ஏதோ பாவப்பட்டு சொல்ல வந்தேன். இங்க வாழற நினைப்பைவிட சாகற நினைப்புதான் அதிகமா இருக்கு அதுவும் ஒரு வகையில நல்லதுதான். மீனா சீக்கிரமா சாகும்மா. அர்விந்த் கொஞ்சம் வருத்தப்படுவான். அப்புறமா அக்கடானனு நிம்மதியா இருப்பான்."

"நே...நோ... நான் நம்பமாட்டேன். நீங்க சொல்றதை. அர்விந்த் ஜென்டில்மேன். நடந்திருக்கிறது ஒரு சுட்டாயக் கல்யாணம்."

"சுடர் கல்யாணம்னு சொல்லுங்க. சுட்டாயக் கல்யாணமில்ல. பிரியப்பட்டு நடந்த கல்யாணம்தான்."

"நான் நம்ப மாட்டேன்."

“நம்பு, நம்பாம போ...கல்யாணம் ஆயாச்சு. இனி உன்னால என்ன பண்ண முடியும்? நீயும் யாரையாவது கல்யாணம்பண்ணிகிட்டு நல்லா இருக்கப்பாரு.”

—மீனாஜ் அதைக்கேட்டு விசும்பி விசுப்பி அழத் தொடங்கினாள். அகிலாண்டம் சிலிப்பிக் கொண்டு வந்தாள்.

“எங்க பொண்ணுக்கு எப்படிச் கல்யாணம் பண்ணி வைக்கறதுன்னு எனக்குத் தெரியும். நீ கிளம்பு.”

“சாகுன்னும் சொல்றீங்க. கல்யாணம் பண்ணி வைப்பேன்னும் சொல்றீங்க. குழப்பறீங்களேம்மா...”

“சாகுன்னு சொன்னது ஒரு வகை அலுப்புல” எந்த தாயாவது மனசாரச் சொல்வாளா...? அவளுக்கு கல்யாணம் நடக்கும். நடத்திக் காட்டுவேன். துரோகம் பண்ணிட்ட உங்க பையன் முன்னால என் பொண்ணை வாழ வெச்சு காட்டுவேன்...?” —சபதம் போட்ட கையில் ஒரு இருபத்தையாயிரத்தை வைத்து அமுக்கிவிட்டு கண் சிமிட்டினான் ஜெயராம். “நீ போ... இனி நான் பார்த்துக்கறேன்!” -அடப்பாவிகளா!

11

உற்சாகமாகத் திரும்பின ஜெயராமை ஆர்வமாகப் பார்க்கிறாள் லயன் ஜானகி, கூடவே ராமசுப்ரமணியன்.

“என்னடா என்ன ஆச்சு?”

“எப்படியோ ஒரு வழியா இரண்டு பேரையும் சாகவிடாம தடுத்து நிறுத்திட்டேன். அதுக்குள்ளேயே

தாவு தீர்ந்து போச்சு. நல்லவேளை சமயத்துக்குப் போனேன். அவங்களுக்கும் ஆயுசு கெட்டி...”

“நீ போகலென்னா நிஜமாலுமே செத்துருப்பாங்களா ஜெயராம்?”

“அப்படித்தான் தோணுது சித்தி. அந்த மனோகர் பாலிடாலை குடிக்கப் பார்த்தான். அந்த மீனாப் பொண்ணு தூக்கு மாட்டிக்கத் தெரிஞ்சா. தற்காலிகமா இரண்டு பேரையும் திசை திருப்பிட்டேன். இதுல மீனா இனி குறுக்க வரமாட்டான்னு நம்பலாம். மனோகர் தான் கொஞ்சம் மக்கர் பண்ணான்.”

“டேய் என்னடா வயித்துல டுனியைக் கரைக்கறே. அவன் திரும்ப வந்து ஏதாவது கலாட்டா பண்ணி இவங்க வாழ்க்கை நாசமாயிடப் போயிடுது...”

“அப்படியெல்லாம் ஆகாது சித்தி. அவங்ககிட்டப் பிட்டுப் போட்ட மாதிரி இவங்க கிட்டையும் போடணும். இல்லென்னா எசகு பிசகாயிடும். ஆமா எங்க தம்பதிகள்?”

“நீ சொன்ன மாதிரி தனியா விடலை. எப்பவும் கூடவே நாலுபேர் இருக்கற மாதிரி பண்ணி மாடியில உக்காத்தி வெச்சுருக்கோம் ”

—மாடிக்குப் போனான் ஜெயராம்

ஊஞ்சல் சோபாவில் பட்டுவேட்டி சரசரக்க படுத்திருந்தான் அர்விந்த். சற்று தள்ளி ஜன்னல் வழியாக வெளியே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் சரண்யா.

இருவரும் ஒரு வார்த்தைகூடப் பேசிக் கொண்ட மாதிரியே தெரியவில்லை. பக்கத்திலேயே கேரம்போர்டு விளையாடிக் கொண்டிருந்தது ஒரு கோஷ்டி.

“ஹலோ அர்விந்த்... -ஜெயராம் பேச்சைத் தொடங்குகிறான் பேச்சில்லை அது. வலை! “உன் மனநிலை எனக்கு நல்லா தெரியுது. காதலிச்சது ஒரு பெண்ணை. கல்யாணம் பண்ணிகிட்டது ஒரு பெண்ணை. சில சமயங்கள்ல வாழ்க்கைல இப்படிப் பட்ட ஆக்சிடெண்டைத் தவிர்க்க முடியறதில்ல. அந்த பொண்ணு மீனாவைக்கூட பார்த்தேன்...” அர்விந்த் உடனடியாக நிமிர்கிறான்.

“அவளுக்கு உனக்கு கல்யாணம் ஆன விஷயம் தெரிஞ்சு போச்சு?”

“யெஸ்... ஒரு பொண்ணு பேருகூட பவானின்னு நினைக்கிறேன். அவ ரிஜிஸ்டர் ஆபீசுக்கே போன் பண்ணி உங்க மாறேஜைக் கன்ஃபார்ம் பண்ணிகிட்டா. மீனா வோட க்ளோஸ் ஃப்ரெண்டாம் அவ...”

“யெஸ்...இப்ப மீனா எப்படி இருக்கா?”

“எப்படி இருக்கா மீன்ஸ்...?”

“அவளால எனக்கு நடந்த இந்த விபத்தைத் தாங்க முடியாது ஜெயராம். செத்துடுவா.”

“மெள்ளப் பேசு. இந்த சாகறது துடிக்கறதுல்லாம், கதைகள்ல நிஜத்துல அர்விந்த் இல்லன்னா கோவிந்த் துன்னு பெண்கள் சுலபமா மாறிடுவாங்க.”

“லுக்... என் மீனா மாற முடியாத கேஸ்...”

“மெல்லப் பேசுப்பா...சரண் காதல விழப்போவுது. உனக்கு இனி மனைவின்னா அது சரண்யா மட்டும்தான். மீனா சுலபமா மனசை மாத்திகிட்டா.”

“நிஜமாவா சொல்றே ஜெயராம்?”

“அதுமட்டுமல்ல... உன் எதுக்க வாழ்ந்து காட்டப் போறாளாம்.”

“ஏய்... நீ பொய் சொல்றே-நான் நம்பமாட்டேன்.”

“நம்பறதும் நம்பாததும் உன் இஷ்டம். ஏதோ சொல்லணும்னு தோணிச்சு. சொன்னேன். எது எப்படி இருந்தாலும் சரண்யா இனி உன் மனைவி. உனக்கு என் கல்யாண வாழ்த்துக்கள்.”

-ஜெயராம் அங்கிருந்து நழுவி சரண்யாவைப் போய்ப் பிடித்தான். பக்குவமாகதான் பிரித்தாள வேண்டும், ஒரே நாளில் ஒரு மணியில் முடிகிற விஷய மல்ல இது என்பதை உணர்ந்தவனாக...

“சரண்... நீ இன்னும் அவன் நினைப்பாவே இருக்கேன்னு நினைக்கிறேன்.”

சரண்யா அவனை முறைக்க ஆரம்பிக்கிறாள்.

“மாத்திக்கோ அதுதான் உனக்கு நல்லது. மனோ கருக்கும் கூடிய சீக்கிரம் கல்யாணம் நடந்துரும். எல்லாம் அப்புறம் சரியாயிடும்.”

“எதுவும் எப்பவும் சரியாகாது ஜெயராம். தாலி கட்டிட்டா நான் மாறிடுவேன்னு நினைக்காதே. எனக்கு மனோகர்தான் எப்பவும் புருஷன்.”

“அதுக்குத்தான் விதி இல்லாம போச்சே. இன்னும் எதுக்கு அதைப் பத்தி நினைச்சுகிட்டு? நினைப்பது கிடைக்கலென்னா கிடைப்பதை நினைக்கணும்.”

“இந்த மாதிரி பழமொழிக்கெல்லாம் வேற ஆளைப் பார். நான் வாழ்ந்தா மனோகூடதான் வாழ்வேன். இல்லென்னா சாவேன்”

“அவனும் அதே மாதிரி நினைக்கணுமில்லயா?”

“என் மனோ நினைக்கலைன்னு உனக்கு தெரியுமா?”

“நினைக்கலை சரண்யா. உனக்கு திடீர் கல்யாண மாச்சுன்னு தெரிஞ்ச மறுநிமிஷமே உன் மேல அவனுக்கு

கொலை வெநி கோபம் வந்து தாம்தூம்னு குதிச்சிட்டிருக்கான்.”

“இருக்காது... என் கழுத்துல இன்னொருத்தர் கட்டின தாலி ஏறிடிச்சுன்னு தெரிஞ்சா மறுநிமிஷம் உயிரை வேணும்னா விடுவார். நீ சொல்ற மாதிரி அவர் நடந்துக்க மட்டார் ஜெயராம்.”

‘அப்படின்னா இப்ப அவன் செத்துருக்கணுமில்லியா?

“சாகலேன்னா எனக்காகக் காத்துகிட்டிருக்கலாம்.

“எதுக்கு சேர்ந்து சாகவா?”

‘யெஸ்...”

“நீங்க சாகறதுக்கா நாங்க இவ்வளவு சிரமப்பட்டு கல்யாணம் பண்ணியிருக்கோம். ஆஸ்பத்திரியில இருக்கற உன் அம்மாவோட உடல்நிலையை நினைச்சுப்பார்.”

“என் மனநிலையை அதே மாதிரி நீ நினைச்சுப்பார்.

“மனநிலை மாறக்கூடியது. உடல்நிலை அப்படி இல்லை. ஒரு தடவை உயிர்போயிட்டா திரும்பி வராது சரண்யா.”

“மானமும் அப்படித்தான் ஜெயராம்.”

“யூ ஆர் கரெக்ட். நீ இப்ப எதாவது செஞ்சுகிட்டே நம்ப குடும்ப மானம் கப்பலேறிடும். அதை உணர்ந்து கிடைச்ச வாழ்வை நேசிக்கக் கத்துக்கோ...”

“முடியலை ஜெயராம். கண்ண மூடினா மனோகர் கண்ணை திறந்தா மனோகர்னு ஆயிட்டீடன். எப்படி அர்விந்தோட வாழ முடியும்?”

“எல்லாம் நாலு நாள்ல சரியாயிடும். எல்லா ஆம்பளைகளுக்கும் இரண்டு கை இரண்டு கால்தான். நீ

எதிர்பார்க்கற அந்த மனோகர் விஷயங்கள் அர்விந்துக் கும் பொது. இதை போகப்போக தெரிஞ்சுப்பே...”

அதற்குமேல் பேச இஷ்டம் இல்லாத மாதிரி நகர்ந்து கொண்டவனுக்கு சோர்வாக இருந்தது.

பேசாமல் அவரவர்கள் விருப்பப்படியே கல்யாணத் தைச்செய்து வைத்திருக்கலாம் என்கூடத் தோன்றியது

ஆனால் சாதியும் அந்தஸ்தும் பார்க்கும் பெருசுகள் உண்டு இல்லை என்று பண்ணிவிடுவார்களே...?

அதை நினைக்கும்போது செய்தது சரி என்கூடத் தோன்றியது. ஐந்து லட்சத்துக்காக இந்த கஷ்டம்கூடப் படாவிட்டல் எப்படி? மொத்தத்தில் குழப்பமாகிப் போனது.

ஒரு லார்ஜ் அடிக்கும் ஆசை அரும்பியது. (BAR) பாருக்குத்தான் போகவேண்டும்.

போனான்.

வாங்கி ஊற்றிக் கொண்டான்.

மனதில் இப்பொழுது புதிய பீதி, ‘மனோகரும் மீனா வும் அர்விந்த் சரண்யா வாழ்வில் குறுக்கிடாமல் இருப் பார்களா?’

கேள்வி ஒரு குண்டோதரன் போல் அவன் முன் எழும்பி நின்று ஓர் ஆட்டம் ஆடியது.

குறுக்கிடுவார்கள் என்ற பதில் போதைக்கு நடுவில் மிஞ்சியபோது கையைப் பிசைந்து கொண்டான் ஜெய ராம். வேகமாக அடுத்த காயை நகர்த்த வேண்டும்...

12

ராமசுப்ரமண்யன் ஹனிமூன் காரின் அலங்காரத்தை கவனித்துக் கொண்டிருந்தார்.

மாமா என்று அவரை நெருங்கியவன் அவரைத் தனியாக தள்ளிக் கொண்டு போனான்.

‘என்ன ஜெயராமா? தண்ணி சாப்ட்டிருக்கியா...?’

“ஆமாம் மாமா மன்சுக்கோங்க. எப்படியோ இரண்டு பேருக்கும் கல்யாணத்தை பண்ணிட்டோம். ஆனா இரண்டு பேரும் சேர்ந்து நிம்மதியா வாழ்வாங்களான்னு சந்தேகமா இருக்கு எனக்கு...”

“எல்லாம் போகப் போக சரியாயிடும் ஜெயராம். நீ கவலைப்படாதே...”

“இல்லை மாமா... அந்த மனோகர் இப்ப வரப் போறான் சரண்யாவும் அர்விந்தும் கார்ல கொடைக்கானல் போறதைப் பார்க்கணுமாம்.”

“பார்த்து...?”

“பார்த்துன்னா... அவ போக மாட்டா... அர்விந்தோட வாழ் மாட்டாங்கறது அவன் தீர்மானம். அவளை பார்த்தா அவனைக்கூடப் போய் கட்டிக்கலாம்...!”

“ஏய் என்ன இது குண்டை தூக்கிப் போடறே. இதுக்கா இப்படி ரசாபாசம் ஆகவா இவ்வளவு கஷ்டப் பட்டோம்?”

“நீங்க எங்க பட்டிங்க? நானுல்ல பட்டேன்.”

“அட எல்லாரும்தான். இப்ப என்ன பண்ணலாம் அதைச் சொல் முதல்ல...”

“இந்தப் பிரசினை தீரணும்னா ஒருத்தரை ஒருத்தர் வெறுக்கணும் அப்பதான் சரியாகும்.

“அதை உன்னால பண்ண முடியுதா?”

“ஒரு நாள்ல முடியற விஷயமா மாமா இது. ரொம்ப பக்குவமா பண்ணணும். அதுக்கு அர்விந்தும் சரண்யாவும் நமக்கு ஒத்துழைக்கணும்.”

“எப்படி?”

“இவங்க வர்யால அவங்களைப் பார்த்து பிடிக்கலைன்னு சொல்லிட்டா போதும்.”

“நடக்கற காரியமா ஜெயராமா?”

“கொஞ்சம் சிரமப்பட்டா நடந்துடும். கொஞ்சம் செலவும் ஆகும்.”

“செலவை விடு... இந்த சிக்கல்ல இருந்து மீண்டா போதும். அதுக்கு தானேடா உன்கிட்ட இந்த வேலையக் கொடுத்துருக்கோம்.”

ஜெயராம் நெற்றி தேய யோசித்தவன் ‘ஆங்ங... என்றான் உற்சாகமாய்.”

“என்ன ஆங்ங...?”

‘சொல்றேன், இப்ப அர்விந்த் எங்க?”

“மாடில இருக்கான். ஹனிமுனும் வேணாம் பனிமுனும் வேணாஹு ஒரே ரகளை.”

‘சரண்?”

“அவளும் அதே முகாரியைந்தான் பாட்றா. அவங்க ரெண்டு பேரையும் பார்த்தா எனக்கு கொஞ்சம் பயமாகவும் இருக்கு ஜெயராமா...”

“இப்ப பயந்து என்ன பிரயோஜனம் மாமா. கல்யாணம் ஆயிட்டா சரியாயிடும்னு சொல்லிட்டு பயப்படறதுல அர்த்தமில்ல,”

“எங்க காலத்துலயும் காதலிப்போம். ஆனா கல்யாணம் வரை போனது கிடையாதுடா...போகவும் விடமாட்டாங்க.”

“இதை நீங்க சொல்லித்தான் நான் தெரிஞ்சுக்கணுமாக்கும். எப்ப ஒண்ணைக் கூடாதுன்னு சொல்றோமோ அப்ப அதை செஞ்சு பார்த்தா என்னன்னுதான் புத்திகேட்கும் காதலே ஒரு எதிர்மறைதானே?”

“டேல்...காதல் டெஃபினிஷன் யாருடா கேட்டா உன்கிட்டா... அவங்க மனசு ஒத்து வாழணும். அந்த சனியன்களும் குறுக்க வரக்கூடாது. அதுக்கு வழியச் சொல்லு.”

“சொல்றேன். நீங்க கொஞ்சம் நடிக்க வேண்டி வரும்.”

“இப்ப என்னடா பண்ணிகிட்டு இருக்கேன்! இன்னும் நடிக்கணுமா?”

“ஆமா...அர்விந்த் மனசுல எதிர்மறையா போய் மோதினாதான் அவன் கொடைக்கானல் கிளம்புவான்.”

“புதிர்போடாம விஷயத்துக்குவா...”

“வந்துட்டேன்.” -விளக்கத் தொடங்கினான்.

அடுத்த வினாடியே ராமசுப்ரமண்யன் சட்டை பேண்ட்டைக் கிழித்துக் கொண்டார். நடுபிளேடால் மார்பில் கஷ்டப்பட்டு கீறிக் கொண்டார்.

ரத்தம், பள்ளக் கூடம் விட்ட குழந்தையாட்டம் துள்ளிக்கொண்டு வந்தது.

“பிடி...பிடி...” என்று சப்தம் வேறு அவர் உதட்டில்.

“யாரைப் பிடிக்க...என்ன இது அலங்கோலம்...?”

-ஜெயராம் தெரியாத மாதிரி கேட்டான். சப்தம் கேட்டு எல்லோரும் ஓடிவந்தனர். ராமசுப்ரமண்யன் புலம்ப ஆரம்பித்தார்.

“யாரோ ஒருத்தன் வந்தான். மனோகர்னு சொல்லி சரண்யாவைக் கூப்பிடச் சொன்னான். எதுக்குன்னு கேட்டேன். அவ என்காதலி. அவளுக்குக் கல்யாணம் ஆயிட்டா விட்டுவேனான்னான். டேய்போயிட்டு நானேன். என்னை இந்த பாடுபடுத்திட்டான் ” -ராமசுப்ரமண்யன் பேசி விட்டு மயங்கி விழுந்தார்

அர்விந்தின் அம்மா புவனேஸ்வரி வாயில் அடித்துக் கொண்டு ! அழ ஆரம்பித்தாள். ஜெயராம் மொதல்ல அங்கிருந்து நழுவினான். அடுத்த சதிவேலைக்கு அடி போட்டாக வேண்டுமே...?

விஷயம் மாடியில் இருக்கும் சரண்யாவை எட்டிய போது பகீர் என்றது அவளுக்கு.

‘மனோகரா இப்படி? இருக்காது...’ குமையப் போன சரண்யாவை முறைக்கத் தொடங்குகிறான் அர்விந்த்.

“யார் அது மனோகர்?...?” — கரோமாய்க் கேட்கிறான்.

“என் லவர்.” — தீர்க்கமான பதில் சரண்யா விடம்.

“இப்படியா ரிடி குலஸா பிஹேவ் பண்ணுவான்?”

“அவர் ஒரு ஜென்டில் மேன்.”

“ஜென்டில் மேன்னா என் மீனா மாதிரி நடந்துகிட்டிருக்கணும்.”

“உங்க லவரா?”

“லவர், உயிர், சுவாசம், ஜீவன், எல்லாம்..”

“சபாஷ்... அவ என்ன பிரமாதமா நடந்துகிட்டா?”

‘எனக்கு கல்யாணம்ன உடனே துடிச்சப்போனாலும் மனசை மாத்திகிட்டு ஒதுங்கிட்டா...இப்படி குறுக்கவந்து வெறியாட்டம் போடலை..’

நடுவில் டெலிபோன் அலறியது.

ஒடிப்போய் எடுத்தான்..

அதில் லயன் ஜானகி சார்பில் நர்ஸ்!

“என்ன சிஸ்டர்...?”

“சார் இங்க மீனான்னு ஒரு பொண்ணு வந்து கலாட்டா பண்ணிட்டு போறாங்க. உங்க அத்தைக்கு பயங்கர அர்ச்சனை. டீ நீ நல்லா இருப்பியா...உருப்பிடுவியான்னு...!”

—அர்விந்த் முகம் உடனே கசங்கியது

“சிஸ்டர் அது மீனாதானா...நல்ல தெரியுமா?”

“என்ன சார் இது...நான் சொல்றதுல நம்பிக்கை இல்லைன்னா நீங்க அவங்களை நேர்ல பார்த்தே தெரிஞ்சுக்கலாம்..”

“அத்தை எப்படி இருக்காங்க?”

“திரும்பவும் பி. பி. லெவல் கூடிப் போச்சு. என்ன சார் இப்படியா ஒரு ஹார்ட் பேஷன்ட் கிட்ட விளையாட்டுது?”

“சாரி வெரி சாரி...மத்ததை நான் பாத்துக்கிறேன்..”

“எதை அர்விந்த்... ஏன் ஒரு மாதிரி இருக்கே?”—
முகம் கழுவிக்கொண்டு டவலால் துடைத்துக்கொண்டே
கேட்கிறான். திடீரென்று திரும்பி வந்த ஜெயராம்.

—அர்விந்திடம் பதிலில்லை.

“ஏய் கமான்யா...எதுவா இருந்தாலும் சொல்லு.
நான் சால்வ் பண்ண முடியுமானனு பாக்கிறேன்.”

“நோ...உன்னால் முடியாது நான் இப்பவே என்
மீனாவைப் பார்த்தாகணும். ஈஸ் இட் ட்ரூ ஆர் நாட்
ட்ரூங்கறது தெரியணும்.”

“அர்விந்த்...நீ இப்ப கல்யாண மாப்ளை. கொடைக்
கானல் போக வேண்டியவன் நீ.”

“மனசு நெருப்புக் கானலா இருக்கச்சே கொடைக்
கானலாம் கொடைக்கானல்!”

“அர்விந்த் வீட்டை வீட்டு வெளியேறத் தொடங்
கினான். சினம்பும்போது ஞாபகமாய் உள்ளே போய்
எதையோ தேடி எடுத்துக் கொண்டான். யமஹா
ராட்சஸனாட்டம் கரும்புதை துப்பி எகிறிக் கிளம்பியது.

புவனேஸ்வரி அருகில் வந்து நின்றபடி ஜெயராமை
வெறிக்கிறான்.

“இது ஒர்க் அவுட் ஆகுமா ஜெயா?”

“ஆகியே தீரும்... மீனாவோட சித்தி ஒரு பஜாரி.
அனைத்திந்திய கொடுங்கோல் சித்திகளுக்கெல்லாம்
தலைவி. காசு வேற வாங்கியிருக்கா. கவலையே படா
தீங்க. அர்விந்தை கிழிச்ச அனுப்பப்போறா... மீனாவும்
இப்ப வீட்ல இல்லை. எனக்கு நல்லா தெரியும்.”
ஜெயராம் எப்படி நினைத்தானோ அப்படித்தான்
ஆனது.

13

“எங்க வந்தே?” அகிலாண்டத்திடம் முறைப்பான வரவேற்பு.

“மீனாவைப் பார்க்க...”

“எந்த முகத்தோட?”

“மேடம் நான் சொல்றதைக் கொஞ்சம் கேளுங்க.”

“எதையும் கேட்கணும்கற அவசியம் எனக்கில்லை. இடத்தைக் காலிபண்ணு.”

“நோ... நான் மீனாவைப் பார்க்காமப் போகமாட்டேன். அது என் அத்தையை ஆஸ்பத்திரியில பார்த்து கத்தினாளாமே நிஜமா?”

“நானும்தான் கூடப் போயிருந்தேன். இரண்டு பேரும்தான் கத்தினோம்.”

“நீங்க கத்தியிருக்கலாம். அவ கத்தியிருக்கமாட்டா.”

“சரி அப்படியே வெச்சுக்கோ. இப்ப இடத்தைக் காலிபண்ணு...”

“மேடம் மரியாதையா பிஹேவ் பண்ணுங்க. நான் ரொம்ப மனசு நொந்துபோய் வந்துருக்கேன். என்னைக் கொஞ்சம் பேசவிடுங்க...”

“என்ன பேசி என்ன பண்ண...அதான் கல்யாணம் தான் முடிஞ்சாச்சல்ல. இனி கரடியா கத்தித்தான் பல நென்ன?”

“அதுக்காக கன்னா பின்னான்னு நடந்துக்கறதா?”

“பாதிக்கப்பட்டவங்க அப்படித்தான் நடந்துப் பாங்க. நீ கழுத்தறுத்தவன். உனக்கு சில விஷயங்கல் லாம் புரியாதுப்பா,”

“நான் கழுத்தறுத்தவனா...? நான் மீனாமேல உயிரையே வெச்சுருந்தேன். கழுத்தறுக்கறதெல்லாம் எனக்குத் தெரியாது.

“இதோ அவளுக்காக நான் வாங்கி வெச்சிருந்த நெக்லஸ்.”

“போ...போய் உன் பொண்டாட்டிக்குப். போட்டு அழகு பார்...”

“இது எனக்கு அவ வாங்கிக் கொடுத்த டி ஷர்ட்! இந்த கீச்செயின்கூட அவ பிரசண்ட் பண்ணினதுதான் இதெல்லாம். அவ போட்டோகூட இருக்கு பாருங்க...”

“என்ன இருந்து என்ன பிரயோஜனம்? எல்லாம் தான் மாறிப் போச்சே! மீனாவும் மனசு மாறிட்டா அவளுக்கும் என் அண்ணன் மகனுக்கும் கல்யாணம். பண்றதுன்னு முடிவு பண்ணிட்டோம். நீ பேசாம உன் வழியில போயிட்டுறதுதான் எல்லோருக்கும் நல்லது.”

-அர்விந்தால் அதுக்குமேல் எதுவும் பேச முடிய வில்லை. மௌனமாய் எழுந்து நடக்க ஆரம்பித்தான்,

அவ்வளவுதான்! இனி மீனா அவனுக்கு அகப்படாத -ஒருத்தியே!!

அவன் கொண்டு வந்திருந்த கீ செயின், டி ஷர்ட் டெல்லாம் பக்கத்தில் டிப்பாய் மேல் கிடந்தன.

அகிலாண்டம் ஊன்றிப் பார்த்தாள். நெடுநேரம் பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தாள்.

“குட்மார்னிங் மேடம்!” -நிமிர்த்து பார்த்தாள். வாசல் பக்கம் ஜெயராம்.

“வாப்பா...உன் மாமன் மகன் வந்தான். நல்லா போட்டு அனுப்பினேன்.” -பேச்சை ஆரம்பித்தான்.

“தெரியும்: உங்களுக்கு நன்றி சொல்லத்தான் வந்தேன்.”

“என்ன இருந்தாலும் நீங்க செய்துக்கிட்டிருக்கிறது பெரிய உதவிஇல்லையா? அந்தத் தொகை உங்க உதவிக்கு ரொம்ப அல்பம்.”

“அப்ப இன்னும் கொடு வாங்கிக்கறேன்.”

“சித்தி கோடீஸ்வரிதான், ஆனா ஆத்துல போட்டாலும் அளந்து போட்டற டைப்,”

“நானும் சில பாலிஸி உள்ளவதான் தம்பி. எனக்கு என் ஜாதி ரொம்ப முக்யம், அதனாலதான் உனக்கு ஒத்துழைப்பு தந்துகிட்டிருக்கேன். இல்லேன்னா மீனா அவனைக் கட்டிக்கிட்டா என்னன்னு விட்டுறுவேன் ”

“உங்களுக்கு ஜாதி, எங்களுக்கு ஜாதியோட அந்தஸ்து. எப்படியோ...காரியம் நல்லபடி நடக்கணும். சாமர்த்யமா சித்தி உடம்பு சரியில்லை—செத்துடுவாங்கன்னு சொல்லி மிரட்டி தாலி கட்ட வெச்சது பெரிசல்ல. அவங்க மனசுல ஒண்ணா வாழணும்.”

“எல்லாம் வாழ்வாங்க நீ கவலையே படாதே. வாழ்க்கைபைப் பத்தி இவங்களுக்கு என்ன தெரியும்? காதலாம் காதல். ராவு பகல் கண் முழிச்ச வேலை பார்த்து உப்பு புனி வாங்கி குடும்பம் நடத்தி படிப்புச் செலவு, வைத்யச் செலவுன்னு அல்லாடும் போதுதான் வாழ்க்கைன்னா என்னன்னு தெரியும். அப்ப கண்ணே மூக்கேன்னுல்லாம் கொஞ்சிக் காதலிக்க முடியாது. சனியன் பீடைன்னு அலுத்தக்கத்தான் முடியும். இப்ப அழகா தெரியிற விஷயம் அப்ப

நினைச்சுப் பார்க்ககூட பிடிக்காத விஷயமாகிடும். இது அப்படி ஒரு மயக்கம்..."

"நீங்க ரொம்ப பிராக்டிகல்."

"நீயும்தான்...காப்பி சாப்பிடறியா?"

"உங்க பேச்சே காப்பியைவிட ஜோரா இருக்கச்சே அது எதுக்கங்க நான் வரேன். மீனாவை மட்டும் கொஞ்சம் குறுக்க நுழைஞ்சிடாம பார்த்துக்குங்க..."

"அவளுக்கு அடுத்த முகூர்த்தத்துல கல்யாணம் பண்ணிகாட்றேனா இல்லையானனு பார்..."

ஜெயராம் சந்தோஷமாகக் கிளம்பினான்,

உள்ளுணர்வு சொன்னது. 'ஜெயராமா... பாதிக்கிணறு தான் தாண்டியிருக்கே!'

"கார் ரெடி..." -ராமசுப்ரமண்யன் அர்விந்த் அருகில் வந்து நின்றபடி பேச்செடுத்தார்.

"ஆனா நான் ரெடியில்லே..." வெடுக்கென்ற பதில் அவனிடம்.

"ஏண்டா பட்டுமா புத்தி வரலை?" -ராமசுப்பிரமண்யத்தை விடைத்தபடி அந்த கேள்விக்காக பார்க்கத் தொடங்குகிறான் அவன்.

-பார்வையில் வெவ்விங் நெருப்பு.

..முறைக்காதே... அந்த பொண்ணு ரவுடி மாதிரி நடந்துகிட்டிருக்கா, அவளுக்குசளைக்கல என் மருமனைக் காதலிச்சவன்.

எதிர்த்த விதத்துலையே இரண்டு பேர் கோக்யதையும் சாயமும் வெளுத்துப் போச்சு.

நாங்க பெரிய ரோமியோ ஜூலியட், சலீம் அனார், லைலா மஜ்னுன்னு, டயாலாக் பேசினதுக்கு குறைச்சலில்ல.

அவங்களளாம் காதலிக்காக, காதலுக்காக உயிர் விட்டவங்க. அடுத்தவங்க உயிரை எடுத்தவங்க கிடை யாது...”

தனது உபன்யாசத்தில் ஒரு சின்ன இடைவெளி விட்டவர் பிளேடு கீறலை ஒரு பார்வை பார்த்துக் கொண்டார். பின் விட்ட இடத்தில் இருந்து பிடித்தார்.

“நான்கூட உங்க காதலை றொம்ப பவித்ரமான துன்னுதான் நினைச்சேன். ஜானகியோட ஆசைக்காகத் தான் இந்த கல்யாணம் நடக்கணும்னு விரும்பினேன். புவனேஸ்வரிகூட சொல்லியழுதா ... காதலர்களைப் பிரிக்கறதும் குருவிக் கூட்டை கலைக்கறதும் தப்புங்க விட்டுங்கன்னு... இருந்தும் சின்ன வயசுலையே நீங்க ஒருத்தருக்காக ஒருத்தர்னு நாங்க பண்ணிகிட்ட சத்யமும் ஜானகி உடல்நிலையும்தான் கல்யாணத்துக்கே காரணம் உங்க கல்யாணத்தின்போது ஒருபக்கம் எனக்கு குற்ற உணர்வு இல்லாம இல்லை. ஆனா இப்ப எனக்கு பரம சந்தோஷமா இருக்கு.

நல்லவேளை ரவுடித்தனமான மட்ட புத்தி கொண்ட ஒரு பெண்ணு எனக்கு மருமகளா, என் மருமளுக்கு புருஷனா வரலைன்னு...

பிரசிணையிலதான் மனிதர்களை தெரிஞ்சுக்க முடியும்னு சொல்லுவாங்க. அது உண்மையா போச்சு.

இந்த கல்யாணம்கற பிரசினைல அவங்க இரண்டு பேரும் செத்துருந்தா அவங்களை உயர்ந்த காதல் உணர்வுடையவர்களனு பாராட்டியிருபேன்.

அட்லீஸ்ட் ஒதுங்கி. நின்னு வாழ்த்திட்டு போயிருந்தா கூட தன் சகா நல்லா இருந்தா சரிங்கற நல்ல மனசிருக்கற தா நினைச்சிருப்பேன்.

இப்படியா ரவுடித்தனமா ரீயாக்ட் பண்றது?

இதுலையே தெரிஞ்சு போச்சே அவங்க யோக்யதை.

தனக்கு கிடைக்காதது யாருக்கும் கிடைக்கக் கூடாதுங்கறது பழி வாங்கறவன் செயலாச்சே. இதெல்லாம்...

இவங்க பழிக்கு நீங்க பணியாகப் போறீங்களா இல்லை இவங்க எதுக்க வாழ்ந்துகாட்டப் போறீங்களா.

—ஜெயராம் சொல்லித்தந்த பாணியில் ஒரு பிரசங்கம் நிகழ்த்தி முடிக்கிறார் ராமசுப்ரமண்யன்.

அர்விந்த் அதைக் கேட்டு லேசாய் தெளிந்த மாதிரித் தெரிந்தான்.

சரண்யாகூட ஏறத்தாழ அவன் மாதிரியில்...

ஜெயராமுக்கு இருவரையும் பார்க்கப் பார்க்க தெம்பு பெருகிக் கொண்டு வர ஆரம்பித்தது.

14

ஃரேலென்று வெளியேறியவன் அகண்ட அந்த வீதியில் உள்ள ஒரு பெட்டிக்கடை வாசலில் தாடையை தடவிக் கொண்டு நிற்கும் மனோகரைப் பார்த்துவிட்டு அதிர்வோடு அவன் அருகே சென்றான்.

பெட்டிக்கடை பெட்ரோ மாக்ஸ் வெளிச்சத்தில் மனோகரைப் பார்க்க பாவமாய் இருக்கிறது.

“இங்க என்ன பண்ணிகிட்டு இருக்கே?”-மனோகரிடம் அடர்ந்த மௌனம்.

‘கேக்கறேன்ல...’

“உன் கேள்விக் கெல்லாம் பதில் சொல்ல வேண்டிய அவசியம் எனக்கில்ல...” மனோகரிடம் சோர்வான பதில்.

“தோ பாரு...அவங்க சந்தோஷத்துல குறுக்க வராதே...இது அநாகரீகம்.”

“நீ சொல்றது நிஜம்னா...அவ சந்தோஷமாதான் இருக்கான்னா நான் குறுக்க வரவே மாட்டேன். ஆனா அதை நான் நம்பத் தயாரா இல்லை.”

“அதுக்காக இங்க நின்னு என்ன பண்ணே?”

சரண்யாவைப் பார்க்கணும் நான், என்னை அவ பார்க்கணும்...”

“பார்த்தா...?”

“அப்ப தெரிஞ்சு போயிநும் அவ சந்தோஷமாதான் இருக்காளா இல்லையான்னு.”

“இல்லின்னே வெச்சுக்குவோம்.என்ன பண்ணுவே?”

—அந்த கேள்விமுன் தடுமாறத் தொடங்கினான் அவன்.

“கல்யாணம் நடந்தாச்சு. உன்னால இனி என்ன பண்ண முடியும்?”

“நான் என்ன பண்ணப்போறேங்கறதை அவ வந்த பிறகு பார்த்து தெரிஞ்சுக்கோ நீ...”

—அவன் பதில் மர்மமாக இருப்பதை ஜெயராமால் புரிய முடிந்தது.

இவன் ரசாபாசமாக எதையாவது செய்து வைத்தால் அது இதுவரை சாமர்த்யமாக செய்து வைத்த விஷயங்களைக் கெடுத்துவிடலாம் என்று மூளை நியூரான் ஒன்று சிகப்பாகி மின்னியது.

இனி வினாடிகளை வீணாக்கக் கூடாது.

என்ன செய்யலாம்?

அடுத்த பத்தாவது நிமிடமே ஒரு போலீஸ் வேன் அந்த பெட்டிக்கடை அருகே வந்து கிரீச்சிட்டு நின்றது.

இரண்டு போலீஸ்காரர்கள் இறங்கி மனோகர் அருகே போய் நின்று இவனை முறைத்தார்கள்.

மனோகரிடமும் திருதிருவென்ற விழிப்பு.

“ஏறுடா வண்டில...”

‘எதுக்கு?’;

“எல்லாத்தையும் ஸ்டேஷன்ல வெச்சு பேசிக்கலாம் ”

—அடுத்த வினாடி அவன் திடீரென்று ஏறியநிலையில் அந்த வேன் விலகி ஓடியது. பெட்டிக்கடைகாரன் ஒன்றும் புரியாமல் விழிக்குமபோது அந்த ஹனிமூன் கார் இந்த களேபரங்கள் எதுவும் தெரியாமல் அந்த சாலையில் கொடைக்கானல் நோக்கி ஓடத் தொடங்கியிருந்தது!

ஸ்டேஷனில்...

“என்னா கலாட்டா பண்ணியாமே?”-சப்இன்ஸ்பெக்டரிடம் கேள்வி.

மனோகரன் அதை கேட்டு சிரித்தான்.

“சாச்...அடிக்கணும்னு ஆசைபட்டா அடிங்க. எதுக்கு இப்படி வெட்டிப்பேச்சு பேசிகிட்டு” —விரக்தியாகப் பேச ஆரம்பித்தான்.

“என்னடா...அடி உதைன்னு ரொம்பத் தெரிஞ்சு மாதிரி பேசறே?” —சப்இன்ஸ்பெக்டரிடம் மதர்ப்பான ஆரம்பம்.

“வேற என்ன பண்ணப் போறீங்க? எனக்கும் சரண்யாவிற்கும் கல்யாணம் பண்ணி வைக்கப் போறீங்களா?” —மனோகரும் சளைக்காமல் கேட்டான்.

“ஒரு பொண்ணுக்கு ஒரு தடவை தாண்டா கல்யாணம். நம்ப கலாசாரம் பத்தி தெரியாதா உனக்கு?”

“வாஸ்தவம்தான். அதே சமயம் கட்டாய கல்யாணத்துக்கும் நம்ப கலாசாரத்துல இடம் கிடையாது. அது தெரியும்தானே உங்களுக்கு?”

“நடந்துருக்கறது கட்டாயக் கல்யாணம்தான் யார் சொன்னா உனக்கு?...”

“இல்லைன்னு என் சரண்யா சொல்லட்டும் நான் ஒதுங்கிக்கிறேன்.”

“அவங்க ஹனிமூனுக்கு கிளம்பிப் போயாச்சு. இதை விடவா அவ நேர்ல வந்து சொல்றது உனக்கு பெரிசு.”

“எதுவுமே அவ வீருப்பப்படி நடக்கலை. எல்லாமே கட்டாயம். ஹனிமூனும் ஒரு கட்டாய ட்ரிப்.”

“முடிவா என்ன சொல்றே?”

“சரண்யா சொல்லணும் என்னை ஒதுங்கிக்கச் சொல்லி—அப்பதான் ஒதுங்குவேன்.”

“இல்லேன்னா...அவளைப் பழி வாங்குவியோ?”

“எனக்கு தெரியாத விஷயம் அது. அவ அப்படிச் சொன்னா மறுநிமிஷமே என் உயிரை விட்டுடுவேன் ”

“தற்கொலை சட்டப்படி குற்றம் தெரியுமா?”

“கட்டாயக் கல்யாணம் அதைவிடப் பெரிய குற்றம் அது தெரியுமா?”

“முட்டாள்...இப்படி பேச்சுக்குப் பேச்சுன்னு எதையாவது பேசாம வாழற வழியப் பாரு...”

“என் சரண்யாவோட வாழறதுதான் வாழ்க்கை. அதுக்குதான் விடாம போராடிகிட்டிருக்கேன்.”

-அதற்குமேல் சப்இன்ஸ்பெக்டருக்கு அவனிடம் பேச பிரியம் அற்றுப் போனது.

வெளியே வந்தார்.

சிகரெட்டை எடுத்து இதழில் செருகினார்.

ஜெயராம் வந்து நெருப்பு வைத்தான்.

‘என்ன பண்ணலாம்?’ என்கிற மாதிரி பார்த்தான்.

“இவனை வழிக்கு கொண்டு வர்றது கஷ்டம் ஜெயராம். பேசாம அந்த பெண்கிட்ட சொல்லுங்க— இவன் சொல்ற மாதிரி என்னை மறந்துடுன்னு...”

“என்ன சார் நீங்க...இவனை அவ சாப்ட்டிருவா. ஏதோ ஒருமாதிரி செட் அப் பண்ணி அரைமனசா கொடைக்கானல் அனுப்பி வெச்சிருக்கேன். அவ வாயால அதை வரவழைக்கறது ரொம்பக் கஷ்டம்...”

“சதி பண்றது பெரிசில்ல—அதைச் சரியா பண்ணணும். ருபா அணா பைசா விஷயத்து சதிகளுக்கும், இந்தக் காதல் சதிகளுக்கும் நிறைய வித்யாசமிருக்கு ஜெயராம்.

அந்த சதில பண நஷ்டம் மட்டும்தான். இது அப்படியல்ல, மனம் குணம்னு நிறைய நஷ்டம் இதுல். பணத்தை சம்பாதிச்சுடலாம்... இதுங்களை எப்படிச் சம்பாதிக்க?”

“என்ன சார் நீங்க... இறங்கி ரொம்ப தூரம் வந்துட்ட விஷயத்துல இப்படிப் பேக்கடிக்கிற மாதிரி பேசிகிட்டு...அடிக்கற அடியில அவன் மனசு மாறணும் சார்.”

“அது இம்பாஸிபிள் ஜெயராம். அடிக்க அடிக்க வைராக்கியம் அதிகமாகும். சாகவே துணிஞ்சவனுக்கு இந்த அடியெல்லாம் சுண்டைக்காய். நாங்க இந்த மாதிரி நிறைய கேஸ் பார்த்தவங்க.”

“என்னதான் பண்ணலாம்?”

“பொய் கேஸ் போட்டு உள்ளேயே வைக்க ஏற்பாடு பண்ணலாம்.”

“அப்ப அதைப் பண்ணுங்க சார். உங்களுக்கு நான் சொல்லித் தரணுமா?”

“அப்ப அதைப்பத்தி நிறைய யோசிக்கணும் மிஸ்டர் ஜெயராம். பொய் கேஸ்னா சாதாரணம் இல்ல. இந்த காலத்துல பட்ட பகல்ல பப்ளிக் பார்க்கும்படியா குற்றம் பண்ணிட்டே சுலபமா தப்பிப்ட்றாங்க. ஆகையால் ரொம்ப நுட்பமா செய்யணும். அதுலையும் இந்த மனோகர் பத்திரிகைகாரன் வேற...”

“சார் கொஞ்ச நாள் அவன் உள்ள இருந்தா போதும். வெளில கரண்யாவும் அர்விந்தும் ஒருமாதிரி செட் ஆயிட்டாங்கன்னா அப்புறம் சுலபமா சமாளிச்சிடலாம்.”

“போகட்டும் உங்க பழக்கத்துக்காக, அந்த பெண்ணோட கல்யாணத்துக்கு ஒரு அர்த்தம் வேணுங்கறதுக்

காக நான் எப்படி கேஸ் போட்றதுன்னு யோசிக்கிறேன். அப்படியே நீங்க கொஞ்சம்...’’

—சப் இன்ஸ்பெக்டர் உள்ளங்கை தனரேகையைச் சுரண்டினார்.

மனோகர் புரிந்து கொண்டான். “சித்திய பார்த்துட்டு வரேன். நம்மனோட பணப்பெட்டி அவங்க தானே சார்?”

‘அப்ப நிறைய அள்ளிட்டு வாங்க...’

15

ரீமய நல்லூரைத் தாண்டிக் கொண்டிருந்தது அந்த ஹனிமூன் கார்!

சரண்யாவும், அர்விந்தும் உள்ளே கனத்த இதயத்துடன் உட்கார்ந்திருந்தார்கள்.

பேச்சை ஆரம்பிக்கும் விதம் பிடிபடாத குழப்பம்...

தங்கள் சகாக்கள் தங்கள் எதிர்பார்ப்புப்படி நடந்து கொண்டிராத அதிர்ச்சி...

இருபத்தி நாலுமணி நேரத்தில் கனவுகளும் கற்பனைகளும் நொறுங்கிப்போய் ஒரு புதிய பாதைமேல் வழி தெரியாமல் நிற்கின்ற மாதிரி ஒரு தவிப்பு...

மனது புயலிடம் சிக்கிய குப்பைத் தொட்டி மாதிரி ஆகி உல்கமே ஒரு பெரிய ஜெயில் கூடம் மாதிரியெல்லாம் அர்த்தமாகிக் கொண்டிருந்தது.

நடுவில் ஒரு பள்ளத்தில் இறங்கி ஏறியது கார்.

இருவரும் ஒருவர்மேல் ஒருவர் மோதிக்கொள்ளும் நிர்பந்தம்.

“சாரி...சாரி...” என்று அந்நியமாய் சொல்லிக் கொண்டனர்.

—அர்விந்த் அந்த நிலையிலும் விரக்தியோடு சிரித்து விட்டான். அவள் அதன் காரணம் வேண்டி அவனைப் பார்த்தாள்.

‘என்ன சரண் பார்க்கறே?’

“இல்ல எப்படி உங்களால சிரிக்க முடியுது?”

“அது சந்தோஷச் சிரிப்பில்லசரண்...கேலிச்சிரிப்பு.”

“கேலிச் சிரிப்பா?”

“ஆமா... சாதாரணமா ஹனிமூன் போற தம்பதி களுக்கு ஓட்டலும் உரசலும்தான் பெரிய சுகமே. ஸ்பரிசத்துக்கு ஏங்குவாங்க. ஆனா இங்கேயோ சாரி சொல்லிக்கறோம். அதை நினைச்சா சிரிப்பா வரலை?”

“வாஸ்தவம்தான்...உங்க மனசுல ஒருத்தி — என் மனசுல ஒருத்தர். இதுக்கு நடுவுல நிர்பந்தமா கல்யாணம், ஹனிமூன்னு சந்தோஷமான விஷயங்கள். நாய்க்கு தேங்காய் கிடைச்ச மாதிரிதான் நம் நிலை.”

“நல்ல எக்ஸாம்பிள். நடந்த கல்யாணத்தை விடு நம்ப காதலுக்கு நேர்ந்த கதியை நெனைச்சாதான் ரொம்பக் கொடுமையா இருக்கு.

உன் காதலன்தான் மோசமா பிஹேவ் பண்ணினான்னா என் காதலி அதுக்கும் மேல...ஏ சரண்...ஒரு வேளை நம்ப இரண்டு பேருக்குமே சரியான நபரைப் பிடிச்ச காதலிக்க தெரியலையோ?”

“அப்படித்தான் தோணுது. உங்கப்பா சொன்ன மாதிரி பிரசினைகளால்தான் மனுஷனோட சுயரூபம் வெளிப்படுது.”

“அது இப்படியா வெளிப்படணும். என் மீனா செத்துருவானனு நினைச்சேன்.”

“என் மனோகரும் தற்கொலை செய்துப்பாருன்னு தான் நான் நினைச்சேன். நான் இல்லாத வாழ்வை நினைக்கக்கூட முடியாதுன்னு நம்பினேன். இரண்டு பேருமே ஏமாந்துட்டோம்.”

“இப்ப என்ன பண்ணலாம்?”

“தெரியலை. அவங்க நம் மனசை விட்டு இன்னும் வெளியேறலை. வெளியேறட்டும் பிறகு நம் வாழ்க்கையைப் பத்தி பேசுவோம்.”

“அதுவும் சரிதான்...”

—சரியில்லை என்பதுபோல் கார் திடீரென்று தேங்கி நின்றது.

“என்ன டிரைவர் என்ன ஆச்சு?”

“தெரியலை சார்...இறங்கிப் பார்த்துட்டு வரேன்...”

இறங்கிச் சென்ற டிரைவர் ஐந்து நிமிடம் கழித்து திரும்பி வந்தான். அதற்குள் முன்னும் பின்னுமாய் வாகனங்கள் தேங்கிவிட்டன.

“என்னாச்சுப்பா...?”

“ஆக்கிடென்ட் சார். ரொம்ப பயங்கர ஆக்கிடென்ட். திருவள்ளுவரும் மங்கம்மாவும் மோதிகிட்டதுல ஏழுபேர் ஸ்பாட் அவுட்...”

அதிர்ந்து போனாள் சரண்யா.

“அப்புறம்...?”

“டிராஃபிக் கிளியராக ரொம்ப நேரம் ஆகும். போலீஸ் வரணும். கோடு போட்டு போட்டோ பிடிச்ச ஆம்புலன்ஸ் வந்து...எப்படியும் நாலைஞ்சு மணி நேரம் ஆகலாம்.”

“அதுவரை இங்கேயே கிடக்கவா?”

“வேண்டாம் நீ வண்டியைத் திருப்பு. எங்க மனசு இருக்கற இருப்புக்கு ஹனிமூன் ஒண்ணுதான் குறை. எப்படியோ போக முடியாம போச்சங்கறதுக்கு ஒரு காரணம் சிக்கியாச்சு. டிரைவர் வண்டியத் திருப்பு...”

சரண்யாவும் அதைக் கேட்டு ‘அதுதான் சரி’ என்று இணங்கி பெருமூச்செறிய அந்த கார் கஷ்டப்பட்டுத் திரும்பத் தொடங்கியது

16

ஸிபாஸ் சாலையில் கார் விரையும்போது லயன் ஜானகி அட்மிட் ஆகியுள்ள அந்த ஆஸ்பத்திரியின் நியான் விளக்கு சரண்யாவின் கவனத்தைக் கவ்வி இழுத்தது.

“அம்மா எப்படி இருக்காங்கன்னு பாத்துட்டு வீட்டுக்கு போவோமே...”—மெலிதாகக் கேட்டாள்.

—சரண்யாவின் கருத்துக்கு இசைவாக டிரைவரை ஆஸ்பத்திரி வாசலில் காரை நிறுத்த வைத்தான் அர்வித்த்.

இருவருமாக இறங்கிக் கொண்டார்கள்.

ஒன்பது மணியைக் கடந்துவிட்ட இரவுநேரம்.

வார்டுகளில் பந்த் நடப்பதுபோல் வெறுமை.

தேய்ந்த டெட்டால் வாசம் எங்கும்.

ஓர் ஓரமாய் ஒடுங்கிக் கிடக்கும் ஸ்ட்ரெச்சர்
நாற்காலிகள்...

படிகளற்ற சரிவான மாடிப்பாதை...

அதில் பகல் பொழுதில் குறுக்கும் நெடுக்குமாய்த்
திரியும் நர்ஸ்களின் குறுக்கீடில்லாத நிலை.

வார்டுகளில் கூட அசாத்ய அமைதி

லயன் ஜானகி வார்டில் மட்டும் விளக்கொளி
தெரிந்தது.

“அம்மா இன்னும் தூங்கலையா—இல்லை சீரியஸா
ஏதாவதான்னு தெரியலையே...”-சரண்யா பதைப்போடு
நெருங்க நெருங்க ஜெயராமின் பேச்சு காதில் பூழ்ந்தது.
அர்விந்த் கூட கூர்மையானான்.

“சித்தி... இதுவரை பண்ண செலவெல்லாம்
பெரிசில்ல — இனி பண்ணப் போறதுதான் பெரிசு.
இல்லைன்னா எல்லாமே கெட்டுடும்!”

“ஒண்ணும் கெட்டுடாது. அவங்களுக்கு கல்யாண
மும் முடிஞ்சு ஹனிமுனுக்கும் போன பிறகு கெட
என்னடா இருக்கு? உனக்கு பணம் வேணும்னா நேரா
கேளு. இப்படி சப் இன்ஸ்பெக்டர் கேட்டார், டி.எஸ்.பி.
கேட்டார்னு பொய் மசால்லாதே.”

“ஐய்யோ சித்தி... அந்த மனோகர் சரண்யா
சரண்யான்னு ஜெபிச்சுகிட்டிருக்கான். அவனை வெளிய
விட்டா நேரா அது எதிரதான் போய் நிற்பான். அவனை
சரண்யா பார்த்துட்டா எல்லாமே கெட்டுடும். அவன்
மாமாவை தாக்கினதா சொன்ன பொய்யெல்லாம்
புஸ்ஸுன்னு போய்கும் ”

“அதுக்காக எவ்வளவுன்னு செலவு பண்ண...? அந்த மீனாவோட சித்திகாரிக்கு இருபத்தையாயிரம். இங்க கலாட்டா பண்ணான்னு உனக்கு போன் பண்ண நர்சுக்கு ரெண்டாயிரம். இந்த ஆஸ்பத்தியில உடம்பு சரியில்லைன்னு நான் நடிக்கறது தெரிஞ்சு ஒத்துழைக்கற அவ்வவு பேருக்கும் ஆயிரமாயிரம்... இது இல்லாம இந்த ஏற்பாட்டுக்கும் சதிக்கும் உனக்கு தனியா அஞ்சு லட்சம்!

இவ்வளவு பத்தாதுன்னு இப்ப இன்ஸ்பெக்டருக்கு காக, போலீசுக்கு காகன்னு நீ பாட்டுக்கு இழுத்துவிட்டு கிட்டே போனா என்ன அர்த்தம்? என் சொத்து கைமாறக் கூடாதுன்னுதானே இந்தக் கல்யாணத்துக்கு பாடாபட்டேன்.

இதுக்கு நான் போய்த் தொலையுதுன்னு அவங்க கல்யாணமே பண்ணிகிட்டிருக்கட்டும்னு விட்டிருப் பேனேடா?”

-பேச்சின் உண்மை அர்விந்தத்தையும் சரண்யாவையும் ஓர் உலுக்கு உலுக்கிவிட்டிருந்தது. சாதுப் பூனைபோல வாட்டுக்கு வெளியே வேளை தெரியாமல் வழிந்து வெளியேறும் அந்த உண்மைகளின் நிமித்தம் திக்குமுக்காடிப் பேர்யிருந்தார்கள்.

உள்ளே பேச்சு லளர்ந்து கொண்டிருந்தது.

“சித்தி சொன்னா கேளு புரியாம பேசாதே நான் யாருக்காக இவ்வளவும் செஞ்சேன் உனக்காக உன் மகளோட நல்ல வாழ்க்கைக்காகத்தானே?

அங்க ஸ்டேஷன்ல அவனை என்ன பண்றதுன்னு தெரியாம சப் இன்ஸ்பெக்டர் உக்காந்துக்கிட்டிருக்காரு.

நான் நல்ல பதிலைச் சொல்லலைன்னா அவனை வெளிய விரட்டறதைத் தவிர அவருக்கு வேற வழி இல்லை சீக்கிரமா காரியம் பண்ணணும். ஏன்னா அவன் ஒரு

பத்திரிகை ஒவியன். பத்திரிகைகாரங்க என்னா ஏதுன்னு நோண்ட ஆரம்பிச்சுட்டா நமக்குதான் ஆபத்து அசிங்கம்,”

“நீ என்ன சொன்னாலும் சரி, நான் இனி காலணா செலவு பண்ண முடியாது. வேணும்னா உன் கைக்காசை செலவு பண்ணிக்கோ. இனி என் மகளையும் மாப்பிள்ளையையும் யாருமே ஒண்ணும் பண்ண முடியாது.”

-லயன் ஜானகியின் அந்த தீர்க்கம் வெளியே நிற்கும் சரண்யாவிற்குள் தீக்குச்சியைக் கொளுத்திப் போட்ட மாதிரி எரிய ஆரம்பித்தது.

எரியும் விழிகளுடன் அர்விந்தை ஏறீட்டாள். அவன் உடனேயே அங்கிருந்து நடக்க ஆரம்பித்தான். அவளும் பின் தொடர்கிறாள்

“எங்க போறோம் இப்ப...?”

“போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குதான். வேற எங்க?”
உற்சாகமாய் அவனுடன் அவள் ஓடவே ஆரம்பித்தாள்

17

ஒரு கூண்டுப்பறவையின் நிலையில்தான் இருந்தாள் மீனா. அவளது வீட்டின் அவளது அறையையே ஜெயி லாக்கி விட்டிருந்தாள் அகிலாண்டம்.

அண்ணன் மகன் வந்து சம்பிரதாயத்துக்கு பெண் பார்த்துவிட்டுப் போயிருந்தான்.

விடிந்தால் கல்யாணம்!

அழகர் மலை கோவிலில் அதற்கான ஏற்பாடுகளைக் கவனிக்க அவள் வெளியே போய்விட்டிருந்தாள்,

தம்பி வெங்கடேஷ் மட்டும் வீட்டில் கல்யாண இனிப்பைத் தெரிந்தும் தெரியாமலும் எடுத்துச் சப்பியபடி காமிக்ஸ் படித்துக் கொண்டிருந்தான்.

காதும் காதும் வைத்த மாதிரிதான் கல்யாணம்.

தடபுடல் என்று காசு செலவழிக்க அகிலாண்டம் மனசு ஒப்பவில்லை.

“கல்யாண செலவுக்குன்னு உள்ள காசை நான் அவர்கிட்ட இருந்து வாங்கி உன்பேர்ல இந்திர விகாஸ் பத்திரமா மாத்தி தந்துட்டேன். பின்னால இரண்டு மடங்கா திரும்ப வரும்.

விருந்து, ஜானவாசம்னு வெட்டிச் செலவு பண்ணினாலும் வர்றவங்க என்ன நல்லா இருக்குன்னா சொல்லிடப் போறாங்க? அதுல உப்பு கம்மி, இதுல காரம் ஜாஸ்தின்னு விமர்சனம்தான் மிஞ்சும். என்ன நான் சொல்றது?”

—அவள் அப்படிக்கேட்டதால் கூட்டத்துக்கு இடமில்லாமல்போய்விட்டது. வீடும் வெறிச்சோடிக் கிடக்கிறது.

வந்த நெருங்கிய சொந்தங்களும்கூட மீனாட்சி தரிசனம், தெப்பக்குளம் பார்க்கணும் என்று கிளம்பிவிட்டிருந்தார்கள்.

அந்த அமைதியும் சூழலும் மீனா கண்ணில் குற்றாலத்தை உருவாக்கிவிட்டிருந்தன.

தூக்கு மாட்டிக் கொண்டுவிடக் கூடாது என்கிற பயத்தில் அறையில் ஃபேனையும், கொண்டியையும் கூட கழற்றி எடுத்து விட்டார்கள். மீனாவும் “டேய்

வெங்கடேஷ் கொஞ்சம் திறந்து விடுடா திறந்து விடுடா..." - என்று உருகிக் கொண்டிருந்தாள். அவன் லட்சியமே செய்யாமல் காமிக்ஸ் படித்துக் கொண்டிருந்தான் புதிதாக ஒரு முடிவுக்கு வந்த மாதிரி.

"இப்ப திறந்துவிடப் போறியா இல்லியாடா?" அலறினாள்.

"முடியாது. அம்மாவுக்குஎன்ன பதிலைச்சொல்ல..."

"இப்ப நீ கதவைத் திறக்கலைன்னா நான் இந்த பல்பை கழட்டிட்டு கைய வெச்சு ஷாக் வாங்கி செத்துடுவேன்..."

—தொங்கிக் கொண்டிருந்த நாற்பது வாட்ஸ் பல்பு ஹோல்டர் அருகே நின்று கொண்டு அவள் போட்ட போடு அவனை உலுக்கிவிட்டது.

"வேண்டாம்கா...வேண்டாம்கா..."-என்று மிடறு விழுங்கினான்.

"அப்ப கதவைத் திற..."

"திறந்தா எங்க போவே?"

"நான் எங்கேயோ போறேன்—உங்களுக்கென்ன... எனக்கு இந்த கல்யாணத்துல இஷ்டமில்ல."

"சொன்னா கேளுக்கா. அம்மா என்னை கொன்னுடுவாங்கக்கா..."

"என்னை எப்பவோ கொன்னுட்டாங்கடா, அதுக்கு என்ன சொல்றே?"

அரை மனதாக பூட்டைத் திறக்கிறான் வெங்கடேஷ்.

அடுத்த நொடியே அங்கிருந்து ஓட ஆரம்பித்தாள்.

பவானி வீட்டு வாசலில் தான் கால்கள் போய் நின்றன.

“என்னடி இது இந்த ராத்திரியில...”

“பவானி...விடிஞ்சா எனக்கு கல்யாணம்னு எல்லா ஏற்படும் பண்ணிட்டாடி என் சித்தி. எனக்கு அதுல இஷ்டமில்ல...”

“அது தான் தெரிஞ்ச விஷயமாச்சே. கட்டாயக் கல்யாணம் யாருக்குதான் இனிக்கும், அதுசரி எப்படித் தப்பி வந்தே?”

நடந்ததை சொன்னாள், அது பவானியின் அப்பா காதுலும் விழாமல் போகவில்லை. அவர் ஒரு முடிவுக்கு வந்து விட்டிருந்தார்.

“நீ உள்ள போய் படும்மா...விடியட்டும். போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குப் போய் கம்பளைண்ட் கொடுப்போம் நானும் வரேன்.”

சரேலென்று அவர் காலில் விழுகிறாள் மீனா.

விடிந்து விட்டது.

ஆட்டோவை அழைத்து வந்திருந்தார் பவானியின் அப்பா.

மூவரும் ஏறிக் கொள்ள விரையத் தொடங்குகிறது அந்த வாகனம்.

ஸ்டேஷன் வாசலில் தேங்கி நிற்கிறது.

ஆட்டோவை விட்டு இறங்கும் போதே கண்ணில் பட்டு விட்டது அர்விந்தின் யமஹா வாகனம் உள்ளே அவனிடம் சாரி சொல்விக் கொண்டிருந்தார் சப் இன்ஸ்பெக்டர்! அர்விந்த் நிகழ்கால நியாயங்களை எப்படிப் போனால் காப்பாற்ற முடியும் என்பது தெரிந்தவனாக டி.எஸ்.பி ஆபீஸ் வரை போய் நடந்ததை வரிவாகப்பேசி

அங்கிருந்து ஒரு முத்த அதிகாரியோடு ஸ்டேஷனுக்கு வந்திருந்தான்.

அதிகாரி, அர்விந்த் சரண்யா என்கிற கூட்டத்தைப் பார்த்த மறு வினாடியே சப் இன்ஸ்பெக்டர் குரங்கைவிட வேகமாய் கர்ணமடித்து முடித்திருந்தார். மனோகர் வெளியே வந்துவிட்டான்.

சரண்யா அவன் எதிரே கண்ணீர் பெருக நின்று கொண்டிருக்கும் வேளை, அர்விந்த் அடுத்து என்ன செய்வது என்று பிடிபடாத குழப்பத்தில் சிக்கத் தொடங்கிய அந்த விடியலில் அவன் எதிரே அழுத விழியும் தொழுத கையுமாக மீனா;

—பதறிப் போகிறான் அர்விந்த்.

“சார்...இந்தப்பொண்ணுக்கு கட்டாயக் கல்யாணம் பண்ண இவங்க வீட்டுல முயற்சி செய்யறாங்க, இது அங்க இருந்து தப்பி என் வீட்டுக்கு வந்திடுச்சி நான் சட்டப்படி நடவடிக்கை எடுக்க இங்க கூட்டிகிட்டு வந்துருக்கேன்.”

—பவானியின் அப்பா பேசுவது அர்விந்த் காதிலும் விழுந்தது. மறுவினாடியே அவனுக்குள் மீனாவை அணைக்கும் ஆசை கட்டுமீறத் தொடங்கியது.

“மீனா...”-என்றான் உணர்ச்சிபூர்வமாய்!

“இவங்கதான் உங்க காதலியா?”-அவன் அழைத்து வந்திருந்த அதிகாரி புரிந்த மாதிரி வாஞ்சையாகக் கேட்கிறார்.

“ஆமாம் சார்...”

“பரவால்ல...நாலுபேரும் நாலு விதமா போராடியிருக்கீங்க. அதிர்ஷ்டவசமா கடைசில ஒரு நூல்லயும் வந்து சேர்ந்துட்டீங்க. இதுவரைதான் உங்களால

உங்களைச் சுற்றி நடந்த சதியைப் புரிஞ்சு செயல்பட முடியாமல் போயிடிச்சு. இனி...?”

“சரண்யாவுக்கு இப்ப விவாகரத்து கொடுக்கறது தான் என்னோட முதல் வேலை சார். அப்புறம்தான் எங்க கல்யாணம் பற்றி யோசிப்போம்” என்கிறான் அர்விந்த்.

“குட்...முதல்ல வக்கீலைப் போய்ப் பாருங்க.” அந்த அதிகாரி எடுத்துக் கொடுக்க அதை இறுகப் பற்றியபடி நான்குபேரும் வெளியே வந்து ஒரு டாக்சியைப் பிடிக்கிறார்கள். வேகமான வேகத்தில்...

பவானியும் அவளது அப்பாவும் கையசைத்து அவர்களை அனுப்பி வைக்கிறார்கள்.

—நெஞ்சு நிரம்பியிருக்கிறது அவர்களுக்கு.

—சதிகளை மீறி ஜெயித்துவிட்ட அத்தக் காதலர்களின் வெற்றியை லயன் ஜானகிக்கும் ஜெயராமுக்கும் சொல்வதற்காக டெலிபோன் பூத் நோக்கி அப்பாவை விட்டுப் பிரிந்து நடந்தாள் பவானி!

முற்றும்

ராஜதந்திரன்

1

நடு வானம். விக்ரமாதித்தா, பறந்து கொண்டிருந்தது. அதன் நடு வயிற்றில் திருதிரு விழிகளோடு ஹீது! மடிமேல் ஒரு குட்டி பிரீஃப்கேஸை மிக இறுக்கமாகப் பற்றியபடி அளவுக்கு மீறி வியர்த்துக் கொண்டிருந்தான். பக்கத்து சீட் பாபுவுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. அந்த விமானத்துக்குள் அப்படி ஒன்றும் புழுக்கம் இல்லை. இருபது டிகிரிக்கு கட்டுப்பட்ட ஏ.சி, இதம்பதமான காற்றோட்டம். இருந்தும் ஹீதிடம் மட்டும் ஏன் புழுக்கம்? “சாருக்கு உடப்பு சரியில்லையா?” பணிவாக துளி நட்புணர்வோடு கேட்டே விட்டான்.

“அதெல்லாம் ஒண்ணுமில்லை. மென்டல் டென்ஷன்?”—இது ஹீது.

பாபுவுக்கு அதற்கு மேல் அவனிடம் கேட்டுத்தெரிந்து கொள்ள ஒன்றுமில்லாமல் போனது. இருந்தும் அவன் முகம் போகும் போக்கும் கண்கள் செருகும் விதமும் மனதுக்கு நெருடலாக இருந்தது.

இவன் டென்ஷன் அது இது என்று ஏதோ பொய் சொல்கிறான். சம்திங் ‘ராங்’ என்று உள் மனக்குருவி

கிரீச்சிட்டது. ஓரக் கண்ணால் ஒரு பார்வை பார்த்தான். காய்ச்சல்காரன் போல் நடுங்க ஆரம்பித்திருந்தான் ஹமீது! தலையில் கருப்புக் குல்லாய், தாடையில் துணுக்கு தாடி. கழுத்து வரை மூடி பட்டன் போட்ட ஷெர்வானி உடுப்பு—பாதத்தில் முன் பக்கம் மடங்கிய ஒளரங்கசீப் காலத்து கான்பூர் செப்பல், அவன் பெயர் ஹமீது என்பது. நோபளத்தில் அவன் விமானத்தில் ஏறி அமர்ந்த பதினைந்தாவது நிமிஷத்திலேயே தெரிந்து விட்டது.

ஏர் ஹோஸ்டஸ் 'மிஸ்டர் ஹமீது' என்று அவனை எதற்கோ அழைத்து விசாரிக்கப் போய்தான் அதுகூட தெரிந்தது.

அப்படி அமர்ந்தவன் பாபு அமர்ந்திருந்த ஜன்னல் ஓர இருக்கையை சில நிமிஷங் கழித்து கேட்டு வாங்கிக் கொண்டான்.

முதல் விமானப் பயணம் போலும். அது மகாத்மாக்களை, முற்றும் துறந்தவர்களைக் கூட திரில்லிங் ஆழ்த்தும். மிதக்கும் மேகத் துண்டுகளை வேடிக்கை பார்க்கத் தூண்டும் நிலப்பரப்பை விட்டு நீங்கியிருக்கும் அந்த நிமிஷங்களில் பொம்மை போல் தெரியும் பூமிக்கட்டிடங்களைப் பார்த்து சிலிர்த்துப் போகச் செய்யும்.

விஞ்ஞானம் விஞ்ஞானம்தான் என்று சிலாகிக்க வைக்கும். அதுவரை அல்பமாய் எண்ணிய காக்கை, குருவிகளை எல்லாம் 'அவை ஜாலியான பிறவிகள்' என்று நாம் எண்ணும்படி செய்யும். ஆனால் இப்படியெல்லாம் அந்த ஹமீது நினைத்ததாகத் தெரியவில்லை. மாறாக நடுங்கிக் கொண்டிருக்கிறானே ஏன்?

“மிஸ்டர் ஹமீது உங்களுக்கு என்ன ஆச்சு. சம்திங் ராங். மென்டல் டென்ஷன்னு நீங்க பொய் சொல்றீங்க.” பாபு ஒரு கட்டத்தில் உடைத்துக் கொண்டு கேட்டு விட்

டான் அந்தக் கேள்வியை...ஹமீதிடம் எந்த பதிலுமில்லை!

கேள்வி கேட்ட கையோடு ஹமீது இறுகப் பற்றியிருக்கும் அந்த பிரிஃப்கேஸைப் பார்த்தான்.

‘அதற்குள் ஏதாவது வெடிகுண்டர்? நாமெல்லாம் இன்னும் சற்று நேரத்தில் அம்பேலா? இந்த ஹமீது ஏதாவது தற்கொலைப் படையைச் சேர்ந்தவனா? தானும் சேர்ந்து சாகப் போவதை நினைத்துத்தான் இவன் நடுங்குகின்றானா?’

பாபுவுக்குள் கேள்விகளின் ஊர்வலம்.

‘யோவ் ஏதாச்சும் வெடிகுண்டு வெச்சுருக்கியா?’— கேள்வி நாவண்ணங்களில் வெளிக் கிளம்ப ஆரம்பித்த வேளையில் பாபுவை வேறுவிதமாய் முந்திக் கொண்டாள் ஏர்ஹோஸ்டஸ்.

‘‘ஆர் யூ நாட் வெல்?’’

‘‘நத்திங்...நத்திங்...ஐ ஆம் ஆல்ரைட்..’’ ஹமீது பொய் சொல்கிறானா?

‘‘யோவ் பொய் சொல்லாதே...ஏன் நடுங்கறே. பிரிஃப்கேஸ்ல குண்டு கிண்டு வெச்சிருக்கியா? தீவிரவாதி தானே நீ?’’ பாபு அப்படிக்கேட்கவும் முன் சீட் நபர் கூட பயந்துபோய் திரும்பிப் பார்த்தார் அவரைத் தொடர்ந்து அப்படியும் இப்படியுமாக மேலும் சிலர்.

எல்லோர் முகத்திலும் பால் தோய்ந்த மாதிரி வெளிற்றல்.

ஹமீதுவுக்கு இப்பொழுது அழ வேண்டும்போல் தோன்றியது. ஆனால் அப்படியெல்லாம் செய்யாமல் பட்டென்று பிரிஃப்கேஸை திறந்து காண்பித்தான். உள்ளே இரண்டொரு புத்தகம் - ஒரு டர்க்கி டவல்.

மணிபர்ஸ் பேனா, சென்ட் பாட்டில் என்கிற குட்டிக் குட்டி லாகிரிகள்...

அப்புறம் ஏன் இப்படி நடுங்கறீங்க... இன்னும் கொஞ்ச நேரத்துல செத்துடப் போறவர் மாதிரி?" - இது பாபு. இந்த முறை பேச்சில் கொஞ்சம் பரஸ்பரம் வைத்து கேட்டான்.

“பாபு என்ன பண்ணீங்க நீங்க?”

“மதுரைல ஹோட்டல் நடத்தறேன்.”

“நேபாளத்துக்கு எதுக்கு வத்தீங்க?”

“நான் கேட்ட கேள்விக்கு நீங்க பதில் சொல்லாம நீங்க என்னை இண்டர்வியூ பண்ணீங்க.”

“உங்க கேள்விக்கு பதில் சொல்லுமுன்னே பாபுவை நான் கொஞ்சம் பர்சனலா தெரிஞ்சுக்கணும் அதான்.”

“புதிரா இருக்கு உங்க பேச்சு.”

“என் பேச்சைவிட புதிரான விஷயங்கள் இந்த உலகத்துல நிறைய இருக்கு மிஸ்டர் பாபு.”

“புரியும்படி சொல்லுங்க மிஸ்டர் ஹமீது.”

“சொல்றதுக்கு முந்தி நீங்க பிரம்மச்சாரியானு எனக்குத் தெரிஞ்சாகணும்”

“யெஸ்...பிரம்மச்சாரிதான்.”

‘முதல்ல இந்த ப்ரீஃப்கேஸைக் கொஞ்சம் பிடிங்க. உங்க மடி மேல வெச்சுக்குங்க.’

-ஹமீது அப்படிச் சொன்ன மறுவினாடி பாபுவுக்கு பக்கென்றானது.

“அதெல்லாம் வேண்டாம் - நீங்க விஷயத்துக்கு வாங்க.”

“விஷயம் இருக்கு மிஸ்டர் பாபு. அல்லா மேல கத்யமா அபாயமா ஒண்ணுமில்ல. மொதல்ல உங்க மடி மேல வையுங்க.”

பாபு அரை மனதாக வாங்கிக் கொண்டான்.

‘,உங்க இஷ்ட தெய்வம் எதுவோ அதை நினைச்சு தியானம் பண்ணுங்க”

“மிஸ்டர் ஹமீது யார் நீங்க என்ன இது சாமியார் மாதிரி என்னென்னமோ சொல்றீங்க.”

“ஒரு நிமிஷம்... ஒரே ஒரு நிமிஷம் நான் சொன்னதை செய்யுங்க. நல்லா காட்சன்ட்ரேட் பண்ணணும்.”

“எதுக்குன்னு சொல்லுங்க.”

“நீங்களே காட்சன்ட்ரேட் பண்ணா தெரிஞ்சுப் பீங்க.”

-பாபு அரைமனதாக கண்ணை மூடினான்.

அந்த பிரீஃகேஸ் வெடிக்கிற மாதிரி ஒரு நினைப்பு முதலில் தோன்றியது. கண்ணை சடாரென்று திறந்து கொண்டான்.

திரும்ப கண்ணை மூடினான். இப்பொழுது அவன் இஷ்ட நடிகை துணியில்லாமல் எதிரே நின்றாள்.

“தூத்தெறி...காட்சன்ட்ரேட் பண்ணணும்னு மூயற் சிக்கும்போதுதான் எல்லா கழுதையும் எதுக்க வரும்— முணங்கினான்.

முணங்கியபடியே ஹமீதை பார்த்தான்.

-ஹமீதிடம் இப்பொழுது நடுக்கமில்லை. வியர்வை இல்லை. நல்ல தெளிவு. விழிகளில் உஜாலா வெளுப்பு.

இவன் ஏதாவது மோடி மஸ்தான் ரகமா? நாம் கண்களை மூடும்போது நம் மோதிரம் பர்ஸை அடித்து விடக்கூடியவனா?

பாபுவுக்குள் பயம்வேகமாக ஊற்றுக்கண் திறந்தது. கான்சன்ட்ரேஷன் விலகி ஓடியது. கை நடுங்கியது. மடி மேல் அந்தப் பெட்டி மலைமாதிரி கனக்க ஆரம்பித்தது.

“மிஸ்டர் ஹமீது...யார் சார் நீங்ச - நான் உங்க பக்கத்துல தெரியாம உக்காந்துட்டேன். உங்களைப் பார்த்து தெரியாத்தனமா சில கேள்விகள் கேட்டுட்டேன். தப்புய்யா தப்பு இந்தா உன் பிரீஃப்கேஸ்.”!

-பாபு நடுங்கியபடி அந்த சூட்கேஸை அவனை நோக்கி தள்ளவும் ஹமீது இலேசாக சிரித்தான்.

ஏர் ஹோஸ்டஸ் குறுர்கும் நெடுக்குமாய் நடந்து கொண்டிருந்தாள். இருவர் புலம்பலையும் சந்தேகித்தாள்.

அதுவேறு பாபுவை நெருடியது.

முன் சீட்டுக்காரர் காதில் ஆன்ட்டெனா முளைத் திருந்தது. அது இருவர் பேச்சையும் கூர்மையாக கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

இருவர் பேசும் தமிழும் புரியாத சிக்கலில் அந்த வடக்கத்தி மார்வாடி முகத்தில் ஏக களேபரம்

சகலத்தையும் புறந்தள்ளியபடி பிரீஃப்கேஸை திறந்தான் ஹமீது. உள்ளே பட்டுத்துணி ஒன்று கர்சீப் போல் மடிந்து கிடந்தது.

வெளியே எடுத்து பாபு எதிரே லேசாகத் திறந்து காட்டினான். உள்ளே பளபள என்று ஒரு வைரம் சட்டென்று மூடி மடக்கி பிரீஃப்கேசில் வைத்து. திரும்ப அதை மூடினான்.

“மிஸ்டர் பாபு, இந்த வைரம் சாதாரண வைரமில்ல. ருத்ரேசம்மகற ஜாதி. இதை பிரம்மச்சாரிகள் வெச்சிருந்தா அவங்களுக்கு எல்லா நல்லதும் நடக்கும். என்னை மாதிரி வேளைக்கு ஒரு பெண்கிட்ட படுத்து எழுந்துக்கற லோஃபர் பிசினஸ் மேன் கிட்ட இருந்தா அவங்களுக்கு உடம்பை பாடா படுத்தும். நேத்து நைட் நேபாளத்துல ஒரு சப்பை மூக்கி பக்கத்துல படுத்தேன். காலைல குளிக்கக்கூட இல்லை. ஃப்ளைட்டை பிடிச்சுட்டேன். அதான் வைரம் என்னை பாடா படுத்த ஆரம்பிச்சிடிச்சு. இப்ப புரிஞ்சுதா காரணம்?”

ஹீது பேசப் பேச பாபு முகம் பிரகாசமானது. ஆச்சரியத்தில் இமைகள் அளவுக்கு மீறி விரிந்தன.

“ஹீது பாய் இது விஞ்ஞான யுகம்-இப்படி எல்லாம் பூ சுத்தக்கூடாது?”-ஆச்சரியம் கலையாமல். ஆனால் அவ நம்பிக்கையுடன்...

“ஐயா, நான் சொன்னது ஐ எஸ் ஐ பிராண்ட் உண்மை. உன்னால நம்ப முடியாட்டி போவுது போ. நீ நம்பினாதான் மழை பெய்யுமா என்ன?”

“பாய் நீங்க என்னென்னமோ சொல்றீங்க. திரும்ப சொல்றேன். இது 1995. சாட்லைட் யுகம். எங்க வீட்டு டி.வி.சேனல்ல உலகத்தையே நான் பாக்கறேன்.”

“என் வீட்டு டி.வி.ல கூடதான் நான் பாக்கறேன்.”

—ஹீது பாய் தீர்க்கமாய் பேச ஆரம்பிக்க திரும்ப அவன் உடம்பில் நடுக்கம். வியர்வைப் பெருக்கம்.

பாபு அமைதியாய் புதைந்து போயிருந்தான். அம்புலி மாமா படித்து முடித்த மனநிலை ஆனாலும் ஹீதுவின் அந்த நடுக்கத்தில் நடிப்பில்லை எனும்படியாக ஒரு நம்பிக்கை.

‘ஆமா...என் குலதெய்வத்தை இஷ்ட தெய்வத்தை நினைச்சு காண்சன்ட்ரேட். பண்ணச் சொன்னீங்களே எதுக்கு?’—ஹமீது பக்கம் திரும்பி கேட்டான்.

“சார், உங்களுக்குதான் நம்பிக்கையில்லைல்ல... அப்புறம் எதுக்கு கேக்கறீங்க...”

“இந்த மாதிரி விஷயங்களை யார் கேள்விப்பட்டாலும் என்னை மாதிரி தான் ரியாக்ட் பண்ணுவாங்க.”

“ரியாக்ட் பண்ணுதுக்கு முந்தி கொஞ்சம் யோசிக்கணும். வைரம்னா என்ன சுண்டைக்காயா?”

“அப்படின்னா வைரம்கறது மாயாஜாலமா?”

“மாயாஜாலமில்ல மிஸ்டர் பாபு. அதோட ரேஸ் ரொம்ப பவர் ஃபுல்லானது. அதுக்கு நம்பதாட்ஸை கண்ட்ரோல் பண்ண சக்தி உண்டு. ரேடியோ, டி.வி. வேவ்ஸ் மாதிரி அது ஒரு வேவ்.”

“அப்ப அந்த வேவ்தான் உங்களை நடுங்க வைக்குதா?”

“ஆமா.”

“இதை தவிர்க்க முடியாதா?”

“முடியும். நீங்க கொஞ்ச நேரம் வெச்சுக்குங்க. எனக்கு சரியாயிடும்.”

“அப்ப இது யார் கைல இருக்கோ அவங்களைதான் அட்டாக் பண்ணுமா?”

“அவங்களை மட்டுமில்ல. என்னை மாதிரி ஜல்சா பேர்வழி யாராவது இந்த ஃப்ளைட்ல இருந்தா அவங்க வேர்த்து வழிஞ்சுகிட்டு இருப்பாங்க. காய்ச்சல் வந்த மாதிரி நடுங்கிக்கிட்டு இருப்பாங்க.”

—ஹமீது சொன்னது நிஜம். அந்த ஃபிளைட் வயிற்றுக்குள் நாலைந்து பேர் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஒரு பெண் உட்பட...

“மேடம், நீங்க என்ன பண்றீங்க?”

“டான்சர், கேபரே டான்சர்...”-என்று நடுங்கியபடி அவள் சிரித்ததில் அவளைப்பற்றி புரிந்து போனது. பாபுவுக்குள் இலேசான நம்பிக்கை துளிர்ந்தது.

ஹமீது சொல்வது வாஸ்தவம்தான்.

உடனேயே பெட்டியை நம்பிக்கையோடு தன் மடிமீது வைத்துக் கொண்டான். கண் மூடித் தியானிக்க ஆரம்பித்தான்.

“தியானி நல்லா தியானி...கல்யாணமாகலைன்னா உன் தியானத்துல ஒரு பெண்ணோட முகம் தெரியும். அவதான் உனக்கு மனைவியா வருவா. இப்படி நல்லது தான் நடக்கணும்னு இல்லை. உனக்கு ஏதாவது கெடுதல் நடக்கணும்னு இருந்தா அதுவும் தெரிஞ்சுடும். முன்னாடியே அந்த கெடுதல் தெரிஞ்சா நாம தப்பிச்சுக்கலாம்-அதுக்கெல்லாம் வழி இருக்கு. உலகத்துலயே மூணுபேர் கிட்டதான் இந்த வைரம் இருக்கு. ஒண்ணு சீனாவுல ஒரு பிட்சுகிட்ட, இன்னொண்ணு ஏதோ ஒரு கோவில்ல சாமி நகைல இருக்கு. மூணாவது என்கிட்ட...நான் நேபாளம் வந்து இதை வாங்கினதுக்கு பட்டபாடு உனக்கென்ன தெரியும்.”

-ஹமீது பேசப் பேச எதுவும் பாபு காதில் விழாமல் போனது.

மனதில் மூன்று அடி உயரத்துக்கு கருநாகம் ஒன்று படம் எடுத்தது. ஐயோ யாரைக் கொத்தப் போகிறது இது!

2

பாபு வியர்த்துப் போயிருந்தான்.

பாம்பா அது?

கருப்பு வாக்கிங் ஸ்டிக்கை தரையில் நட்ட மாதிரி என்ன ஒரு ஆகிருதி. ‘ஸ்ருட்...ஸ்ருட்’டென்று வெளி வந்து உள்ளடங்கும் அந்த இரட்டை நாக்கு-சின்னதான உருண்டைக் கருமணிக் கண்கள். கொடூரம் அந்த உஸ்ஸ்...சப்தம்தான்!

“தியானத்துல ஏதாவது தெரிஞ்சுதா?” ஹமீது கேட்கிறான்.

“தெரிஞ்சுச்சு—ஆனா.”

“என்ன ஆனா? ஏதாவது கெட்டதா?”

“ஆமா...பாம்பு! படம் எடுத்த பாம்பு.”

“அப்போ ஏதோ கெடுதல நடக்கப் போகுது.”

“பாய் சும்மா இருந்த என் மனசை காபரா படுத்திட்டய்யா.”

“ஜாக்ரதையா இரு. உன்னையோ இல்லை உன் வீட்ல யாரையோ பாம்பு கடிக்கப் போகுது.”

“பயமுறுத்தாத பாய் நீ...இந்த வைரம்...கான்சன்ட் ரேஷன், பாம்பு எல்லாம் சரியான டீமில், பக்கா ரீல், அம்புலிமாமா கதை.”

“இன்னும் சொல்லு. பீலா, பம்மாத்து, பித்தலாட்டம், சூப்பர் பொய், விட்டாலாச்சாரி வேலை, அப்படி இப்படின்னு ஆயிரம் சொல்லு. ஐ டோன்ட் கேர்!”

-ஹமீதுவிடம் அசாத்ய கோபம்—ரொம்ப ஆத்மார்த்த கோபம். கண் சிவக்கும்படியான கோபம். பாபு அதைக் கேட்டு நிஜமாலுமே ஏகத்துக்கு நடுங்கினான். அதோடு இருவருமே மிகவும் நெருக்கமாகவும் ஆகிவிட்டிருந்தார்கள்.

“பாய் இதை தவிர்க்க முடியாதா?”

“முடியும் இந்த வைரம் உன் கைல இருந்தா இல்லை நான் உன் வீட்ல இருந்தா”

“எப்படி?”

“இந்த வைரம் இருக்கற இடத்துல பாம்பு கடிச்சாலும் விஷம் ஒண்ணும் செய்யாது. விதிப்படி நடக்க வேண்டியது நடந்துடும். அதே சமயம் இந்த வைரம் ஆளை காப்பாத்திடும்.”

‘இந்த பாய் ஏதோ ஒரு சரியான ஃபிராட் கேஸ். வைரம் என்று ஒரு கண்ணாடி துண்டை கையில் வைத்துக் கொண்டு அதை நம் தலையில் கட்ட நாடகம் போடுகிறான். இந்த வைரம் இருக்கும் இடத்தில் மட்டும் பாம்பு கடித்தாலும் விஷம் ஏறாதாம். பாய் ரீல் விடுவதிலும் ஒரு அர்த்தம் இருக்கணும் பாய்!—என் காதில் பீர்க்கங்கொடி பூவா வைக்கப்பட்டிருக்கிறது?’-மனக் கணக்கு போட்டபடியே லேசாக கண் மூடினான். விமானத்தின் ஸ்டீரியோ கீழே இறங்கப் போகிறோம் என்றது

“கீழே இறங்கப் போறோம். நான் என் வழில போய்டுவேன். நீ உன் வழில போய்டுவே. ஆனா அந்த பாம்பு மட்டும் சத்யம்-ஜாக்ரதையா நடந்துக்கோ. பாம்பு கடிக்கும்போது நான் எங்க இருப்பேனோ தெரியாது. கடிபட்ட இடத்துல இந்தத் துணியை கட்டு. சரியாயிடும் ஒரு மாத்திரை மருந்து வேண்டாம். இந்த துணி வைரத்தை வெச்சிருந்த துணி. வைரத்தோட

கதிர்கள் இன்னும் சில மாசத்துக்கு இதுல இருக்கும். அது மட்டுமில்ல; இந்த துணியோட எங்க நீ போனாலும் உனக்கு நல்லதுதான் நடக்கும். ஆனா சுத்தமா இரு. பக்தியா இரு.” ஹமீது பேசிக்கொண்டே அந்த நீலப் பட்டு துணியை பாபுவிடம் நீட்டினான். பாபு தயங்குனான்.

“ஹரே...சும்மா வாங்கு. விஷமா தரேன். துணியைத் தானே? பிடி ஒரு சோதனை செய்து பார். நான் சொல்ற படி நடந்தா நம்பு. இல்லாட்டி இந்த துணியை குப்பைல போட்டுடு.” பாபு அரைமனதாய் அந்த பட்டுத் துணியை வாங்கிக் கொண்டான்.

தரையைத் தொட்டுச் சீறியது விமானம். ஒருவழியாக நின்றது. எல்லோரும் இறங்கினார்கள். ஹமீது டாக்கி ஏறி டாட்டா காட்டிக் கொண்டே போனான்.

பாபுவுக்கு இப்பொழுது லேசாக சிரிப்பு வந்தது.

3

மதுரை!

ஒரு அரைமணி நேர மழைக்குகூட தூங்க முடியாத படி ஏரிக்குள் மூழ்கின ஊர் மாதிரி ஆகி விட்டிருந்தது. பஸ் நிலையத்தை சுற்றி இருப்பளவு தண்ணீர். பஸ்களும், கார்களும் கப்பலாகி விட்டிருந்தன. ஸ்கூட்டர்களும், பைக்குகளும் கார்பரேட்டரில் தண்ணீர் புகுந்த அவஸ்தையில் ஓட்டம் செத்துப் போய் எஜமானர்களை இளைப்பெடுக்க விட்டுக் கொண்டிருந்தன.

டாக்சியில் அமர்ந்திருந்த பாபுவுக்கும் எரிச்சலாய் இருந்தது. டிரைவர் போராடிப் போராடி அவனை ஒரு வழியாக வீடு கொண்டு போய்ச் சேர்த்தான்.

வைகை கரை ஓரமாய் தேவர் நகரில் வீடு. இரண்டு மாடிக் கட்டிடம். முன்னும் பின்னுமாகவும் வீடு மாடிகள்தான். எல்லோருமே பணக்கார கைகள் தேவர் நகர் வாசி என்றாலே மதுரையில் கொஞ்சம் மதிப்புதான்

மழையில் நனைந்து கொண்டே டாக்ஸி டிரைவரிடம் காசை விட்டெறிந்து விட்டு வீட்டுக்குள் ஓடினான்.

அம்மா தென்பட்டாள்.

“வாப்பா பிரயாணமெல்லாம் நல்லா இருந்திச்சா?”

“இருந்திச்சு”

“சரி சரி குளிச்சிட்டு வா-டிபன் ரெடி பண்ணேன். நாலு நாளா மழை விடுது பிடிக்குது. விடுது பிடிக்குது. ஊரே நசநசன்னு நாரிப் போச்சு.”

“தோ வந்துடறேம்மா...” லக்கேஜ்களுடன் தன் தனி அறைக்குள் நுழைந்தவன் ஃபேன் ஸ்விட்சை போட்டபோது ‘மடார்ர்’ என்று ஒரு பயங்கர சப்தம்.

மின்சாரம் போய் விட்டிருந்தது.

பக்கத்தில் டிரான்ஸ்ஃபார்மர் வெடித்திருக்க வேண்டும்.

‘சே’ அவன் சலித்துக் கொண்டபோது வாசலில் பலரும் ஓடும் சப்தம். எட்டிப் பார்த்தான்.

பாபுவை இறக்கி விட்டு திரும்பியிருந்த டாக்ஸிதான் டிரான்ஸ்ஃபார்மரில் மோதியிருந்தது! டிரான்ஸ்ஃபார்மர் வெடிப்பதற்கு முன் காரின் கூரையை மின்சாரம் ஆக்ரமித்ததில் டிரைவர் சுடுகாட்டுக்கு போகாமலே எரிந்து போயிருந்தான்.

“தம்பீ...நீங்க வந்த டாக்ஸிதான்—பிரேக் கட்டா யிடுச்சு போல! டிரான்ஸ்பார்மர் மேலே மோதி பர லோகம் போயிட்டான் டிரைவர். உங்களுக்கு நல்ல காலம் அதான் தப்பிச்சுட்டிங்க.” வீதியில் ஒரு பரிச்சய மானவர் பேசிக் கொண்டே நடந்தார்.

பாபுவுக்கு பகீரென்றது.

“என்னாச்சு பாபு?”—அவன் தாயும் வெளியே ஓடி வந்தாள்.

“நான் வந்த டாக்ஸி ஆக்சிடென்ட் ஆகி டிரைவர் செத்துட்டாரும்மா.”

“முருகா”—அலறி மகனின் கையைவேகமாக பிடித்து அந்த மரணத்தை ஜீரணிக்க முடியாத பதற்றம் காட்டி னாள் அம்மா.

வீட்டுக்குள் வந்தும் பதட்டம் துறையவில்லை. அந்த ஆக்சிடென்ட் நினைப்பை மறக்க அவன் கொண்டு வந்த பெட்டியை சீர் செய்ய ஆரம்பித்தான்.

பாபுவும் இறுகின மனத்தோடு பாத் ரூமுக்குள் நுழைந்திருந்தான்.

அவன் அறையில் பெட்டியை திறந்து அவன் உடுப்பு களை எடுத்து வெளியே போட்டபோது அந்த நீலப் பட்டுத் துணியும் சேர்ந்து வந்து விழுந்தது.

“நல்லா இருக்கே...ஜாக்கெட் தைச்சுக்கலாம்—அதுக் குதான் வாங்கிட்டு வந்திருக்கானா?”,—முணுமுணுப் போடு அந்த துணியையே உற்றுப் பார்த்தபோது டவ லால் தலையை துவட்டியபடி வெளியே வந்தான் பாபு.

அம்மாவின் கரத்தில் உள்ள அந்த நீலப்பட்டை பார்த்தான்.

“பாபு...துணி ரொம்ப நல்லா இருக்கு—அம்மாக்குன்னுதானே வாங்கினே?”

-என்ன பதில் சொல்ல? தலையை ஆட்டி வைத்தான் பாபு. அப்பொழுது டெலிபோன் அலறியது.

அம்மாவே போய் எடுத்தாள்.

காதில் என்ன செய்தி விழுந்ததோ—முகத்தில் ஆயிரம் வாட்ஸ் ஒளி.

“டேய் பாபு...ஒரு நல்ல சேதிடா. தமிழ்நாடு ஹோட்டல் முதலாளிகள் சங்கத்துக்கு உன்னை தலைவரா தேர்ந்தெடுத்திருக்காங்களாம். அது மட்டுமல்ல; பம்பாய் சேட் அந்த அஞ்சு கோடி ரூபா ஃபைவ் ஸ்டார் ஓட்டல் கட்டிப் பொறுப்பை உன்கிட்டதான் கொடுக்கப் போறாராம்—நீ பிசினஸ் பார்ட்னராம்.” அம்மா அலறினாள்.

பாபுவுக்கு நின்ற இடம் நழுவினது.

“யாரும்மா சொன்னாங்க?”

“அட நம்ம ஞானகுருப்பா...அவன் பொய் சொல்வானா,” பேசியபடியே போனை முடக்கி விட்டு அந்த நீலப்பட்டுத் துணியை எடுத்து நீவி மடிக்க ஆரம்பித்தாள் அம்மா.

-பாபுவுக்குள் ஆச்சரிய வெள்ளம் அவன் ஆசைப்பட்ட விஷயம் நடந்து விட்டது. நாற்பத்தைந்து ஐம்பது வயதில் தலைவராகலாம் என்று எண்ணியிருந்தவன் கல்யாணத்துக்கு முன்பே இருபத்தெட்டு வயதுக்குள் ஆகி விட்டதை எண்ணி செருமாந்தான்.

“என்னால நம்ப முடியலைம்மா...”

“எல்லாம் கால நேரம் பன்ற கூத்து. வேளை வந்தா எல்லாம் தானா நடக்கும்பா. ஆள் செய்யாததை

நாள் செய்யும்னு சும்மாவா சொன்னாங்க பெரியவங்க. சரிசரி, நீ டிபன் சாப்பிட வா. மொதல்ல ஓட்டல் பக்கம் போ! மேனேஜர் நாலு தடவை போன் பண்ணிட்டான்.”

பாபுவும் அம்மாவின் ஆசைப்படி சாப்பிட்டு முடித்து சஃபாரியில் தயார் ஆகி விட்டான்.

அந்த நீலப்பட்டுத் துணி அவன் பெட்டி மேலேயே இருந்தது. அவனைப் பார்த்து ஹலோ சொன்னது. ‘எல்லாம் என்னால’ என்றது.

‘அம்மா என்ன இப்படி போட்டு விட்டாள்? ஒரு வேளை நடப்பதெல்லாம் இந்த நீலப்பட்டால்தானோ ஹீது பாய் சொன்னது நிஜமா?’ அருகே சென்று அதை கையில் எடுத்தான். மடித்து முன் பாக்கெட்டில் வைத்துக் கொண்டான் கிளம்ப ஆயத்தமானான். மனக்கண்ணில் பாம்பு படம் எடுத்தது.

இத்தனை நல்லது நடந்த மாதிரி இந்த கெடுதலும் நடந்து விடுமோ? பகீரென்றது. சே...சே...நாம் குழப்பிக் கொள்கிறோம்.

பாய்-வைரம்-பட்டுத்துணி எல்லாம் படு பயங்கர கப்ஸா! நடக்கும் நல்லதெல்லாம் அம்மா சொன்ன மாதிரி வேளை வந்து நடப்பவை...பாம்பாவது...வருவதாவது?

நகரச் சந்தடியில் கசகசவென்ற நாகரிக கட்டிடங்களுக்குள் அந்த ஜீவனால் ஒரு அங்குலம்கூட நடமாட முடியாதே. வீட்டை சுற்றி ஒரு மரம் செடி கொடிகூட கிடையாதே.

கேள்வி-பதில் என்று ஒருவாறு உழன்று விட்டு வெளியே கிளம்ப ஆயத்தமானான். கார் பக்கவாட்டில் ஆஸ்பெஸ்டாஸ் அரை ஷெட்டில் தூங்கிக் கொண்டிருந்தது.

தட்டி எழுப்பி வேகப்படுத்தினான்.

கார் வீதி தாண்டியது. பாபு இந்தப் பக்கமாய் நகரவும் அந்தப் பக்கமாய் ஒரு பாம்பாட்டி தேவர் நகருக்குள் நுழைந்திருந்தான்!

4

“வாங்க தலைவரே வாங்க. உங்கள் வரவு நல்வரவாகுக!”

-ஹோட்டல் வாசலில் நண்பர் கூட்டத்திடம் முகமன்.

பாபு குளோஸ்அப் விளம்பரக்காரன் மாதிரி இனித்தான்.

“போதும் தலைவரே சிரிப்பு...இனிமே நீங்க ஒரு பொறுப்புள்ள நபர். கலெக்டர், எம்.எல்.ஏ.மந்திரின்னு வி.ஐ.பிக்களை பார்த்து நம்ம பிரச்சனைகளை தீர்க்கற கடமையெல்லாம் இருக்கு உங்களுக்கு...” ஆருயிர் தோழன் ஞானகுருதான் இப்படி பேசியது.

“வாங்க உன்ற போய் பேசுவோம்”—பாபு நடக்கிறான். போகும் போதே... “குரு...எப்படிடா இது நடந்தது? நான் ஒரு சோட்டா ஓட்டலுக்குதாண்டா அதிபர். பெரிய பெரிய முதலைகள்ளாம் இருக்காங்களேடா...?”

“என்னன்னு தெரியலை. கடைசி நிமிஷத்துல நம்ம ட்ரைவ் இன் மாணிக்கசுந்த் ஒதுங்கி விட்டார். நான்

உடனே உன் பேரை சொன்னேன். யாரும் அப்ஜெக்ட் பண்ணலை-நீ தலைவராயிட்டே.”

‘என்னால நம்ப முடியலைடா...’

“நம்ப முடியாத விஷயங்கள் நிறையவும் -நம்பக்கூடிய விஷயங்கள் குறைவாகவும் உள்ளதுதான் வாழ்க்கை.”

“வாஸ்தவம்தான்!”-பாபு கைக்குட்டைக்காக முன் பாக்கெட்டில் கையைவிட அந்த நீலப்பட்டு வழுவழுத்து கையோடு வந்தது அதையே முகம் துடைக்க பயன்படுத்தினான். அனுபவித்திராத மணம் மூக்கை நிரடியது.

“இது ஏதுடா புது கர்ச்சீஃப்?நேபாளத்துல இப்படித் தான் கர்ச்சீஃப் யூஸ் பண்ணாங்களா?”

ஞானகுரு கேட்டபோது பாபுவிடம் ‘க்ளாக்’கென்று சிரிப்பு எட்டிப் பார்த்தது.

“இது கர்ச்சீஃப் இல்ல ஞானகுரு. பட்டுத்துணி. இதுக்கு பின்னால் ஒரு பெரிய கதையே இருக்கு. கேட்டா என்ன நீ அடிச்சிடுவே.”

‘அப்பகதையை கேட்டுட்டு உன்னை உதைக்கவும் செய்யணும். டபுள் சான்ஸ்! ஆனா அதை கேட்க இப்ப ஏது நேரம். நண்பர்களுக்கு தீர்த்தவாரி நடத்துணுமாம். ஓயின் ஷாப்புக்கு ஆளனுப்பட்டுமா?”

“இதுக்கெல்லாம் கேக்கணுமாடா? ஆளனுப்பு.”

அடுத்த நிமிடம் ஹோட்டல் ஊழியன் ஒருவன் பாபுவின் காரை எடுத்துக் கொண்டு பறந்தான். பத்தாவது நிமிடம் விஸ்கி பிராந்தி ஓயின் என்கிற மதுக் கூட்டத்தோடு திரும்பி வந்தான்.

சிப்ஸ், கோழி வருவல், பூண்டு ஊறுகாய் என்கிற துணைக் கூட்டம் வேறு.

ஆளாளுக்கு விழுங்கினார்கள். ஆகாசம் ஏற ஆரம்பித் தார்கள்

பாபுவும்!

அதே சமயத்தில் பாபு வீட்டின் முன்...அந்த பாம்பாட்டி வித்தையை தொடங்கியிருந்தான்.

மகுடி ஊதிநாலைந்து பாம்புகளை வெளியே தூக்கிப் போட்டு ஒரு மனித வட்டம் உருவாக்கியிருந்தான்.

அவன்ஒரு பகாகுர ஃபிராட் என தெரிந்தும் கூட்டம் வேடிக்கை பார்த்தது. படம் எடுக்கும் பாம்பிடம் மனதை இழந்து மருண்டு போயிருந்தது.

கூட்டம் வைத்த விழி வாங்கவில்லை. பாம்பாட்டியும் மகுடியை முடிந்த மட்டும் ஊதினான். பக்கத்திலேயே ஒரு பெரிய மூட்டை, அதில் ஒரு மூங்கில் பெட்டி. பெட்டிக்குள் புதிதாய் ஒரு பாம்பு சுருண்டு கிடந்தது. நேற்றுதான் மலைக்காட்டில் அகப்பட்டது. இன்னும் பஸ்கூட பிடுங்கியிருக்கவில்லை. கருநாகம்.

எதற்கோ மூட்டையை நகர்த்தியபோது அந்த மூங்கில் பெட்டி உருண்டு வெளியே விழுந்து சிறைப்பட்ட பாம்பும் வெளிச்சத்தை பார்த்தது.

பாம்பாட்டிக்கே 'பகீர்' என்று ஆகிவிட்டது.

அவன் சுதாரிப்பதற்குள் சரசரவென்று அது பாபுவின் வீட்டுக்குள் நுழைந்துவிட்டது.

கூட்டம் அலறியது. பாம்பாட்டியும் உள் ஓடினான்.

உள்ளே பாபுவின் அம்மா சோபாவில் புத்தகம் படித்துக் கொண்டிருந்தாள் எதிரே பேப்பர் புத்தகமெல்லாம் போடும் மோடா! அதில் ஏறி சிறைப்பட்ட கோபத்தை காட்ட ஆரம்பித்தது. சீற்றம் காதை

உறுத்தியது. புத்தகத்திலிருந்து மீண்ட அம்மா நிலை குலைந்து. போனாள். பாம்பாட்டியும் கூட அங்கே வந்து விட்டாள்.

“அம்மா பயப்படாதீங்க. நான் பிடிச்சிடறேன். அப்படியே அசையாம இருங்க...அசையாம இருங்க...”- என்று அந்த நாகத்தின் பின் பக்கமாய் மெல்ல காலெடுத்தான்.

அம்மாவின் உடம்போ பயத்தில் தாளம் போட்டது.

“ஏய் யாருப்பா நீ...எப்படி வந்தது பாம்பு?”

வலிமையானது விதியோ? அசைந்து கொடுத்து பேசி விட்டாள்.

‘ஸ்ஸ்ச்ருட்’-ஒரே போடு...‘வீல்’ என்கிற அலறலோடு அம்மா சோபாவில் சரிந்தாள்.

‘ட்ரிங் ட்ரிங்’...-டெலிபோன் அலறியபோது பாபு அரை மயக்கத்தில் இருந்தான்.

“டேய் யாருன்னு பாருங்கடா...”- பாபுவிடம் குழறலான கட்டளை.

ஞானகுரு போய் ரிசீவரை எடுத்தான்.

“ஹலோ யாரு...?”

“பாபு சார் இருக்காருங்களா? இங்க அவங்க அம்மாலை பாம்பு கடிச்சிடிச்சு.”

ஞானகுருவுக்கு தூக்கி வாரிப் போட்டது.

“டேய் பாபு, அம்மாலை பாம்பு கடிச்சிடிச்சாம்டா” ஞானகுரு பாபு பக்கம் திரும்பி அலறவும் ஏறிய போதை அப்படியே கீழே இறங்க பாபு ‘விருட்’டென்று எழுந்தான்.

“என்னது அம்மாலை பாம்பு கடிச்சிடிச்சா?”

“ஆமாடா, இப்பதான் டெலிபோன் வந்திச்சு. கமான் க்ளிக் ”

-அடுத்த நிமிடத்தில் மதுரை தெருக்களில் ஞானகுரு காரைக் கொண்டு ஒரு ரேஸே நிகழ்த்தினான். தேவர் நகருக்குள் புயலாய் நுழைந்தான்,

வீட்டு வாசலில் ஏகமாய் கூட்டம் பாய்ந்து உள்ளே போனார்கள்.

அம்மா படுக்கையில் கிடக்க டாக்டர் ஊசி குத்திக் கொண்டிருந்தார். சுடிபட்ட இடத்துக்கு மேலே கட்டெல்லாம் போட்டிருந்தார்கள்.

“எப்படி ஆச்சு? இங்க எப்படி இது நடந்துச்சு... பாம்பு எங்கிருந்துய்யா வந்துச்சு...நாம என்ன காட்டுலையா குடியிருக்கோம்?”

அவறினான் பாபு. அருகிலேயே பாம்பாட்டியை தூணில் வைத்து கட்டாத குறையாக பிடித்து வைத்திருந்தார்கள். அவன் வித்தை காட்டிய விபரத்தை கூறினார்கள். எல்லாமே வேகமாக...வேக வேகமாக...

பாபுவுக்குள் இப்போது ஹீது முண்டியடித்துக் கொண்டிருந்தான்.

‘பாய் நீ சொன்ன மாதிரியே நடந்துடிச்சே—இப்பட நான் என்ன பண்ணுவேன்?’மனது பதறியது.சட்டென்று நீலப்பட்டுத்துணி ஞாபகத்துக்கு வந்தது. பாக்கெட்டி விருந்து எடுத்து சடாரென்று அதை பாம்பு கடித்த இடத்தில் கட்டினான். எல்லோரும் வெறிக்கிறார்கள்

என்ன இது? வருவான் ஆஸ்பத்திரிக்கு தூக்கிட்டு போவான் என்றெல்லாம் நினைத்தால் துணியால் சுட்டு

போட்டுக்கொண்டு...சில வினாடி தான்! அம்மா அசைந்து கொடுத்தாள். பாபுக்கு புல்லரித்தது.

“அம்மா...அம்மா...” நெகிழ்ச்சியோடு அழைத்தான் கண் திறந்து பார்க்கிறாள் அம்மா.

பாய் நீ தெய்வம்யா!”-சத்தமாய் கூவினான். பாபு.

‘யார் அந்த பாய்?’ ஞானகுருவிடம் கேள்வி.

5

“அந்த பாயா? அவன் ஒரு அதிசயப் பிறவி எல்லோரையும் நாம பூமியிலதானே சந்திப்போம்-ஆனா நான் ஹமீது பாயை வானத்துல சந்திச்சேன்-புரியலை? ஃபிளைட்ல...”

பாபு ஞானகுருவிடம் விவரிக்க தொடங்கியிருந்தான். ஞானகுரு பிளந்த வாயை மூடவில்லை.

“டேய் பாபு...உனக்கு ஏற்பட்டிருக்கிற அனுபவம் ரொம்ப வித்தியாசமானதுடா. வைரங்களுக்கு பயங்கர சக்தி உண்டுன்னு நான் கேள்விப்பட்டிருக்கேன் எங்க அம்மாகூட சொல்வாங்க. ஆனா இவ்வளவு பவரா?”

“அதான் சொன்னேன்ல...உலகத்துலையே மூணு பேர்கிட்ட மட்டும் தான் அந்த வைரம் இருக்குன்னு...”

“அதுக்கு பேர்...”

“ருத்ரேசம்!”

“இந்த நீலப்பட்டுத் துணி அந்த வைரம் வெச்சிருந்த துணியா?”

“யெஸ். இதுக்கே எவ்வளவு சக்தி பாக்த்தியா...”

“ஆமாம். முதல்ல கார் விபத்துல தப்பிச்சே. அடுத்து தலைவர் பதவி. அப்புறமா உங்கம்மாவும் பாம்பு கடியிலேருந்து தப்பிச்சுட்டாங்க. இந்த துணியே இவ்வளவு சாதிச்சா அந்த வைரம் எவ்வளவு சாதிக்கும்?”

“வாஸ்தவம்தான். ஆரம்பத்துல நான் பாயை ரொம்ப கேலி செஞ் சேன் இப்பதான் புரியுது. உலகத்துல நம்ப அறிவுக்கு எட்டாத விஷயங்களும் உண்டுன்னு...”

“ஆமா இப்ப அந்த பாய் எங்கே?”

“யாருக்கு தெரியும்?”

“முட்டாள்! இவ்ளோ சர்ச்சை பண்ணியிருக்கே- அவன் அட்ரஸ் தெரியாதுங்கறியே?”

“யாருக்குடா தெரியும் அவன் சொன்னபடி நடக்கப் போவுதுன்னு. அவன் கூட பேசவே நான் பயந்தேன் தெரியுமா?”

“இப்ப நான் அந்த பாயை பார்க்கணும்.”

“எதுக்கு ஞானகுரு.”

“அந்த வைரத்தை நான் வாங்கப் போறேன்.”

“அவன் விக்கறதா சொல்லலைடா.”

“பரவால்ல...நல்ல விலை தந்தா தரமாட்டானா?”

“நல்ல விலைன்னா எவ்ளோ?”

“ஒரு லட்சம்!”

பாபு சிரித்துவிட்டான்.

“ஏண்டா சிரிக்கிறே?”

“ஒரு கோடின்னு நீ சொன்னாலே நான் சிரிச்சிருப் பேன். லட்சத்துக்கு தானா சிரிக்காம இருக்கப்போறேன்.”

“என்னடா சொல்றே கோடி கீடின்னுகிட்டு...”

‘பின்ன என்னடா...தொட்ட காரியத்தையெல்லாம் வெற்றியாக்கித் தரப்போற வைரம்டா அது. அது உன்கிட்ட இருந்தா லாட்டரி வாங்கினா நீ லட்சாதிபதி ரேஸுக்கு போனா நீ ஜாக்பாட்வினனர்...அப்படி இருக்க அதை கோடிக்கு மேல கொடுத்து வாங்கறதுல என்ன தப்பு?’

“அதுசரி பாய் விப்பானா?”

“மோதிப்பார் ”

அட்ரஸ்?”

“ஏர்போர்ட்டு ட்ரை பண்ணா கிடைச்சிடும். நேம் விஸ்ட் பார்த்து டிக்கட் கவுண்டர்ல சொல்லிடுவாங்க.”

“அது சரி கோடிகளுக்கு எங்க போக?”

“முதல்ல பாயை பார்ப்போம். பேரம் பேசுவோம் அப்புறமா அந்தக் கவலை.”

ஞானகுரு எந்த நம்பிக்கையில் இப்படி பேசுகிறான் என்பது பாபுவுக்கு புரியவேயில்லை.

இவன் எப்படி கோடிகளை புரட்டப் போகிறான்?

“பாபு பாய் அட்ரஸ் கிடைச்சாச்சு. போன் நம்பரும கிடைச்சுட்டது. எஸ்.டி.டி.ல பேசினேன். உனக்கொரு ஆச்சரியம் என்னான்னா பாயே நாளைக்கு ஃப்ளைட்ல மதுரைக்கு வரான்.”

—ஞானகுரு விவரித்தபோது நிஜமாலுமே பாபு வியக்கத்தான் செய்தான்.

“நிஜமாலுமா ஞானகுரு—மதுரைல பாய்க்கு என்ன வேலை?”

“எல்லாம் அந்தவைரத்தைச் சேல்ஸ் பண்ணத்தான்னா பார்த்துக்கோயேன்!”

“நிஜமாவா? பாய் வைரத்தை விற்கப் போறானா?”

“ஆமாண்டா மதுரைல ஒரு பெரிய பார்ட்டி அதை வாங்கப் போறாங்களாம்.”

“அப்ப நீ...”

“எனக்கே ஒண்ணும் புரியலை. பார்ப்போம். விதி இருந்தா அது எனக்கு கிடைக்கும். ம்... சொல்ல மறந்தேனே...பாய் நீ எப்படி இருக்கேன்னு சேட்டான்.”

“என்ன சொன்னே?”

“சகலத்தையும் சொன்னேன். அம்மாவை பாம்பு கடிச்சதுல இருந்து நீ தலைவரானதுவரை...ஃ பைவ் ஸ்டார் ஓட்டல் கட்டப்போறது கூட பாய்க்கு தெரியும்.”

“நானும் பாயை பார்க்கணும். அந்த வைரத்தையும் பார்க்கணும்.”

பாபுவின் வியப்பு ஞானகுருவை என்னவோ செய்தது.

“டேய் உனக்கு அந்த வைரத்தை வாங்கற எண்ணம் இல்லியா?” கேட்டான் ஞானகுரு.

“அதான் நீ வாங்கப் போனேன்னு சொன்னேல்ல. அப்புறம் நான் எதுக்கு போட்டியா?”

“இல்ல பாபு...நீ வாங்கத் தயார்னா நான் ஒதுங்கிக்கறேன்.”

“வேண்டாம் ஞானகுரு. நீயே வாங்கு. எனக்கு சொத்து பத்து உண்டு. நான் லட்சாதிபதி. நீ அப்படியில்லை. ஒரு பேங்கில கேஷியர். உனக்கு அந்த வைரம் பயன்பட்டு நீ பெரிய ஆளா ஆனா போதும் எனக்கு...”

“நெஜமாதான் சொல்றியா?”

‘சத்யமா சொல்றேன். ஆனா நாம இங்க அதை வாங்கப் போறதா பேசிக்கறோம். வைரம் யார் கைக்கு போகப் போகுதோ...அது சரி கோடி ரூபா கேட்டா என்ன பண்ணுவே ஞானகுரு. எங்க போவே?’

“எதுக்கு இருக்கு என் பேங்க்...?”

“புரியலை எனக்கு!”

“ஒரு பத்து பதினைந்து நாள் ரொடேஷனுக்கு பேங்க் பணத்தை எடுத்துக்க வேண்டியதுதான். அப்புறமா கொண்டுபோய் வெச்சிட வேண்டியதுதான்.”

“டேய் இதென்ன விபரீத புத்தி. மாட்டிகிட்டா கம்பி எண்ணனும். பதினைஞ்சு நாள்ல மட்டும் பணம் வந்திடுமா?”

“வேற வழி தெரியலையேடா...வைரம் வந்த நேரம் பணம் வராதா?”

“சுத்தமான விஷப்பரிட்சை ஞானகுரு,”

“பாபு நீயாவது வாங்குடா. வாங்கி எனக்குக் கொடு. நான் கொஞ்ச நாள் வெச்சிருந்து அதோட யோகத்தை பாக்கறேன்.”

“முதல்ல பாயை பார்ப்போம்—அப்புறமா மத்த தெல்லாம்.”

6

ஹோட்டல் சுப்ரீமில் நூற்றி நான்காம் எண் ரூமில் பாயை பாபு சந்தித்தபோது பாய் தொழுகையில் இருந்தான். பார்க்க மிடுக்காக தெம்பாக தெரிந்தான்.

முகத்தில் ஒரு தேஜஸை கூட பார்க்க முடிந்தது. பாபுவின் கூடவே ஞானகுரு!

“வணக்கம் பாய்...எப்படி இருக்கீங்க?”

“அச்சா சாப் ஆமா உங்க மதர் எப்படி இருக்காங்க...”

“நல்லாயிட்டாங்க. நல்லாயிட்டாங்க...”

‘நான் சொன்னப்ப நம்பலை நீ-இப்ப பார்த்தியா?’

“ஆமாம் பாய்-எப்பவும் பட்டாதானே புத்தி வருது. ஆமா அந்த வைரத்தை விக்கப் போறியா?”

‘ஆமாம் பாபு. விந்துடப் போறேன். எனக்கு அது வேண்டாம். நான் ஒரு கஸ்மாலம். அதுவோ தெய்வீகம். டெய்லி ரொம்ப கஷ்டப்பட வேண்டியிருக்கு.”

“என்ன விலை பாய்—யார் வாங்கப் போறாங்க?”

பேசிக் கொண்டிருக்கும் போதே காலிங் பெல் அலறியது.போய்கதவைதிறந்தால் அந்தமதுரை பார்ட்டி.

அடர்ந்த மீசை. ஆகிருதியான உருவம். அம்ஜத்கான் உடம்பு—இத்தனையோடும் பொன்முடித் தேவர்.

“வாங்க தேவரே...வாங்க”—பாயிடம் அழைப்பு. உள்ளே நுழைந்த தேவர் பாபுவையும் ஞானகுருவையும் பார்த்து சற்று விதிர்ந்தார்.

‘இவங்க நம்ப தோஸ்த். நம்ப வைரம் பெரிய வேலையெல்லாம் இந்த பாபுவுக்கு காட்டிடிச்சு. கூட்டுப் பாருங்க...”

பாய் பொன்முடித் தேவரை பாபு பக்கம் திருப்பி விட்டான். பொன்முடித் தேவர் பார்வை பாபுவை துளைத்தது. நட்பு அதில் துளியும் தெரியவில்லை.

“பாய்... அதெல்லாம் இருக்கட்டும். வைரத்தை கொண்டு வந்திருக்கியா?”

“உம்...”

“என்ன விலை சொல்றே... இவங்களை வெச்சு கிட்டா பேசறது?”

“இவங்களும் உங்க மாதிரி வாங்க வந்த பார்ட்டி தான்.”

“ஓஹோ...இப்ப வைரத்துக்கு போட்டி முளைச்சாச்சா. சரி என்ன விலை சொல்றே?”

“உங்களுக்கு தெரியாதா...நீங்கள் சொல்லுங்கோ...”

“இந்தா ஐம்பது லட்சம். ரெண்டாவது பேச்சு பேசாதே. வைரத்தை கொடு.” பொன்முடித் தேவரின் அவசரம் பாயைக் கிளறியது.

“அரே...அவசரம் வேண்டாம். ஐம்பது லட்சத்துக்கு உங்களுக்கு கஸ்பாரி வைரம் கூட கிடைக்காது. நீங்க இடத்தை காலி பண்ணுங்க.”

பாயின் அந்த முடிவான பதில் பாபுவை கூட என்னவோ செய்தது.

“என்ன இது...வைரத்தை கூட பார்க்காமல் தேவன் பணத்தோட வந்துவிட்டான். பாயோ ஐம்பதை கிள்ளு கீரையாக பேசுகிறான்!

ஞானகுரு கூட அசந்து போகிறான்

“பாய்...என்ன பேச்சு இது? ஐம்பது லட்சம் போத லைன்னா மேற்கொண்டு கேளு. அதை விட்டுவிட்டு இடத்தை காலி பண்ணுன்னா என்ன அர்த்தம்?”

தேவரிடம் கோபம். பாயோ சிரித்தான்

“என்ன பாய் சிரிக்கிறே...வியாபாரத்தை விடவும் எனக்கு என் மரியாதை முக்கியம்.”

“அரே தேவர்...இப்ப என்ன நடந்து போச்சன்னு குதிக்கிறீங்க. நான் காரணமாதான் அப்படி சொன்னேன்.”

“என்னய்யா காரணம்? பெரிய ஊரில இல்லாத காரணம்?”

“இருக்கு தேவர். உங்களுக்கு கால்போகப் போவுது நீங்க நொண்டியாகப் போறீங்க. உங்க பிசினஸ்லாம் இனி டெவலப் ஆகாது. உங்க சொத்துமேல வட்டிவரும் அதுவும் ஏதோ வரும் அதை வெச்சதான் புல்வா... உங்க எதிர்காலம் ரொம்ப டார்க்...இந்த வைரம் உங்களுக்கு உதவி செய்யாது. இதுக்கு உங்ககிட்ட வர இஷ்ட மில்லை...”

பாயின் தீர்மானமான பேச்சு எல்லோரையுமே நெற்றி சுருங்க விட்டது

“என்னய்யா சொல்றே...எப்ப இருந்து இப்படி ஜோசியம் பார்க்க ஆரம்பிச்சிருக்கே...”

“ஜோசியம் இல்ல...அஞ்சவேளை தொழுகை செஞ்ச பின்னாடி வைரத்தை வெச்ச தியானம் செஞ்சேன் அப்ப தெரிஞ்ச விஷயம் இதெல்லாம்...”

“அப்படியா... அப்படின்னா என்கிட்ட கொடு வைரத்தை. நானும் வெச்ச கண்ணைமூடி பார்க்கறேன் எனக்கு என்ன தெரியுதுன்னு பார்க்கறேன் ”

‘நாராளமா...ஆனா ஒரு கண்டிஷன் முதல்ல நீங்க குளிக்கணும்.’

தேவர் மறுபேச்சு பேசாமல் பாத்ரூமுக்குள் நுழைந்து விட்டு சில நிமிடங்களில் வெளியே வந்தார். நெற்றியில் பட்டை குங்குமம் என்று ஜோலிப்பாக தெரிந்தார்.

“நான் ரெடி பாய்...”

பாயும் எதுவும் பேசாமல் வைரத்தை தன் பெட்டியில் இருந்து வெளியே எடுத்தார். பட்டுத்துணிக்குள் அந்த வெளிச்சக்கட்டி சுருண்டு கிடந்தது. எடுத்து மேஜை மேல் விரித்தான். சுற்றிச்சுற்றி பார்த்தான். தேவர் வைரத்தை நெருங்கினார். மெல்ல கையில் எடுத்தார். கண்களை அகட்டி விரித்து பெரிய வியப்புக்காட்டி வெற்றிலைக் காவி உதட்டை சுழித்து வாயையும் பிளந்தார். உலக உருண்டை அளவு ஆசைஅதில் தெரிந்தது. பாபுவும் ஞானகுருவும் எதுவும் பேசாமல் சகலத்தையும் கவனிக்கத் தொடங்கினார்கள். அறையின் கதவு தாழிட பட்டு நல்ல பந்தோபஸ்து.

தேவர் வைரத்தை பட்டுத்துணியோடு எடுத்து மடியில் வைத்துக் கொண்டார். கண்களை மூடினார். சியானம் எனக்கு மிகச்சுலபம் என்கிற மாதிரி அமைதியானார். ஐந்து நிமிடம் கூட கழிந்திருக்காது. கண்களைத் திறந்தபோது தேவரின் கண்கள் கலங்கியிருந்தன.

“நீ சொன்னது கரெக்ட் பாய். என் தலையெழுத்து என்னன்னு தெரிஞ்சுபோச்சு. இந்த வைரம் எனக்கு சரி படாது. எனக்கும் வேண்டாம். நீயே வெச்சுக்கோ நான் வரேன்.”

தேவர் கிளம்பிவிட்டார். பாய் எதுவும் பேசவில்லை பார்வை பாபுவை ஊடுருவியது.

“என்ன பாபு...பிசினஸ் பேச வந்தான் போறா னேன்னு பாக்கிறியா? அவனுக்கு விதி இல்ல...”

“அவனுக்கு விதி இருக்கு இல்ல...நீ வித்துட்டுபோக வேண்டியது தானே...உனக்கு எதுக்கு இந்த வேண்டாத வேலை. இப்ப பாரு பார்ட்டி நழுவிடுச்சு...”

“முட்டாள். வைர வியாபாரிங்க நாள் கிழமைல இருந்து நட்சத்திரம் ராசி வரை எல்லாம் பார்ப்பாங்க.

பார்க்கணும். இல்லாட்டி வியாபாரிக்கும் ஆபத்து - வாங்கறவனுக்கும் ஆபத்து

பாபு மெனனம் சாதிக்கத் தொடங்கினான்.

“என்ன பாபு பேச்சே காணோம்” இது விஞ்ஞான யுகம். இதுல போய் இப்படி, பேசறேனென்னு ஆச்சரியப் படறியா? ஏற்கனவே நீ கிண்டலா கேட்ட கேள்விங்களை நான் மறக்கலை.”

“அப்படி என்ன ஆபத்து ஏற்படும்?”

“இந்த சைத்தானோட வேலை ரொப்ப மோசமானது சிலருக்கு சிலருக்கு இது தோஸ்த். சிலருக்கு இது பேஜார். பேஜார் பண்ண ஆரம்பிச்சா எதுவேணா செய்யும்.”

“அப்ப தேவருக்கு நீ சொன்ன மாதிரி கால் போகுமா?”

“நிச்சயம் போகும். கட்டாயம் போகும்

“பாய்... இதென்ன பாய் பெரிய கூத்தா இருக்கு. அப்படின்னா இந்த வைரத்தை நம்ம பிரதமர்கிட்ட கொண்டு போய் கொடுத்து அவர் விதியை தெரிஞ்சுக்கலாமா?”

“தெரிஞ்சுக்கலாம். ஆனா அவங்களுக்கு விதி இருக்கணும். இந்த வைரத்தால் சில விஷயம் தெரியணும்கற விதி இருக்கணும்.”

“யோவ் நீ ரொம்ப சாமர்த்யமா பேசறே...”

“வெச்சுக்கோ... விஷயத்துக்கு வா.”

“எங்களுக்கும் வாங்கற ஆசை இருந்திச்சு. ஆனா இங்க நடந்ததை நீ சொல்றதை பார்த்தா பயமா இருக்கு...”

“அப்ப இடத்தை காலி பண்ணு எனக்கு நிறைய வேலை இருக்கு.”

“வாங்கறதா இருந்தா என்ன விலை?”

“இந்த இருந்தா போனா கதை வேண்டாம். நீ வாங்சவே வேண்டாம். கிளம்புங்கோ.”

“கோவிச்சுக்காதே பாய். என் இடத்துல நீ இருந்தா இப்படியெல்லாம் யோசிக்க மாட்டியா?”

“உன் இடத்துல நான் இருந்தா இதை வாங்கி பெரிய பெரிய வேலையெல்லாம் பார்த்துருப்பேன். இதுல மோதிரம் செஞ்சு போட்டுகிட்டு போற இடமெல்லாம் ஜெயிப்பேன்.”

“இப்ப நீ அப்படி செய்யலையே. உன்கிட்ட தானே இது இருக்கு?”

“முட்டாள். எனக்கு இது பேஜார் பண்ணுது. எனக்கு விதி இல்லை. இதோட பேஜார் தாங்க முடியலை. உடம்பை படுத்துது. என் தோல் பிளிணஸ் படாடல். என் பொண்டாட்டிக்கு பொறந்த குழந்தை செத்து போச்சு. இதை ஏன் வாங்குனேன். எதுக்கு வாங்குனேன்னு யோசிச்சு யோசிச்சு மண்டை காஞ்சு போச்சு.”

“விதி இல்லாத உன்கிட்ட இது எப்படி வந்துச்சு?”

“பேஜார் பண்ணணும் - அதை அனுபவிக்கணும்னு விதி இருக்கு. அதான் வந்திருக்கு...”

“ஓஹோ கெடுதல் நடக்கணும்னு இருந்தாலும் வாங்குவோமா?”

“பின்னே?”

“சரி எங்களுக்கு கெடுதல் நடக்குமா நல்லது நடக்குமா?”

“எனக்கு தெரிஞ்சு பாபுவுக்கு நல்லதுதான் நடக்கும். அவனுக்கு விதி இருக்கு. அதான் ஃப்ளைட்ல என் பக்கத்துல உக்காந்தான். வைரம் பார்த்தான் தியானத்துல பாம்பையும் பார்த்தான். இப்ப அந்த கண்டத்துல இருந்து தப்பிச்சு பெரிய ஆளாயிட்டான். இனியும் ஆகணும்னு இருக்கறதாலதான் இங்க வந்திருக்கான்.”

பாயின் பேச்சை கேட்டு ஞானகுரு மகிழ்ச்சியோடு பாபுவை பார்த்தான். பாபுவிடம் மௌனம். “ஆனா பாய்... பாபுவோட சொத்து பூரா வித்தாலும் இந்த தொகை வராதே...”

“வரும்... நான் சொல்ற மாதிரி செய். வரும் கட்டாயம் வரும்.”

“என்ன நோட்டு அடிக்கச் சொல்றியா?” ஞானகுரு கிண்டலாக சொல்ல பாயிடம் நிஜமாலுமே ஆமோதிப்பு

“ஏய் பாய் என்ன இது. நீ பெரிய ஆளா இருப்பே போல இருக்கே...”

“நான் பெரிய ஆள் இல்லை. பாபுதான் பெரிய ஆள் இன்னும் ஆறே மாதத்தில் பாபு இந்த மதுரைல ஒரு பிரம்மாண்டமான புள்ளி.”

“இப்ப வைரத்துக்கு கேட்டா ஆறு மாதத்துக்கு அப்புறம் கதைக்கு போயிட்டியே...”

‘தோஸ்த்...உன்கிட்ட இருபத் ஞ்சு லட்சம் இருக்கா?

ஞானகுரு பாபுவை பார்த்தான். பாபு இலேசாக தலையை அசைத்து உம் கொட்டினான்.

‘அந்த இருபத்தஞ்சு லட்சத்தை ‘பிக்காரா’ன்னு ஒருத்தன் இருக்கான். அவன்கிட்ட கொடுத்தா உனக்கு அவன் 50 லட்சம் தருவான்...’

“நோட்டு மாத்தற பிசினஸா? ஆளை விடு பாய். பாபு கிளம்பு.”

“நில்லுங்க. நான் சொல்றது டேஞ்சர் பிசினஸ் இலல. நல்ல பிசினஸ். ஒரு மந்திரியே இதை பண்ணிக் கிட்டு இருக்கார் ”

“யார் வேணா பண்ணட்டும். எங்களுக்கு வேண்டாம்

“பாபு... பயப்படாதே! அந்த கள்ள நோட்டை நீ நல்ல நோட்டாக்க நான் வழி சொல்றேன். சேட் உன க்கு ஸ்டார் ஓட்டல் கட்ட பணம் தருவான்ல...”

“ஆமா?”

“அதுல கலந்துவிட்டு. அவன் தரப் போறது பல கோடி. நீ கலக்கப்போறது சில லட்சம்.”

“மாட்டிக்கிட்டா?”

“வைரம் இருக்கிற வரை நீ மாட்ட மாட்டே. ஒரு ஈ காக்கை உன்னை தீண்டாது. இன்னொரு தடவை டெஸ்ட் பண்ணி பாக்கிறியா?”

“எப்படி?”

“இந்தா வைரம் பிடி. இது உன் பாக்கெட்ல இருக் கட்டும். நீ எந்த பெண்ணை வேணா போய் பார். பேசு. நீ சொல்லுபடி கேப்பாங்க.”

“படுக்கைக்கு வான்னா லும்...”

“வருவாங்க...”

“பாபு விடாதே. உன் இஷ்ட நெடிகை ஜெயசாந்தா இதே ஓட்டல்ல தங்கியிருக்கா. ஒரு சான்ஸ் ட்ரை பண்ணிப்பார்.”

“வேண்டாம்டா, அசிங்கமாயிடும்.”

“அரே... ட்ரை பண்ணி பார்த்துட்டு சொல்லு.”
பாய் அலறினான். பாபு அரைமனதாக வைரத்தை
வாங்கி பாக்கெட்டில் வைத்துக் கொண்டான். எழுந்து
கொண்டான். ஞானகுருவுக்கு நிஜமாலுமே டென்ஷனாக
இருந்தது.

இருவருமாக கிளம்பினார்கள்.

“பாய் நாங்க வைரத்தோட ஓடிட்டா என்ன
பண்ணுவே?” என்று கேட்டான் ஞானகுரு.

“தூக்கு மாட்டிக்குவேன்... - பட்டுடென்று சொல்லி
விட்டு பகபகவென்று சிரிந்தான் பாய். சிரிப்பே
“அதெல்லாம் என்கிட்ட நடக்குமா?” என்று கேட்டது.

ஞானகுருவுக்கு என்னவோ போல் ஆகிவிட்டது.

“சரி சரி போ... ஜெயசாந்தாவோ காந்தாவோ
யாரையோ சொன்னியே... போ... அவ உனக்காக
தயாரா இருக்கா.” - துரத்தினான் பாய்.

7

நியாராக இருந்தாள் ஜெயசாந்தா!

ஊசிபோட்டு மார்பு வளர்த்திருந்தாள். அதை
ஒவ்வொரு சினிமாவிலும் தவணை முறையில் மூடி
வைத்தும் திறந்து வைத்தும் காட்டி ரசிகர் கூட்டத்தை
ஜொள்ளுப்படையாக்கியிருந்தாள்.

“மேடம்... உங்களை பார்க்க பாபுன்னு ஒருத்தர்
வந்துருக்கார்.”

“பாபு... யார் சசிகரா?”

“பார்த்தா பெரிய மனுஷன் மாதிரி இருக்கார். மேபீ பெரிய புரொட்யூசரா கூட இருக்கலாம்.”

“வரச்சொல்லு.”

வந்தான் பாபு பின்னாலேயே ஞானகுரு.

“உக்காருங்க... உங்க பேரு...”

“பாபு. உங்க ரசிகன்...”

“சந்தோஷம் - என்ன பண் றீங்க.”

“ஹோட்டல் பிசினஸ்.”

“என்னோட சமீப படமான சுங்குப் பாண்டியை பாத்தீங்களா?”

“சுங்குப் பாண்டியை மட்டுமா? உங்க அடுத்த படமான அழகுப் பாண்டியைகூட பார்க்க தயாரா இருக்கேன். அது என்னங்க உங்க படத்து பேர்ல பாண்டி பலமா அடிபடுது...”

“சிம்பிள் நேம். பி.சி.சென்டர்ல ஈஸியா போகும் அதான். ஃபீல்டுல கூட பாண்டின்னா ஒரு கிரேஸ்.”

அதைக் கேட்டு ஞானகுரு பலமாய் சிரித்தான். பாபுவும் அவளுக்கூட கொஞ்சமாய் சிரித்தார்கள்.

“என்ன சாப்பிடறீங்க?”

“நத்திங் மேடம். உங்களை பாக்கணும், பேசணும்னு ரொம்ப நாள் ஆசை இது...”

“ஓ... ரொம்ப சந்தோஷம். எனக்கும் உங்களை மாதிரி ரசிகர்களை சந்திக்கறதுல இன்பம். அதே சமயம் உங்களை ரசிகர்ங்கற நிலையை தாண்டி பாக்கறேன். ஏன்னே தெரியலை.”

- ‘எல்லாம் வைரத்தின் வேலையா?’ - ஞானகுரு பரபரத்தான் அதைக்கேட்டு.

“மேடம் இவன் உங்க போட்டோவை பெட் ரும்ல ஒட்டி வெச்சுருக்கான்னா பாத்துக்குங்களேன்...” - ஞானகுரு பரபரப்போடு எடுத்துக் கொடுத்தான்.

“ரியலி...நான் ஷொம்ப பாக்கியசாலி.” - இப்படி ஜெயசாந்தா சொல்லவுமே பாபுவுக்குள் பக்கப் ஆரம்பமாகிவிட்டது.

“நீங்க செக்ஸியா நடிக்கறதுல பாபுவுக்கு ரொம்ப வருத்தம்...”

‘அதுல என்ன தப்பு... ஆண்டவன் அழகை கொடுத்துருக்கான். காட்டேன். அறுபது வயசுல காட்ட முடியுமா?’

“ஆண்டவன் கையை கொடுத்துருக்கான் பிக்பாக் கெட் அடிக்கிறேன். கத்தியை கொடுத்துருக்கான் குத்த நேன்னு ரவுடிங்க சொன்னா ஒத்துப்போமா?”

“ஓ... அது வேற! இது வேற... நான் தர்றது சந்தோஷம். அடுத்தவங்களை மகிழ்விக்க பாடுபடறது தப்பா?”

‘ஆமா... இலவசமா சேவை செஞ்சுட்டே... பெரிசா பீலா விடறியே...’ - ஞானகுரு மனதில் எண்ணம் ஓடினாலும் கண்ணும் முகமும் அசட்டுக் களையில் நீச்சலடித்தது.

“மகிழ்விக்கறதுல தப்பு இல்ல... ஆனா எனக்கு சொந்தமான ஒண்ணு அடுத்தவங்களுக்கு பயன்படற மாதிரி எனக்கொரு ஃபீலிங்...”

“நான் உங்களுக்கு சொந்தமானவளா? எப்போ... எப்படி?”

“ஃபீலிங்குன்னு சொன்னேன்...”

“யூனோ... கொஞ்ச நேரமா உங்ககூட பேச ஆரம்பிச்சதுல இருந்து எனக்கும் அதே ஃபீலிங்”

“நெஜமாவா மேடம்?”

“நெஜமா ஜெய மங்களம்னு கேளுங்க... மேடம்ங்கறவார்த்தை ரொம்ப அந்நியமா படுத்து...”

“ஜெயமங்களமா?”

“ஆமா அதுதான் என் ஓரிஜினல் நேம்...”

“அதுவே நல்லாதானே இருக்கு...”

“நானும் சொன்னேன். ஆனா டைரக்டர் கஜேந்திர ராஜா பேர்ல மங்களம்னு இருந்தா படமும் மங்களம் பாடிடும்னு சொல்லி பேரை ஜெயசாந்தா என்று வெச்சார்...”

“கஜேந்திர ராஜா உங்களுக்கு பேர் வெச்ச ராசி நீங்க ஓஹோன்னு வந்துட்டிங்கன்னு சொல்லுங்க...”

“ஆனா...நிம்மதி போச்சு. பாபு. அரிதாரம் பூசிப்பூசி அலுத்துப் போச்சு. குழந்தை பெத்துக்கணும், குடும்பம் நடத்தணும்னு ஆசை வந்துடிச்சு...”

“அப்ப கல்யாணம் பண்ணிக்குங்க...”

“நிச்சயமா! நடிகையும் ஒரு பெண்தானே? நல்ல மாப்பிள்ளை வந்தா கழுத்தை நீட்டிடுவேன்.”

“மாப்பிள்ளை எப்படி இருக்கணும்னு நினைக்கறீக”

“பாபு மாதிரி இருந்தாலும் ஓ.கே.தான்.”

அதைக் கேட்டு பாபுவுக்கு மயக்கமே வந்துவிட்டது. வைரமே நீ வாழ்க என்று மனதில் குதூகலித்தான். எட்டிப்பிடிக்கக்கூட முடியாத உயரத்தில் உள்ள ஒரு நட்சத்திரம் என்னைத் திருமணம் செய்து கொள்ளவே தயார் என்கிறது

இது என்ன கனவா? இல்லை நிஜமா?

பாபு பிரமிக்கிறான்-ஞானகுரு அதற்கும் மேல்-எப்படியோ ஒரு வழியாக தப்பி ஜெயசாந்தா கழுத்தில் தாலியை கட்டாமல் தப்பித்து வெளியே வந்து பாய் எதிரே நின்றார்கள்.

“என்னா சொன்னா அந்தக் குட்டி?”-பாய் புகை கக்கியபடி கித்தாப்பாய் கேட்கிறான்.

“கல்யாணம் கட்டிக்கிறேன்னுட்டா பாய்...”

“அப்ப கட்டிக்கோ...கோடி கோடியா இருக்கே அவகிட்ட.”

“எங்கம்மா உதை பின்னிடுவாங்க. அவ கட்டிக் கோன்னா கட்டிக்கறதா? அவகட்டிப்பிடிச்ச ஆம்பளைங்க தான் இந்த ஃபீல்டுல நிறைய இருக்காங்களே...”

“சரி விடு. விஷயத்துக்கு வா. என்ன சொல்றே?”

“வாங்கிக்கறேன் பாய். வாங்கிக்கறேன். இருபத்தி அஞ்சு லட்சம் கொண்டு வரேன்-பிக்காராவை 50 லட்சத் தோட தயாரா இருக்கச் சொல்லு...”

“பேச்சு மாறாதே. அப்புறம் பாய் பொல்லாதவன் ஆயிடுவேன் கபர்தார். உனக்காகத்தான் ஐம்பது லட்சம்?”

“அந்த வைரம் இனிமே !என்னுடையது-போதுமா?”

8

அம்மாவிடம் தயங்கித் தயங்கி விஷயத்தைச் சொன்னான் பாபு. அம்மா அதைக் கேட்டு திறந்த விழி மூடவில்லை.

“பாபு என்னடா இது, என்னென்னமோ சொல்றே? வைரம்கறே...அதிஷ்டம்கறே...என்னாலநீ நம்ப முடியலை ஆனா சில வைரங்கள் குடும்பங்களை அழிச்சிருக்கு அதைக் கேள்விப்பட்டிருக்கேன்...”

“அப்படித்தாம்மா இந்த வைரமும் நான் ஆரம்பத் துல நம்பலை. ஆனா அனுபவிச்சதுப்புறம் நம்பறேன். அடேயப்பா எவ்வளவு சுக்தி...”

“டேய் நீ என்னென்னமோ சொல்றே. என் மனசுக்கு ஒப்பலை. பயமா இருக்குடா. இருபத்து அஞ்சு லட்சம் ஒண்ணும் லேசுப்பட்ட காசு இல்லை.”

“தெரியாதாம்மா எனக்கு...இருபத்து அஞ்சு போட்டு நான் இருபத்து அஞ்சு கோடி சம்பாதிக்கப் போறேன். நீ பார்க்கத்தாம்மா போறே...”

“வேண்டாம்டா...நாம இப்ப இருக்கற மாதிரி இருந்துட்டா அதுவே போதும்டா. பேராசை பெரு நஷ்டம்...”

“ஒரு நஷ்டமும் கிடையாது. நான் என்ன ஹர்ஷத் மேத்தா மாதிரி இந்தியப் பொருளாதாரத்தையேவா சதாய்க்கப் போறேன். கொடைக்கானல், ஊட்டி, காஷ்மீர்லல்லாம் எஸ்டேட்...ஒரு பெரிய தொழிற்சாலை சேர்மன்கற அந்தஸ்து-இது போதும் எனக்கு...”

“அதெல்லாம் பெரிசுன்னு நினைக்காதே-ஆப்ப நீ இருக்கற நிலை சிறிதும் கிடையாது. எல்லாம் கர்ம வினைப்படிதான் நடக்கும்-கிடைக்கும் போய் ஒழுங்கா வேலையப் பார்.”

“முடியாதும்மா...அந்த வைரத்தை அடைஞ்சு இந்த மதுரையை இரண்டுல ஒண்ணு பாக்கணும்...”

“சொன்னா கேளு...பணத்துக்கு எங்க போக? வீட்டை அடகு வைக்கப் போறியா?”

“ஆமா...ஆனா ஒரு மாசத்துக்குதான். அப்புறம் திருப்பிடுவேன்...வைரம் வந்துட்டா மற்றது தானா வந்துடும்...”

“உழைக்காம எதுவும் வராது. வந்தாலும் நிக்காது”

“நிக்கும். மூளை இருந்தா என்கிட்ட பணம் இருந்தா எதுவும் நிக்கும்.”

அம்மா சோர்ந்தாள். அவன் கனவில் மிதந்தான்.

9

நீனகுருதான் ஜீப்பை ஓட்டினான்.

நல்ல வேகம் ஜீப் ஒரு காட்டுப் பகுதிக்குள் நுழைந்து கொண்டிருந்தது.

“இந்த பிக்காரா ரொம்ப விவரமான ஆன்தான். கள்ளநோட்டு அடிக்க இவன் தேர்ந்தெடுத்த இந்தக் காடு நிஜமாலுமே பயங்கரம்டா.”

பாபு சொன்னபோது நிஜமாலுமே ஒரு கரடி பக்க வாட்டில் மரம் ஏறிக்கொண்டிருந்தது.

“ஆளியார் ஹில் சைட்’ ஒண்ணும் லேசப்பட்டது கிடையாது பாபு. சந்தனக் கடத்தல்வீரப்பனோட சாம்ராஜ்யத்துல இதுவும் ஒரு பகுதி வருஷக்கணக்கா இந்தக் காட்டுல பதுங்கித்தான் அவன் போலீசுக்கு தண்ணி காட்டறான்.”

“அதான் பிக்காராவும் இங்க வந்து டேரா போட்டுட்டானா? இவனைப் பத்தி பாய்க்கு எப்படித் தெரியும்?”

“அதாண்டா ஆச்சரியம். அதப்பத்தி நமக்கென்ன... நோட்டை மாத்து வோம். திரும்புவோம். நமக்கு வைரம் தான் குறி...”

குறிப்பிட்ட இடம் வந்ததும் ஞானகுரு ஜீப்பை நிறுத்தினான். நரி போல் ஊளையிட்டான் பதில் ஊளை சப்தம் உடனே கேட்டது.

“சிக்னல்லெல்லாம் ஒ.கே...வா கிழக்குப் பக்கமா நடப்போம். எங்கையாவது ஒத்தைப் பனைமரம் தெரியுதா பாரு...”

“அதோ நீ சொன்ன ஒத்தைப் பனை...”

“அங்கதான் போகணும். போய் நின்னு மூணு தடவை நாய் மாதிரி குரைக்கணும் ”

“டேய் இதெல்லாம் என்னடா சனியன்.”

“சனியனா? பண விவகாரம்டா. கவர்மெண்ட் மாதிரி தனியா சர்க்கார் நடத்தற விஷயம் இது. சும்மாவா?”

அதேபோல் மரத்தை நெருங்கி நாய் மாதிரி குரைக்க வும் சில வினாடிகளில் எதிரே ஒருவன் சூட்கேஸோடு தெரிந்தான். வடநாட்டு முகம். கட்டைத்தாடி கண்களில் குரூரம். அசந்தால் நர மாமிசமே சாப்பிடுவான் எனும் படியான ஒருரௌத்ரம்.

“எங்க இருபத்தி அஞ்சு லட்சம்?”

‘இந்தா!’

“இதுல ஐம்பது லட்சம் இருக்கு, இந்தா. திரும்பிப் பார்க்காம போ...”

“பாபு சூட்கேஸை மாற்றிக் கொண்டு ஜீப்பை நோக்கி திரும்பிப் பார்க்காமல் நடந்தான். ஜீப்பில் வந்து

பெட்டியை திறந்துப் பார்த்தான். முள்ளங்கிப் பத்தையாய் ஐம்பது லட்சம். அசலுக்கும் - நகலுக்கும் வேற்றுமை தெரியாதபடி இருந்தது.

“போய்ப் பார்த்துக்கலாம் - பெட்டியை மூடு.”

அரற்றலோடு ஜீப்பை கிளப்பினான் ஞானகுரு. ஹோட்டலுக்கு வந்து தனியறையில் ஒதுங்கிய பிறகுதான் உயிரே வந்தது. கட்டுக்களை கொட்டி எண்ணிப் பார்த்து விட்டு அதிசயப்பட்டுப் போனான். ஒரு நோட்டுகூட குறையவில்லை.

“பாபு... இந்த கள்ளநோட்டு பார்ட்டிங்கு எப்பவுமே நாணயமானவங்கடா - பழகிட்டா உயிரைக் கொடுப்பாங்க. இதை வெளுப்பாக்குவோம் முதல்ல. அப்புறமா முடிஞ்சவரை இதையே தொழிலா செய்வோம். என்ன சொல்றே?”

“போடா... அந்தக் காட்டுப் பக்கம் போய் பணத்தை மாத்திட்டு வரதுக்குள்ள உயிர் போய் உயிர் வந்துடிச்சு. முதல்ல வைரத்தை வாங்க பார்ப்போம். சேட் ஒரு கோடிக்கு செக் கொடுக்கறதா இருக்கான். உன் பேங்க்லையே கலெக்ஷனுக்குப் போட்டுறேன். கவனிச்சுக்கோ...”

“கவலையே படாதே... மேனேஜர் என் பாக்கெட்டுல...”

“முடிஞ்சா பேங்க்ல கொஞ்சம் கலந்துவிடேன்...”

“அதெல்லாம் அப்புறமா - இப்ப முன்ன போட்ட. திட்டப்படியே செயல்படுவோம். நீ சேட்டோட ஸ்டார் ஓட்டல் வேலையை ஸ்டார்ட் பண்ணு. பணத்தை மளமளன்னு வெளுப்பாக்கணும்.”

“பாத்து பண்ணணும். யாராவது கண்டு பிடிச்சுட்டா?”

“எல்லாத்துக்கும் ஏற்பாடு பண்ணியிருக்கேன். யாராவது கள்ள நோட்டுன்னு வந்து புகார் பண்ணினா தப்பிக்க ஆயிரம் வழி இருக்கு. பழியை பேங்க் மேல போடு. பேங்குக்கு எவ்வளவோ பேர் வர்றாங்க - பணம் கட்றாங்க. அப்படி வந்ததுன்னு சொல்லி சமாளிக்கலாம்.”

“எல்லாம் நீ தர்ற தைரியம்தான் ஞானகுரு.”

“கவலையேபடாதே. உன்னை கோடீஸ்வரனா நான் பாக்கணும்.”

“நம்மை கோடீஸ்வரனா உலகம் பார்க்கணும்னு சொல்லுடா...”

10

ஸ்டார் ஒட்டலுக்கான வாஸ்து பூஜைக்கு சேட் வந்திருந்தான். பாபு தலைவரானதற்கு வாழ்த்தும் சொன்னான்.

“என் பிசினஸ்ல ஒண்ணுக்கு போக நேரமில்ல பாபு. அதான் ஒட்டல் கட்ற வேலையை உன்கிட்ட தந்திருக்கேன். உன் நேர்மை எனக்குத் தெரியும் - அத்தோட மதுரை மக்கள் பத்தி நமக்கு சரியா தெரியாது. நீ நல்லா தெரிஞ்ச ஆள், அனுபவசாலி...” - சேட் புகழ்ந்தான். பாபு அதைக் கேட்டு வழிந்தான்.

“சேட் இது பெரிய புராஜெக்ட். உங்க நம்பிக்கை வீண் போகாது. இந்த மதுரைல ராம்லக்கன் ஸ்டார் ஒட்டல்னா எல்லாரும் வாயைப் பிளக்கணும். அப்படி கட்டித்தரேன்.”

“அரே பாபு... நீ சும்மா செய்யாதே... யு வில் டேக் டென் பர்சன்ட் கமிஷன். பார்ட்னராவும் சேர்ந்துக்கோ...”

“அட நமக்குள்ள என்ன சேட். அத பிறகு பாத்துக் கலாம்”

இருவருமாக இப்படி சந்தோஷமாய் உரையாடிக் கொள்ள அதைக் கேட்கும் ஞானகுருவும்கூட பெருமூச் சோடு அதில் கலந்து கொள்கிறான்.

“சேட் இது ஞானகுரு. என் உயிர் நண்பன். நம்ப ஸ்டார் ஓட்டலுக்கு இவன்தான் ஜெனரல் மேனேஜர்.”

“அச்சா பாபு... ஷேர் ரிலீஸ் பண்ணலாமா? ஆடிட்டரை கன்சல்ட் பண்ணட்டுமா?”

“பண்ணுங்க சேட்...நல்லா பண்ணுங்க. நமக்கு ரிஸ்க் குறையும்...இப்ப ஷேர் ரிலீஸ் பண்ணாதவங்களே யாரும் கிடையாது...”

“அச்சா...பம்பாய் போய் நான் ஆடிட்டர்கிட்டே பேசிட்டு போன் செய்றேன். நென ஜி வான்ட் ரெஸ்ட். நேத்து பி. பி. கொஞ்சம்ஓவராகி மக்கர் பண்ணிடிச்சு...”

“அட்டா...ஏன் மூன்னையே சொல்லலை. போங்க சேட், போய் முதல்ல ரெஸ்ட் எடுங்க...”

“தேங்க்யூ... என் பி. ஏ. செக் தந்தாரா?”

“தந்துட்டார். நானும் ரெசிப்ட்ல சைன் பண்ணிட்டேன். பலர் ஆஃப் அட்டர்னியிலும் சைன் பண்ணிட்டேன். செக் தரும்போது போட்டோகூட எடுத்தார்...”

“ஹி...ஹி அது நம்பிள் பிசினஸ்ல சகஜம்தானே? பம்பாய்ல இப்ப வீடியோ எடுக்கறாங்க. ஆல் ஆர் ரெக்கார்ட்ஸ்...”

“அதுல தப்பென்ன இருக்கு சேட். தாராளமா” செய்துகட்டும். மடியிலே பொருள் இருந்தா தானே வழியிலே பயம்?”

“ஓகே! சீ யூ சேட் நகரவும் ஞானகுரு பாபுவை கடுப்புடன் பார்த்தான்.

“டேய் சேட் லேசப்பட்ட ஆளில்லடா...”-என்றான்.

“அது உனக்கு இப்பதான் தெரியுமா? காரணமில்லாம சேட் என்கிட்ட பவரை கொடுக்கலே.”

“என்ன காரணம்?”,

“கருப்பை வெளுப்பாக்கறான் சேட்... சேட்டோட ஊரான பம்பாய்ல சேட்டுக்கு எதிரிகள் அதிகம். குறிப்பா குண்டாஸ் ஹிட் லிஸ்ட்ல இருக்கான் சேட். அங்க அவன் எது செஞ்சாலும் அவனுக்கு இப்ப எதிர்ப்பு. அதான் ரௌத்ல வந்திருக்கான். நானும் தலைவராயிட்டேன். அது தெரிஞ்சதான் பலர் தந்திருக்கான் எனக்கு. எவ்வளவோ பர்மீட் வாங்கணுமே - சாமான்யர்களால முடியுமா?”

“அது மட்டும் காரணம் இல்ல பாபு, அந்த வைரமும் பிரதான காரணம், உன் பர்சனாலிடையை அது நல்லாவே பளபளன்னு ஆக்கிடிச்ச...”

“வைரம்ன உடனேதான் ஞாபகம் வருது. பாயை பார்க்கணும். ஐம்பது லட்சத்தை முதல்ல தந்து அதை வாங்கணும்...லேட் பண்ணக்கூடாது...”

“பாபு வைரம் வந்த உடனே ஒரு பக்கா பிளான் போடணும்டா...”

“எப்படி?”

“சேட்டோட அடுத்த செக்கையும் அப்படியே பிக்காராகிட்ட கொடுத்து டபுள் ஆக்கிடுவோம்.

“டேய்ய...”

“பயப்படாதே. அதான் வைரம் இருக்கே. அது எந்த ஆபத்தும் வராம பார்த்துக்கும். நீ தாண்டா இனிமே மாநகர் மதுரையோட சக்கரவர்த்தி...”

“அப்ப நீ?”

“நான் மந்திரி!”

பாபு அதைக் கேட்டு குஷியாக சிரித்தான்.

11

ஐம்பது லட்சம் கரன்சியுடன் அதாவது அசல் நோட்டுக்களுடன் பாபுவும் ஞான குருவும் அந்த ஹோட்டலுக்குள் பிரவேசித்தார்கள்.

ஐம்பது லட்சம் கள்ளநோட்டையும் அப்படியும் இப்படியுமாக நல்ல நோட்டுக்களுடன் கலந்து அதை பரவலில் விட்ட களைப்பு முகத்தில் அணை நீர் மாதிரி தேங்கித் தளும்பியது.

“ஒரே வாரத்துல வாழ்க்கைப் போக்கே மாறிப் போச்சு ஞானகுரு. செய்யக்கூடாத தப்பெல்லாம் பண்ணிட்டேன். என்னாலேயே நம்ப முடியலை...”

“எனக்கு இதெல்லாம் தப்பா தெரியலை பாபு. எல்லா பணக்காரன் பின்னாடியும் இப்படி ஒரு கதை நிச்சயம் இருக்கும்கறதுதான் என் தியரியே. ரிஸ்க் இல்லேன்னா கிரேட்டுனெஸ் கிடையாதுடா...”

“அதுக்காக இந்த அளவு ரிஸ்க் கூடாது ஞானகுரு. ஒரு பக்கம் எவ்வளவு பயமா இருக்கு தெரியுமா?”

“ஸ்டுப்பிட்... மூக்கா கிணறு தாண்டிட்டு பேசற பேச்சாடா இது? பேசாம வா...”

லிஃப்டில் பயணித்து அறைவாசலை எட்டியபோது பகீரென்றது!

அறை பூட்டியிருந்தது.

“டேய் ஞானகுரு என்னடா இது...பாய் காலி பண்ணிட்டானா?”

“ரிசப்ஷன்ல கேக்காம வந்துட்டோமே...

“போய் கேட்டுட்டு வாடா...

ஞானகுரு ஓடினான் உடனேயே. பாபுகுட்கேஸுடன் நிற்க ஆரம்பித்தான். சுற்றிச்சுற்றிப் பார்த்தான். பக்கத்து அறையிலிருந்து லிக்கர் வாடை இழைந்து வந்து கொண்டிருந்தது. சூம் பாய் ஒருவன் தாண்டிப் போனான். சில வினாடிக்கெல்லாம் ‘விஷ்க்...விஷ்க்...’ என்கிற சப்தம் கேட்டது.

எங்கிருந்து வருகிறது?

சுற்றிப் பார்த்தபோது சற்றுத் தள்ளியுள்ள அறை ஒன்றின் வாசலில் இருந்துதான் வந்தது. எட்டிப்பார்த்த போது பாய் உள்ளேயிருந்தான்.

“பாய் என்ன இது-ருமை மாத்திட்டியா?”

“உஷ்ஷ்... சப்தம் போடாதே. காரணமாத்தான் ரும் மாறியிருக்கேன். உன்ற வந்து உட்கார்.”

“என்னய்யா இதெல்லாம்?”

“எதுவும் பேசாதே. பணம் கொண்டு வந்திருக்கியா?”

“உம்ம்...”

“அப்படி அந்த பீரோவுல வெச்சுட்டு அதுல இருக்கிற இன்னொரு குட்கேஸை எடுத்துக்கோ. ஒரு ஹெல்ப் வேற பண்ணணும்.”

“வைரம் அதுலேயா இருக்கு?”

“ஆமா... எடுத்துக்கிட்டு நான் சொல்றதை கேளு.”

“ஏன் பதட்டப்படறே- என்ன ஆச்சு!”

“எல்லாம் இந்த வைரம் பண்ண வேலை. படா பேஜார்”

“என்ன சொல்றே நீ”

“உள்ள எட்டிப் பார்...

அறைக்குள் உள்ளே பாத்ருமை பாய் சுட்டிக்காட்ட பாபு எட்டிப்பார்த்தான். உள்ளே பாட் டஃப்பில் ஒருத்தி நிர்வாணமாய் அசைவின்றி கிடந்தாள்.

பாபுக்கு கண்முழி சொருகியது.

“ஏய் பாய்...என்னய்யா இதெல்லாம் யார் இந்தப் பொண்ணு”

“ரூட்டுய்யா - ரூட் - எதிரிகள் எனக்கு விருந்தா அனுப்பிச்ச ரூட்...”

“ஒருநாள்கூட உன்னாலசும்மா இருக்க முடியாதா?”

“என்னை மயக்கி வைரத்தை அபேஸ் பண்ணப் பார்த்தா விடுவேனா கழுத்தை நெறிச்ச கொன்னுட் டேன்...”

“எதுக்கு கொள்ளே. வெளிய துரத்திவிட வேண்டியதுதானே?”

“துரோகிகளை கொல்லணும். அதான் என்பாலிசி.”

“அடப்பாவி... கொடுமையான ஆளுப்பா நீ... போலீஸ் பிடிச்சா என்ன பண்ணுவே...”

“போலீஸா? என்னையா? பிடிக்கறதா?”

“நீ பெரிய பிஸ்தாவா இருக்கலாம் அதுக்காக இப்படியா? நான் வரேம்பா ஆளை விடு.”

“பாபு ஒரு ஹெல்ப் ”

“என்னய்யா?”

“இந்த பாடியை டிஸ்போஸ் பண்ணிடு.

“என்னது! நான் டிஸ்போஸ் பண்றதா?”

“ஆமா. நீதான் டிஸ்போஸ் பண்ணணும். உன்கிட்ட வைரம் இருக்கறதால உனக்கு ஒரு ஆபத்தும் வராது”

“பாய்...ஏற்கனவே நான் ரொம்ப குழம்பிப்போய், செய்யக்கூடாத தப்பை செஞ்ச வருத்தத்துல இருக்கேன். இப்ப இந்த சனியன் வேறயா?”

“பயப்படாதே...நீ எனக்கு கட்டாயம் ஹெல்ப் பண்ணணும்.

“விளையாடறியா. நீ கொலை பண்ணுவே. நான் ஹெல்ப் பண்ணணுமா. எனக்கு இதெல்லாம் பிடிக்காது. டேய் ஞானகுரு, எங்கடா போயிட்டே...”

சற்றே அலறியபடி பாபு அப்படியே பின்னால் நடந்து கதவை திறந்து வெளியே போகப் பார்த்தான். வராண்டாவில் ஞானகுரு அலைந்து கொண்டிருந்தான். பாபு வெளிப்பட முயலுவதைப் பார்த்து “பாபு” என்று அலறியபடி வந்தான். அதற்குள் பாய் அவனை உள்ளே இழுக்க ஞானகுருவும் உள்ளே வந்தான்.

“ஓட முயற்சிக்காதே பாபு. வேண்டாம். எனக்கு ஹெல்ப் பண்ணு...”

“என்ன ஹெல்ப்? என்ன ஓட்டம்? பாய், நீ என்ன இங்கே இருக்கே? ரிசப்ஷன்ல கேட்டா நீ காலி பண்ணிட்டதா சொன்னாங்க...” ஞானகுரு கேட்டான்.

“எல்லாம் பாபு சொல்வான், ஏய் பாபு, பாடியை டிஸ்போஸ் பண்ணு.”

“பாடி...டிஸ்போஸ் என்ன நடக்குது இங்க...?”
திரும்ப அலறினான் ஞானகுரு.

“பாபு...உனக்கு ராசியான வைரம் கையிலே இருக்கச்சே உனக்கு என்ன பயம்... இந்த பாடியை பப்ளிக்கா தோள்ல தூக்கிட்டுபோ-போலீஸ்கூட உன்னை கேள்வி கேக்காது...வேணும்னா உதவி செய்யும்...”

“பயமா இருக்கு...நான் வைரத்தை வாங்கிட்டு போகத்தான் வந்தேன்...பிணத்தை அல்ல...”

“நானும் வைரத்தை விக்கத்தான் வந்தேன். கொல்ல அல்ல...”

அப்புறம் ஏன் கொன்னே?

‘அதான் லைஃப். எல்லாம் இந்த வைரம் படுத்தற பாபு...முதல்ல இந்த பொணத்தோட வைரத்தோட இடத்தைக் காலி பண்ணு.நானும் காலி பண்ணேன்’

“நான் வைரத்தை பார்க்கணும்.”

“தல்லா பார்த்துக்கோ”

பாபு நடுங்கியபடி பெட்டியை திறந்தான். பட்டுத் துணிக்குள் கண்ணடித்தது வைரம், உடனேயே சுருட்டினான்.

“நீ அதை நம்பு...அது உன்னை வாழ வைக்கும். உனக்குத்தான் அது...உன்னோடது அது...” பாய் ஊர்ஜிதம் செய்தான்.

“சரி, உடம்பை எப்படி எடுக்கறது?”

“சும்மா தோள்ல போட்டுக்கிட்டு போ-கேட்டா மயங்கிடிச்சு. கீழே விழுந்துடிச்சுன்னு சொல்லு...கார் கொண்டு வந்திருக்கேல்ல...டிக்கில போட்டுக்கிட்டு போய், எங்காவது கொண்டுபோய் பெட்ரோலை ஊத்தி எரிச்சுடு. பாக்கறவங்க நீ ஏதோ விறகை எரிக்கறதாதான் நினைப்பாங்க. காரணம் வைரம்.”

பாய் மிகச் சாதாரணமாகத்தான் சொல்கிறான், கொலை செய்த பதற்றமோ தப்பிக்கும் அவசரமோ இல்லாத மிக நிதானமான பேச்சாகவே அது படுகிறது.

“கவலைப்படாதேடா...பாடியே தூக்கு பாய் சொன்ன மாதிரியே செய்துடுவோம். வேற வழி இல்ல.”

ஞானகுரு சொல்லும்போதே பாய் உருமாறத் தொடங்கி விட்டான். ‘தன்னை ஒரு ஜிப்ஸி கருப்பன் போல் மாற்றிக் கொள்ளத் தொடங்கினான்.

“பாய் என்ன இது வேஷம்?”

“என்னை நீ பாயா பார்த்ததே வேஷம்தான்.”

“அப்ப நீ?”

“உனக்கு தேவை இல்லாத கேள்வி...உம் சீக்கிரமா உடம்பை தூக்கிக்கிட்டு கிளம்புங்க.”

அதேபோல் செய்தான் பாபு. அந்த நிர்வாணப் பெண்ணுக்கு அவளது உடுப்பை அணிவித்து தோளில் ஏற்றிக் கொண்டு தயங்கித் தயங்கி நடக்க ஆரம்பித்தான். காலில் நடுக்கம் தொற்றிக் கொண்டது. ஞானகுரு சூட்கேசுடன் பின் தொடர்ந்தான். நல்லவேளை விஸ்ப்டில் இறங்கி காரை எட்டும் வரை யாரும் எதிர்ப்பட வில்லை

ரிசப்ஷனிஸ்ட் மட்டும் வித்தியாசமாக பார்த்து வைத்தான். எதுவும் கேட்கவில்லை.

கார் பறக்கத் தொடங்கியது. இந்த முறை பாபு ஓட்டினான். கதி கலங்கியும் போயிருந்தான்.

“ஞானகுரு என்னென்னமோ நடக்குதடா. வசமா மாட்டிக்கிட்டோமா?”

“தெரியலைடா?”

“பாய் உருமாறினத கவனிச்சியா?”

“அது மட்டுமா? என்னை நீ பாயா பார்த்ததே வேஷம்னு சொன்னதையும் கவனிச்சியா?”

“பாய் பேசினதுல ஆயிரம் அர்த்தம் இருக்கலாம். இந்த வைரத்துக்காக நாம எதை எதையோ பண்ணிட்டோம்.”

“பண்ணிக்கிட்டும் இருக்கோம்...”-ஞானகுரு பின்பக்கம் திரும்பி பிணத்தைப் பார்த்தான்.

இருபது வயதிருக்கலாம்.

சந்தன உடம்பு.

இப்படி அல்பாயுசில் சாவோம் என்று தெரியாத மாதிரி ஒரு அப்பாவி முகம். இவளா வைரத்தை திருட வந்தாள்? வைரம் இருப்பது இவளுக்கு எப்படித் தெரியும்? இவளை யார் ஏவியிருக்க முடியும்?

ஞானகுருவுக்குள் கேள்விகள் வரிசையாய் ஓடியது... கொஞ்சம் இளமையும் குறும்புத்தனம் செய்தது. ‘மொழுக் மொழுக்கென்று இருந்தாள். பந்து மாதிரி மார்பு.

விபச்சாரத்தில் பெண்கள் போடும் அசாத்யமான முதலே இதானே...?’ ஞானகுரு அவள் மார்பை பார்த்தான். சேலை விலகி ரவிக்கை ஊக்கை சரியாக மாட்டாமல் ‘கிண்’னென்று புடைப்பாக தெரிந்தது.

அவன் கை அவள் மார்பு நோக்கி நீண்டது. அழுத்தியது-கல்லை தொட்டமாதிரிதான் இருந்தது. இந்த வேளை பார்த்து கார் ஒரு பள்ளத்தில் இறங்கி ஏறி அவன் கையை சற்று சிவிர்ப்பாக்கியது. அது மார்பு கூடாரம் மேல் நசுக்கென்று ஏறியபோது வித்தியாசமான உரசல். ஏதோ காகிதத்தின் மேல் கைபட்ட மாதிரி...

ஞானகுரு கூர்மையானான் திரும்ப அங்கே கையை தடவ விட்டான்.

அட...நிஜம்தான்! ஏதோ காகிதம்தான்.

உற்றுப்பார்த்தபோது ரவிக்ைக்குள் ஒரு பாக்கெட்டும் அதில் ஒரு காகிதமும் சுருண்டு அடங்கியிருப்பது தெரிந்தது பெண்கள் இப்படி கூட ரகசியமாக விஷயங்களை பதுக்க முடியுமோ?

ஞானகுரு மளமளவென்று அந்த காகிதத்தை வெளியே எடுத்தான். விரித்தான்.

டெலிபிரிண்ட்ரில் ஏதோ செய்தி...படித்தான்! தமிழ் படுத்திக் கொண்டான்.

‘இன்ஸ்பெக்டர் லேகாவை அவசரமாய் ஹோட்டல ஸ்டார் சுப்ரீமுக்கு அனுப்பவும்-அங்கே சர்வதேச கடத்தல் மன்னன் கைலாஷ் சோப்ரா வேறு பெயரில் தங்கியுள்ளான். இந்தியாவை விட்டு தப்பி ஓட சில ஜால வேலைகளில் ஈடுபட்டு இருப்பதாக தகவல் கிடைத்துள்ளது அதில் வைர வியாபாரமும் ஒன்று கைலாஷ் சோப்ரா கடவுளையே ஏமாற்றும் ஞான முள்ளவன். பீ கேர் ஃபுல்.’

செய்தியை படித்த ஞானகுரு வாய் வழியாக இதயம் வெளியே வந்து விடும் அவஸ்தையோடு அப்படியே மல்லாந்தபடி “மோசம் போய்ட்டோம் பாபு...” என்ற போது பாபுவிடம் மட்டும் எந்த பதற்றமும் இல்லை. காரை லாவகமாய் நிறுத்திவிட்டு “எப்படி?” என்பது போல பார்த்தான்.

“இந்தப் பெண் பிராஸ்டிடியூட் இல்லை, இன்ஸ்பெக்டர் லேகா...” அலறினான்.

“தெரியும்!”-இது பாபு.

“தெரியுமா?”

“ஆமா தெரியும். அது மட்டுமில்ல; ஹமீதுபாய் வாஸ்தவத்தில் பாய் இல்ல. அவன் கைலாஷ் சோப்ரா!”

“டேய் பாபு...என்னடா ஷாக்தரே?” இதெல்லாம் எப்படிடா தெரியும் உனக்கு?”

“எப்பவோ தெரியும்...”

“அதான் எப்படி?”

“அதெல்லாம் பிறகு...கைலாஷ் சோப்ரா தான் பெரிய புத்திசாலின்னு நினைச்சுகிட்டிருக்கான். நம்ப போலீஸ்ல அவனை சாப்பிடவும் ஆள் இருக்குங்கறது தெரியாது...”

நீ என்ன சொல்றே?”

“எல்லாத்தையும் பிறகு சொல்றேன். இப்ப நேரா போலீஸ்டேஷனுக்குப் போவோம்...”-பாபு பேச்சோடு காரை ஸ்டேஷனை நோக்கிவளைத்தபோது நிஜமாலுமே ஞானகுரு வியப்பின் உச்சியில் மண்டை காயத்தொடங்கி யிருந்தான்.

12

உற்சாகமாக டெலிபோன் டயலை சுழற்றிக்கொண்டிருந்தான் அவன்.

மறுமுனையில் அகப்பட்டவனோடும் உற்சாகம் குன்றாமல் பேச ஆரம்பித்தான்.

“ஹாய் பிக்கி...பிசிறு தட்டாம பிசினசை முடிச்சாச்சு. டிக்கெட்டெல்லாம் ரெடியா? நான் ரெடி...”

“எவ்ரிதிங் ரெடி சோப்ரா. ஆனா கரன்சியை டாலரா மாத்தணும். அதுக்கு கொஞ்சம் டைம் ஆகும் போல தெரியுது...இங்கேயே டாலரா மாத்திக்காம நீ கிளம்ப முடியாது...”

“எவ்ளோ நாளாகும். நான் இப்ப ஒரு கொலை வேற பண்ணிட்டேன்.”

“கொலையா?” பிக்கி எனும் பிக்காரா அதிர்கிறான்.

“ஆமாம். ஒருலேடி என்கிட்ட இருக்கற அந்தக் கண்ணாடித் துண்டை அசல் வைரம்னு நினைச்சு அபேஸ் பண்ணப் பார்த்தா பரலோகத்துக்கு பேக் பண்ணிட்டேன்.”

“அவளுக்கு எப்படி உன்கிட்ட இருக்கற அந்த வைரம் பத்தி தெரியும்?”

“ஒருதேவன் வந்து பார்த்துட்டு பிசினஸ் பண்ணாம போனான். அவன் யார் கிட்டயாவது சொல்லி அந்த பார்ட்டி அனுப்பியிருக்கலாம்...”

“பார்த்து சோப்ரா. அப்படி வர்றவங்களை சாதாரணமா எடை போட்டுடாதே.”

“ஏய் யாரா இருந்தா என்ன...அதான மேல அனுப் பிட்டேனே. அப்புறம் என்ன?”

“முட்டாள்... இனிதான் விவகாரம் சூடே பிடிக்கும். செத்தவங்களை ஃபாலோ பண்ணி ஆள் வரும்- உடம்பை என்ன பண்ணே?- போலீஸ் வந்து உள்ள விழுந்துடப் போகுது...”- பிக்காராவின் எச்சரிக்கையை கேட்டு பெரிதாக சிரிக்கிறான் சோப்ரா என்னும் அந்த எமகாதகன்.

“யார் வேணா வரட்டும். என்னை அடையாளம் கண்டு பிடிக்க முடியாது. நான்தான் நாளைக்கு ஒரு வேஷம் போடறேனே...?”

“சரி சரி, உடம்பை என்ன பண்ணே?”

“என்கிட்ட வைரம் வாங்குன இளிச்ச வாயன் தலைல கட்டிட்டேன் ”

“என்கிட்ட இருபத்தி அஞ்சு லட்சம் தந்து கள்ள நோட்டை மாத்தினானே அவன் கிட்டயா?”

“அவனே தான்...

“அவனை ரொம்பவும்தான் கிறுக்கன் ஆக்கிட்டே நீ...”

“நேபாளத்துலையே அவனுக்கு குறி வெச்சுட்டேன். பக்குவமா காய் நகர்த்தி சில செட்டப்பெல்லாம் செஞ்சு கண்ணாடித் துண்டை வைரம் ஆக்கிட்டேன்! இதுல உனக்கு இருபத்தி அஞ்சு லட்சம் லாபம். எனக்கு ஐம்பது லட்சம் லாபம். ஒரு அஞ்சு லட்சம் செலவு செஞ்சேன். பாம்பாட்டி, ஆக்கிடென்ட் அப்புறம் தலைவர் பதவியில அவன் ஜெயிக்க கொஞ்சம், சினிமாக்காரி ஜெயசாந்தாவுக்கு கொஞ்சமனு, தாராளமாவே செலவு செஞ்சேன் அவனா பாம்பு தெரியுதுன்னு சொன்னான் வசதியா போச்சு பாம்பாட்டிய பிடிச்சேன். சுலபமாயிடிச்சு வேலை... ரொம்ப நம்பிட்டான். ந ம் பி கி ட்ட ம் இருப்பான்...”

“ஜாக்ரதை. இனி நடக்கப் போற விஷயங்கள்ள ஏமாந்து உன்னை தேடி வந்துடப் போறான்.”

“பித்தி... நான்தான் இடத்தை மாத்திக்கிட்டே இருக்கேனே...”

“போலீசுக்கு கம்பளையிண்ட் பண்ணினா?”

“போலீசுக்கா? அவனா... பித்தி உனக்குக்கூட அறிவு கெட்டுப் போச்சா! அவன் கள்ள நோட்டு மாத்துனது எதுக்கு? இந்த தப்பை ஒத்துக்குவானா? வசமா மாட்டிக்

கிட்டோம் வழியே இல்லை, அனுபவிச்சத்தான் தீரணும்னு தனியா உக்காந்து அழுவான். அழுதுகிட்டே இருப்பான்.”

“அவன் நாசமா போகட்டும். நமக்கென்ன வந்துச்சு. இந்த தேசத்துல பணக்காரனே இருக்கக்கூடாது. எல்லாரையும் பிளான் பண்ணி ஒழிச்சிடணும்- என்கிட்ட இருக்கற பணத்துக்கு இந்த தடவையும் ஆயுதம் தான் வாங்கப் போறேன். அங்க இருந்து வாங்கி இங்க சில பார்ட்டிகளுக்கு வித்தா டென் டைம்ஸ் கூடுதலா பணம் கிடைக்குது. நீயும் பார்ட்னர் ஆகறியா?”

“பிக்கி... இப்பவாச்சும் உனக்கு மனசு வந்துச்சே... தேங்க்ஸ்ப்பா. வேற யாரையும் பார்ட்னரா போடப் போடாதே”

“கோல்டு கோபால், ஹெராயின் பிலிப்ஸ், அப்புறம் நீ நான்... நாலு பேர்தான்.”

“ஓ.கே...” - டொடக்!

டெனிபோனை முடக்கிவிட்டு ஒரு தாடியை எடுத்து ஒட்ட வைத்துக் கொண்டு எண்ணி ஐந்தே நிமிடத்தில் சர்தார்ஜி ஆகிவிட்டான் அவன்!

உண்மைப் பெயர் சோப்ரா என்றால் உருவெடுத்த பெயர்களில் ஹமீது, மரக்காயர், வர்த்தமானன் என்கிற பட்டியலில் இப்பொழுது தஸ்பீர் சீங்காக மாறினான். சிங்காக மாறினால் போதுமா? அச்சு அசல் சிங்கின் மேனசிசங்களுக்கும் உள்ளாக வேண்டாமா?

உள்ளாகத் தொடங்கினான் கண்ணாடி முன் நின்று பார்த்து ரசிக்க வேறு செய்தான் எங்காவது மேக்கப்பில் பிசிறு தட்டுகிறதா? ஊஹும்!

அப்படியே பக்கத்து ஜன்னலை திறந்தபோது மதுரை தெரிந்தது. மீனாட்சி அம்மன் கோவில் கோபுரம் தஸ்பீராகி விட்ட அவனைப் பார்த்தது.

இந்த முறை மதுரை ட்ரிப் திட்டமிட்டபடி முடிந்து விட்டது.

எட்டணா அளவு கண்ணாடித்துண்டு + கொஞ்சம் திட்டமிடுதலுக்குக் கிடைத்த விலை...ஐம்பது லட்சம்.

மனிதனை எவ்வளவு விழிப்பிலும் தூங்கச் செய்ய மட்டும் தெரிந்து விட்டால் ரிசர்வ் பேங்கே நம் சொந்தம்தான் என்று எண்ணிக் கொண்டான்

மதுரையிலிருந்து அடுத்த கேம்ப் திருச்சிக்கு...

13

“லேகா ரொம்ப சாமர்த்தியமான பொண்ணு - ஆனா இப்படி உசரை விட்டு பிணமா திரும்புவான்னு நாங்க நினைக்கவேயில்லை.”

ஸ்டேஷனில் இன்ஸ்பெக்டரின் பெருமூச்சில் ஏகப்பட்ட ஃபாரன்ஹீட் வெப்பம்.

“என்ன அவசரம். நான்தான் உள்ள விழுந்து அவன் எதிர்பார்க்கறதுக்கும் மேலான இளிச்சவாயனா ஆக்ட் கொடுத்துகிட்டு இருக்கேன்ல? - இவங்களை எதுக்கு குறுக்க நுழைச்சிங்க?” நிஜமாலுமே கோபத்துடன் பாபு கேட்டான்.

“இருக்கலாம். ஆனா எங்க பிளான் வேற. அவனை மட்டும் பிடிக்கறதுன்னா எப்பவோ அமுக்கியிருக்கலாம்.

அவனோட ஒரு கேங்கையே பிடிக்கணும்-அதுக்கு அவன் எவ்வளவு தூரம் பயன்படுவான்னு தெரிஞ்சாகணும். இதையெல்லாம் தெரிஞ்சுக்க ஒரு பெண்ணாலதான் முடியும். அதனாலதான் லேகாவை அனுப்பினேன்.

இன்ஃபாக்ட். லேகா பாம்பே ரெட்லைட் ஏரியாவுல சீரழிஞ்ச ஒரு பொண்ணு அவங்களுக்கு எங்க டிபார்ட் மென்ட் மறுவாழ்வு கொடுத்து இந்த மாதிரி பெக்கூனியர் கேஸ்ல பயன்படுத்திக்க நினைச்சுக்க.

ஆனா அது இந்த அளவு லேகாவை தாக்கும்னு நினைக்கலை. சோப்ரா கொலைக்கும் அஞ்சாதவன் கறதும் கன்ஃபர்ம் ஆயிடிச்சு.”

இன்ஸ்பெக்டர் பேசப்பேச பாபுவைவிட ஞானகுரு தான் அதிகம் ஆச்சரியப்பட்டான்.

“பாபு... அந்த வைரம் அதோட பவர்னு நான் இன்ஸ்பையரானத விட நீ இந்த அளவு போலீஸ் காண்டாக்டோட மூவ் பண்ணிக்கிட்டிருக்கேங்கறது தாண்டா எனக்கு பெரிய ஆச்சரியமா இருக்கு. எப்படிடா அந்த பாய் ஒரு ஃபிராடுன்னு தெரிஞ்சு கிட்டே - எப்படி போலீஸ் இதுல இன்வால்வ் ஆச்சு?”- ஞானகுருவின் கேள்விக்கு என்ன பதிலைச் சொல்ல? பாபு இன்ஸ்பெக்டரை பார்க்கிறான்...

“சொல்லுங்க பாபு...அந்த பல்லில்லாத பாம்பு கடிச்சதுல இருந்து ஆரம்பிங்க. உங்க அம்மாவை டாக்டர் செக் பண்ணிட்டுத் துளிகூட பிளட்ல பாய்சன் இல்லை. அதிர்ச்சி மயக்கம்தான் அவங்களுக்கு ஏற்பட்ட துன்னு சொன்னதுல இருந்து, தடிகை ஜெயசாந்தா காசை வாங்கிக்கிட்டு உங்களை கல்யாணம் பண்ணிக்கக் கூட தயாராயிட்ட எல்லைவரை எல்லாததையும் சொல்லுங்க...”

“போதும் சார்...போதும்! எனக்குப் புரிஞ்சாச்சு! பாபு ஆரம்பத்துலையே சுதாரிச்சுக்கிட்டு எனக்கும் தெரியாம உங்களை காண்டாக்ட் பண்ணியிருக்கான். நீங்க அவனை அதே போக்குல போகச் சொல்லி கைட் பண்ணியிருக்கீங்க அப்படித்தானே?”

“ஆமாண்டா ஞானகுரு! இந்த வைரம் அதோட பவர்ங்கற விஷயத்தை என்னால ஜீரணிக்கவே முடியலை. எங்கேயோ தப்பு நடக்கறதா உள்ளுணர்வு சொல்லிக் கிடையிருந்திச்சு. அதுக்குதோதா அம்மாவுக்கு பாம்பு கடிச்சப்போ அந்த நீல பட்டுத்துணிய வெச்சு கட்டவும் சரியாப் போச்சு.

இருந்தும் மனசு கேக்காம ஒரு எச்சரிக்கைக்காக டாக்டர்கிட்ட அம்மாவை காட்டி அந்த பாம்புவிஷத்தை முறிக்கச் சொன்னேன். டாக்டர் பிளட் டெஸ்ட்டெல் லாம் பண்ணி பார்த்துட்டு எந்த பாம்பு விஷத்தைன்னு கேட்டப்போதான் நான் சுதாரிச்சேன்.

உடனேயே நான் இன்ஸ்பெக்டரை பிடிச்சுட்டேன். அவர் பாம்பாட்டியை இருபத்தி நாலு மணி நேரத்துல பிடிச்சுக்கிட்டு வந்துட்டார். அவனை ‘நாலு வெளு வெளுத்தோம். சோப்ரா இரண்டாயிரம் கொடுத்து காரியம் சாதிக்க சொல்லியிருக்கிற நிஜம் தெரிய வந்தது...”

“அப்புறம் அந்த பாம்பாட்டி போய் சோப்ராவை எச்சரிக்கை பண்ணலியா?”

“அவனை வெளியவிட்டாதானே?” பக்கத்து லாக்கப்பில் பதிலாக தெரிந்தான் பாம்பாட்டி. பாம்பு ஒன்றுக்கு பால் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தான். வாபுவைப் பார்த்து பரிதாபமாக சிரித்தான்.

“யாராவது பணம் கொடுத்து எதையாவது செய்யுன்னா எதையும் செஞ்சிடுவீங்க... அப்படித்தானே?” பாபு கோபமாக அவனைப் பார்த்துக் கேட்க அவன் தலை தொங்கிப் போகிறது

“டேய் அவனை வீடுடா...நாம சந்திச்ச பிக்காரா, மாத்துன கள்ள நோட்டு, அதை வெளியில கலந்துவிட்டு நல்ல நோட்டாக்கினது இதெல்லாம் போலீசுக்கு...

“எல்லாம் இவங்க சம்மதத்தோடதான் நடந்துச்சு ஞானகுரு. பிக்காராகிட்ட மாத்துன கள்ளநோட்டு பத்திரமா இப்ப போலீஸ்கிட்டதான் இருக்கு வெளியில் நாம கலந்துவிட்டதா நீ நினைக்கிற நோட்டுகள் நல்ல நோட்டுகள்தான்...”

“டேய்ய்...”

“வாயை பிளக்காதே ஞானகுரு. அதுமட்டுமல்ல; கள்ள நோட்டையே ஒரு சூப்பர் குவானிடி நோட்டு உண்டு. ரிசர்வ் பேங்க் கவர்னரால கூட அந்த நோட்டை போலின்னு சொல்ல முடியாது. அப்படி ஒரு நோட்டை தான் பிக்காராகிட்ட கொடுத்து நாங்க மாத்தியிருக்கோம். அதே டைப் நோட்டைதான் சோப்ராகிட்டயும் கொடுத்திருக்கோம். அதோட நம்பர் வரிசை போலீஸ்டிபார்ட்மென்ட் பர்சனல் கம்ப்யூட்டர்ல பத்திரமா இருக்கு. அந்த வரிசை எல்லா பேங்குக்கும் கான்ஃபிடன்ஷியல் இன்ஃபர்மேஷனா போயிருக்கு. அப்படிப்பட்ட நோட்டை யார் வந்து பேங்குல கட்டினாலும் அவங்களை ரவுண்ட் பண்ணச் சொல்லியிருக்கோம்.

குறிப்பாக வெளிநாட்டுக்கு போக டிக்கட் எடுத்து தர்ற ட்ராவல ஏஜன்சிங்க எந்தபேங்குல அக்கௌண்ட் வெச்சிருக்காங்களோ அவங்களுக்கு சிவியராலே இன்ஸ்ட்ரக்ஷன் கொடுத்துருக்கோம்.”

“அடேங்கப்பா...பாபு நீயாடா இவ்வளவு புத்தி சாலித்தனமான காரியங்கள் பண்ணியிருக்கே. என்னால நினைச்சே பார்க்க முடியலையே...”

“இன்னும் நினைச்சு பார்க்க முடியாத பல விஷயங்கள் இருக்கு மிஸ்டர் ஞானகுரு. அது போகப் போக உங்களுக்குத் தெரியவரும். இனிமே பாபுவுக்கு கோ-ஆபரேட் பண்ணுங்க.”

“நிச்சயமா சார்...”

“இனிமே குறுக்கு வழியில பணக்காரன் ஆக ஆசைப் படாதீங்க. பாபு கள்ளநோட்டு தந்திருந்தா உங்க பேங்குல கூட கலந்துவிட நீங்க தயாரா இருந்திருக்கீங்க இது எவ்வளவு மோசமான புத்தி தெரியுமா?”

“வைரம் காப்பாத்தும்னு நம்பிட்டேன் சார். அந்த அளவு அவன் செட்டப் பண்ணி நம்பவெச்சுட்டான்.”

“அந்த மோசமான நம்பிக்கைக்கு பரிகாரம் பண்ணுங்க. இனிமே நீங்க எங்க டிபார்ட்மென்ட் ஆள் மாதிரிதான்.”

“ஆமா...இந்த சோப்ராலை இப்படி வெளியே விட்டு வெச்சுதான் காரியம் பண்ணணுமா? பிடிச்ச முட்டிக்கு முட்டித்தட்டினா கூட்டாளிகளை பத்தி சொல்ல மாட்டானா?”

“அதெல்லாம் பழைய உத்தி. துளிகூட பயன்படாத உத்தி. இப்பல்லாம் சோப்ரா மாதிரி நபர்கள் போலீஸ் கிட்ட மாட்டினா ஒண்ணு அவங்களாவே தற்கொலை பண்ணிக்கிறாங்க. இல்லேன்னா யாராவது வந்து கொன்னுட்டு போயிட்டுறாங்க...அதனாலதான் பாபு மூலமா சோப்ராலை நாங்க அடையாளம் தெரிஞ்சு கிட்டப்போ அவனை கைது பண்ணலை பாபுவை புழுவா வெச்சு அவனை வளைக்க முயற்சி பண்ணோம்.

எங்க எண்ணத்துக்குக் கிடைச்ச முதல் வெற்றி பிக்காரா தான்.

ஒண்ணாம் நம்பர் கள்ளநோட்டு கேஸ்.

இப்ப இவன் இருக்கற இடம் பிசினஸ் எல்லாமே தெரிஞ்சாச்சு. அடுத்து இவன் மூலமா இன்னும் எத்தனை பேர் வெளிய வரப்போறாங்களோ...?”

14

தீருச்சி பேருந்து சீறிக் கொண்டிருந்தது. சரியான கல்யாணக் கூட்டம் தஸ்பீர் சிங்காக சோப்ரா நடுவில் தெரிந்தான்

அவனுக்கு பக்கத்திலேயே ஒரு வயதான பெரியவர். பார்க்க படு சோகமாக தெரிந்தார். அவருக்கும் பக்கத்தில் சோகமாக ஒரு பெண் வாலிப வயது துள்ளவேண்டிய பருவம் அடங்கித் தெரிந்தாள். அவ்வப்போது வயதான பெரியவரைப் பார்த்து மனது ஒடிந்தாள்

“கவலைப்படாதீங்கப்பா. எனக்கு கல்யாணமே நடக்கவேன்னாலும் கவலையில்லை நீங்க மட்டும் கவலைப்படாதீங்க...” அவள் ஆறுதல் தரத்தொடங்குகிறாள்

அந்த ஆறுதலுக்குள் ஒரு கதை ஒளிந்து கிடக்கிறது.

அது சோப்ராவாகிய தஸ்பீர்சிங்காதிலும் விழுகிறது.

“நீ என்ன சொன்னாலும் என்னால ஆறுதல் அடைய முடியாது திவ்யா. அல்பம் பத்து பவுனுக்காக உன்னை வேண்டான்னுட்டாங்களே...”

“நம்ப நாட்டுலதான் இதெல்லாம் ரொம்ப சகஜ மாயிட்டு வருதேப்பா. கல்யாணத்தை கடவுள் நடத்தி வைக்கற காலம் மலையேறி ரூபாயும் தங்கமும் அந்த இடத்தை பிடிச்ச எவ்வளவோ வருஷங்களாயிடிச்சே...”

“இப்ப நான் பத்து பவுனுக்கு எங்கம் மா போவேன்...”

“எங்கேயும்-போக வேண்டாம். எனக்கு கல்யாணமே வேண்டாம்.”

அவர்கள் இருவரும் பேசிக் கொள்வதில் சோப்ராவுக்கு சகலமும் புரிந்து போயிற்று.

இங்கே கல்யாணச் சிக்கல் - அதிலும் பொருளாதார ரீதியில் அது என்று சோப்ராவுக்கு உடனேயே புரிந்து போயிற்று.

இந்தப் பெரியவரை முதலில் தன்வசப்படுத்த வேண்டும்.

பெரியவருக்கு உதவி செய்து அவருடைய அன்பை சம்பாதிக்க வேண்டும். அப்படியே அவருடைய வீட்டில் அடைக்கலம் புகுந்து விட வேண்டும்.

லாட்ஜைவிட வீடு மிக வசதியானது. பாதுகாப்பானது. மதுரையில் பாபுவை போட்டுப் பார்த்த மாதிரி திருச்சியில் ஒரு கோபுவை இந்த ஹோதாவில் போட்டுப் பார்த்துவிடலாம்.

பிக்கார மூலம் கரன்சி டாலராகும் வரை இப்படியே எதையாவது செய்து கொண்டிருக்க வேண்டியது தான்.

நினைப்போடு இறுமினான் தஸ்பீர் சிங்.

கருணாமூர்த்திப் போல் பெரியவரை பார்த்தான்.

“சாப் உங்களுக்கு திருச்சி சொந்த ஊரா?” - பேச்சை ஆரம்பித்தான்.

“ஆமா... உங்களுக்கு...”

“நான் பஞ்சாப் வாலா!”

“நல்லா தமிழ் பேசறீங்களே...

“எனக்கு தமிழ் - தமிழ்நாடு இதெல்லாம் ரொம்ப இஷ்டம்.”

“எப்படி?”

“சொல்லத் தெரியலை. உங்க ஊர், உங்க கல்ச்சர் எல்லாம் ரொம்ப பிடிச்சிருக்கு. குறிப்பா உங்க ஊர் கல்யாணம் அந்த தடபுடல் மேள சப்தம் இதெல்லாம் எனக்கு ரொம்ப பிடிக்கும்...

“ஆனா அந்த கல்யாணத்துக்கு இங்க சிலர் என்ன கஷ்டப்படறோம் தெரியுமா?”

சோப்ரா விரும்பிய விஷயத்துக்கே அந்த பெரியவர் வந்துவிட்டார்.

“இங்க கல்யாணம் ஒரு கஷ்டமா?”

“கஷ்டமாவா? பொண்ணை பெத்துட்ட அப்பாக்களுக்கு அது ஒரு அக்னிப் பரிட்சை சிங்...”

“நீங்க பேசறத பார்த்தா உங்களுக்கு ஏதோ கல்யாணப் பிரச்னை இருக்கற மாதிரி தெரியுதே...”

“ஆமா சிங்... என் மகளுக்கு ஒரு இடம் பார்த்தேன். பத்துபவுன் தான் என்னால முடியும் ஆனா இருபதுபவுன் போட்டாதான் கல்யாணம் நடக்கும்னுட்டாங்க. அதான் ஒடிஞ்சு போயிட்டேன்.”

பெரியவர் பேச்சுக்கு பல்லி போல் டப்பு கொட்டி செருமினான் தஸ்பீர் சிங்காகிய சோப்ரா.

“எனக்கும் ஒரு அக்கா இருந்தா... இதே மாதிரி பிரச்சனையில் அவ தற்கொலை பண்ணிக்கிட்டா...” - சோப்ரா விட்ட ரீல் அந்தப் பெரியவர் ஆடிப்போனார்

“நெஜமாவா சிங்... உங்க ஜாதியிலையும் இந்த மாதிரி கண் றாவிங்க உண்டா?”

“இந்தியாவுல பொம்பளைங்க எங்கல்லாம் இருக் காங்களோ அங்கல்லாம் இந்தப் பிரச்னை இருக்கு...” பஸ் ஓடிக் கொண்டிருந்தது

பெரியவரும் பெரிதாக அந்தப் பெண்ணும் வருந்தி னாள்

“எங்க அக்கா மாதிரி உங்க பெண் தற்கொலை பண்ணிக்காம பார்த்துக்குங்க. அவங்க அழகுக்கு அவங் களுக்கு நிச்சயம் நல்ல மாப்பிள்ளை கிடைப்பான்.”

அவன் அழகி என்று வர்ணித்த விதத்தில் சற்று சில்லிட்டு அவனை இறுக்கமின்றி இணக்கமாகப் பார்த் தாள் அந்தப் பெண்.

“தம்பி உங்க தொழில்...?”

“ஆட்டோ மொபைல் ஸ்பேர் பார்ட்ஸ்.”

“பஞ்சாப்ல இருந்து வந்து வந்து போவீங்களோ?”

“இல்ல...இனி திருச்சியிலேயே தங்கிடலாம்னு...”

“எங்க ஊர் நல்ல ஊர். காவேரி பரயந் ஊர்.”

“உங்க ஊர்ல நல்ல வீடா கிடைக்குமா?”

“பணத்தை விட்டெறிஞ்சா கிடைக்காமலா போயிடும்.”

“உங்களை பார்த்தா கௌரவமான குடும்பத்தவரா தெரியுது. உங்க ஏரியாவுலேயே ஒரு வீடு பார்த்து தர முடியுமா?”

“அதுக்கென்ன சிங்... என் வீட்டுக்கு வா. என் நண்பர் ஒருத்தர் வீடு கூட கானியா இருக்கு. ஆமா உனக்கு கல்யாணம் ஆயிடிச்சா.”

“இல்ல...இனிமேதான் பண்ணிக்கணும்.

“அட்டா...அப்ப சிக்கல். கல்யாணமாகத் தவங்களுக்கு வீடு தர மாட்டாங்களே...”

‘ எவ்வளவு பணம் வேணும்னாலும் தரேன்.’”

“பணம் தரலாம் ஆனா குணம்?”

“நான் நல்லவன் சார்...”

“அதுக்கு என்ன ஆதாரம். போய் உங்க அப்பா அம்மாவோட வா வீடு பார்த்துடலாம்.”

“அவங்க வரமாட்டாங்க.”

“ஏன்?”

“உயிரோட இருந்தால்ல வர?”

“அட்டா அப்படியா சேதி...”

“பரவால்ல...நீங்களே அப்பா அம்மாவா இருந்து... உங்க பொண்ணு என் தங்கச்சி மாதிரி.”

பெரியவர் மிரண்டார். இந்த மாதிரி கடைவழி ஸ்னேகங்களில் நான் எச்சரிக்கையானவன் என்கிற மாதிரி பார்த்தார். எதுவும் பேசாமல் மௌனமாக இருக்கத் தொடங்கினார்.

“என்னய்யா பேசமாட்டேங்கறீங்க...”

“மன்னிச்சுக்கப்பா... என் பொண்ணுக்கே நல்ல அப்பாவ என்னால இருக்க முடியலை. இதுல உனக்கப் பாவா நடிக்க முடியாது. இதெல்லாம் வில்லங்கம் பிடிச்ச வேலை.”

சோப்ராவுக்கு தான் சற்று ஓவராக போய்விட்டது புரிந்தது. இந்த ஆளை இனி வேறு ரூட்டில் 'போய் மடக்க வேண்டும்' என்பது போல் யோசித்தவன் தானும் அமைதியானான்.

திருச்சியில் கண்டோன்மென்ட்டிலேயே அவர்கள் இறங்கிக் கொண்டார்கள். போகும் போது சிரிக்கக்கூட பிரியப்படாத மாதிரி அந்த கல்யாண சோகத்தோடு அவர்கள் இறங்கிச் சென்றார்கள்.

சோப்ரா சிரித்துக் கொண்டான்.

தன் தொடையை தூக்கிவிட்டு பார்த்தான். பெரியவரின் பர்ஸ்!

மனதுக்குள் சிரித்துக் கொண்டான்.

இப்படி ஒரு பெரிய புள்ளியாக லட்சங்களில் புரள்வதற்கு முன்பு வரை பம்பாய் நாரிமன் பாய்ன்ட்டிலும் கிராண்ட் ட்ரங்க் ரோட்டிலும் எததனையோ பர்ஸ்களை அடித்த கையை இன்று பார்த்து சிரிக்கிறான்.

“சாரிடா கண்ணு... ரொம்ப நாளைக்கப்புறம் சில்லரை திருட்டு பண்ணிட்டேன். பண்ணினா லட்சக் கணக்குலதான்கற சபதத்தை மீறிட்டதா நினைக்காதே. லட்சத்துக்கு இதுதான் ஆரம்பம். அந்த பொண்ணு டக்கரா இருக்கா. அவளையும் தேட்டை போட்டுடுவேன்.”

நான் ராஜா...தந்திரங்களின் ராஜா

15

“சார்...சார்...”

சப்தம் கேட்டு கதவை திறக்கிறார் பெரியவர். வெளியே தஸ்பீர் சிங்காய் தெரியும் சோப்ரா!

“யாரு சிங்கா...என்ன சிங் என்வீடு எப்படி தெரியும்? நான்தான் நேத்தே வீடு பத்தி நேத்தே தெளிவா சொல்லிட்டேனே...”

பெரியவர் வாசற்படியில் நின்றபடி கேட்ட கேள்விக்கு பதில் எதுவும் பேசாமல் பர்ஸை நீட்டுகிறான் சோப்ரா

“ஓ...பர்ஸ்! நேத்து நான் தொலைச்ச பர்ஸ் — அது உன் கைக்கு எப்படி வந்துச்ச...?”

“நீங்க நடுவுலையே இறங்கிட்டங்க. உங்க சீட்ல இருந்தது. எடுத்து வெச்சுக்கிட்டேன். அட்ரஸ் அதுல இருந்தது. அதான்கொடுத்துட்டுபோகலாம்னு வந்தேன் ”

“ரொம்ப நன்றி சிங்.”

‘நன்றி பிறகு. பணமெல்லாம் சரியா இருக்கா பாருங்க...’

அந்தப் பெரியவர் பரவசத்தோடு பர்ஸை திறந்து பார்த்தார். எல்லாம் சரியாக இருந்தது. அதன் நிமித்தம் கண்களில் ஆச்சரியம்.

“இந்த காலத்துல இப்படி நேர்மையா பர்ஸை ஒப்படைக்கறவங்க ரொம்ப குறைவு...” சிலாகித்தார்.

“அப்ப நான் வரேன் பெரியவரே...” - சோப்ரா திரும்பி நடக்க ஆரம்பித்தான்.

“தம்பி, உன்ற வந்து காபி சாப்ட்டுட்டு போப்பா...”

“பரவால்ல பெரியவரே முக்கியமான வேலை இருக்கு. இன்னிக்கு நாள் நல்லபடி இருக்கறதால புதுசா ஒரு பிசினஸ் தொடங்கலாம்னு இருக்கேன்.”

“தாராளமா தொடங்கு - உன்ற வந்து காபி சாப்ட்டுட்டு போய் தொடங்கு. என்னை என்ன நன்றி கெட்டவன்னு நினைச்சியா?” - அதற்கு மேல் பிசு செய்ய

இஷ்டமில்லாதவன் மாதிரி சோப்ரா மளமளவென்று உள்ளே நுழைந்தான்.

திவ்யாவாகிய அவரது மகள் காபி தட்டுடன் எதிரே வந்தாள். அளவாக சிரித்தாள். கல்யாண சோகம் கண்ணில் தெரிய சிரித்தாள்.

“உங்க மகளைப் பார்த்தா எனக்கு ரொம்ப பரிதாபமா இருக்கு. செத்துப் போன எங்க அப்பா ஞாபகம் வந்துடுது.” என்றான் இறுக்கமாக.

பெரியவரிடமும் பெருமூச்சு

‘இவ பொழுது எப்ப விடியும்னுதான் தெரியலை’ என்றார் உஷ்ணத்தோடு.

“பொழுதெல்லாம் தானா விடியாதுய்யா. நாமதான் விடிய வைக்கலும்.” காபியை சூப்பியபடி பேச்சை தொட்டுதொடங்கினான் சோப்ரா.

“என்னப்பா சொல்றே?”

“நாம மனசு வெச்சா எப்பேர்ப்பட்ட கதவும் திறக்கும்னு சொல்றேன்.”

“எப்படி? எப்படி?”

“சொன்னா நம்பமாட்டீங்க. ஆனா எனக்கு அப்படி தான் விடிஞ்சுச்சு...”

“அதான் எப்படிங்கறேன்?”

“சொல்றேன், என் அக்கா கல்யாணத்துக்கும் எமனா இருந்தது தங்கம்தான். அந்த தங்கம் இன்னிக்கு என்கிட்ட கிலோ கிலோவா இருக்கு.”

“என்னப்பா சொல்றே?”

“வெளிய சொல்ல மாட்டேன்னு சத்யம் பண்ணுங்க சொல்றேன்.”

‘சரி சத்தியமா சொல்ல மாட்டேன் விஷயத்தை சொல்லு.’

“உங்க மக மேல சத்யம் பண்ணுங்க.”

“என்னப்பா நீ பீடிகையெல்லாம் பலமா போட்றியே சும்மா சொல்லுப்பா...”

“சும்மா சொல்லஅது ஒண்ணும் நாலணா எட்டணா விஷயம் கிடையாது பெரியவரே. நான் சொல்லப் போற விஷயம் கோடி ரூபா சமாச்சாரம்.”

சோப்ரா அஸ்திவாரத்தை ஆழமாகவே போட ஆரம்பிக்க, பெரியவர் முகம் மாற ஆரம்பித்தது. நெடுநேரம் மௌனம் சுமந்தார், நிறைய யோசித்தார்.

நீ எவ்வளவு யோசித்தாலும் இறுதியாக கவிழ்ந்து என் வசம் சிக்கித்தான் திருவாய் என்பதுபோல சோப்ராவும் மௌனம் காக்க—

“சரிப்பா, என் மக மேல சத்யமா நான் சொல்ல மாட்டேன். விஷயத்தை சொல்லு...”

சோப்ரா விஷயத்தை சொன்னபோது அவரால் திறந்த வாயை மூட முடியவில்லை!

“நீ சொல்றது நிஜமா? இகெல்லாம் சாத்யமா?— நெடுநேரத்துக்குப் பிறகு கேள்வி.

“நேர்ல பார்த்துட்டு நம்புங்க.”

16

அடர்ந்த மலைப் பகுதி அது.

தென்மேற்கு மலைத் தொடரில் ஒரு பக்கத்தில் தொலைவில் குற்றலாம் கொட்டிக் கொண்டிருக்கிறது பக்கமாய் மேகக்கூட்டம் தவழ்ந்து கொண்டிருக்க “இப்ப நாம கேரளா பார்டர்ல நிக்கறோம். இந்த மலைல தான் இருக்காரு அந்த சாமியார். அவருக்கு வயது நூத்தி இருபது. இந்த மலைல அவருக்கு தெரியாத இடம் கிடையாது.”

சோப்ரா அந்த பெரியவரிடம் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறான். முகத்தில் அறைகிறது குளிர்காற்று!

“சிங் தம்பி, எனக்கு பயமா இருக்கு. நீ பாட்டுக்கு என்னை காட்டுக்கு கூட்டிக்கிட்டு போய் எதாவது கேப் மாறிக் தனம் பண்ணப் போறியா—என்கைல இருக்கற பத்து பவுனை வேணா எடுத்துக்கோய்யா ஆளைவிட்டு”

சோப்ரா சிரிக்கிறான்.

“இந்த உலகத்துல யாருக்கும் நல்லதே பண்ணக் கூடாது. பண்ணாலே இப்படித்தான்” என்று அலுத்துக் கொள்கிறான்.

பெரியவர் அதைக் கேட்டு சலனம் கொள்கிறார்.

“அப்பா தம்பி...நீ சொல்ற விஷயம் அந்த மாதிரி இருக்கு.

கண்ணால பார்க்கிற வரை நம்ப முடியாதுப்பா, நம்ப முடியாது. ரசவாதம்லாம் இந்த காலத்துல சாத் யமா என்ன?”

“நேர்ல பார்த்துட்டு சொல்லுங்க”

“சாத்யம்னே வெச்சுப்போம். அதை செய்யற இந்த சாமியார் இந்த ரசவாதம் ஒண்ணால இந்த உலகத்தையே விலைக்கு வாங்கலாமே? எதுக்கு இப்படி காட்டுக்குள்ள இருக்கணும். இந்த வித்தையை யாருக்கும் தெரியாம வெச்சுக்கிட்டிருக்கணும்?”

“அவர் சாமியார். உலகை வெறுத்தவர் நம்பளை மாதிரி ஏழைங்களுக்கு உதவறதுக்காகதான் இதையே செய்யறார். அவருக்கு இந்த உலகை வாங்கணும்கற எண்ணமெல்லாம் கிடையாது. இந்த ரசவாதம் அவர் வரையில் ரொம்ப அற்பம்.”

பேசிக் கொண்டே காட்டில் நடந்தான் சோப்ரா. வழித்தடமே இல்லாத மலைப்புறத்தில் சோப்ராவுக்கு மட்டும் எப்படியோ வழி தெரிகிறது. பயத்துடன் பெரியவர் பின் தொடர்கிறார்.

ஒரு இடத்தில் சோப்ரா நடந்தது போதும் என்று நின்றுவிட்டான். அவன் நின்ற இடத்தில் ஒரு மர வீடு. அந்த வீட்டின் கதவை தட்டினான் சோப்ரா.

கதவு திறந்தது. திறந்து கொண்ட கதவுக்கு பின்னால் ஒரு சாமியார். நாரைச் சிறகாய் தாடி.

“வா சிங்...” என்று வாய் மலர அழைக்கிறார். பெரியவரை பார்த்து புருவம் சுருக்குகிறார்

“சுவாமி இவர் பேர் ராமமூர்த்தி. எனக்கு ரொம்ப வேண்டியவர். இவருக்கு ஒரே பெண். எங்க அக்கா மாதிரியே தங்கப் பிரச்னையால கல்யாணம் நடக்கலை ரொம்ப கஷ்டப்பட்டுறாங்க.”

“புரியுது சிங். இவங்களுக்கு தங்கம் வேணுமா?”

“ஆமா சாமி ரொம்ப இல்லை - இருபது பவுன் போதும்.”

“தரேன். அப்புறமா இன்னும் வேணும் இன்னும் வேணும்னு வந்து நின்னாங்கன்னா...”

“வரமாட்டாங்க சாமி”

“எனக்கு ஆசையுள்ளவங்களை பிடிக்காது. ஏழை தான் இங்க வரலாம்”

“எனக்கு தெரியும் சாமி. நான் பணக்காரனை கூட்டிக்கிட்டு வரமாட்டேன்”

“உள்ள வாங்க...”

இருவரும் அந்த மர வீட்டுக்குள் நுழைகின்றனர் தவச்சாலை மாதுரி ஒரு தோற்றம். குப்பென்ற மூலிகை வாசம்.

சாமியார் போய் ஒரு சம்புடம் எடுத்து வந்தார். அதில் ஏதோ மூலிகை சாறு தெரிந்தது பெரியவரிடம் இருந்து பத்து பவுனை வாங்கி அதில் போட்டார். சில நிமிடம் கழித்து அதைவெளியே எடுத்தபோது அது இரண்டு மடங்காக பருத்திருந்தது. பெரியவர் எதிரே நீட்டினார்.

பெரியவரால் தன் கண்ணையே நம்ப முடியவில்லை.

“இது அசல் தங்கம்தான். சந்தேகமே இல்லை”

ஆசாரி சான்றிதழ் தந்தபோது பெரியவர் ஆச்சரியத்தின் உச்சிக்கே போனார்.

“எத்தனை பவுன் தேரும்?”

“கரெக்டா இருபத்தி நாலு பவுன் இருக்கு.”

பெரியவர் வாயை பிளந்தார். இது எப்படி சாத்தியம்? மண்டையை பிய்த்துக் கொண்டார். அன்று பூராவும் அதே சிந்தனை தான்.

சோப்ராவும் இடையீடு செய்யாமல் மெயின் கார்டு கேட்டில் ஒரு லாட்ஜில் தங்கியிருந்தான். அந்த லாட்ஜுக்கே கிளம்பி விட்டார் பெரியவர்.

லாட்ஜில்...

“வாங்க பெரியவரே...கல்யாண ஏற்பாடெல்லாம் நல்லபடிய நடக்குதா?”

“சிங்...உனக்கு நான் எப்படி நன்றி சொல்வேன். எவ்வளவு பெரிய காரியத்தை செஞ்சு கொடுத்திருக்கே நீ. சாதாரண பஸ் பழக்கத்துக்கே நீ இவ்வளவு செஞ்சா உயிருக்குயிரா பழகினா நீ எவ்வளவு செய்வே?”

சோப்ரா அதை கேட்டு சிரித்தான்.

“எதுக்கு பெரிய வார்த்தையெல்லாம்-சீக்கிரமா கல்யாணச் சாப்பாடு போடுங்க” என்றான்.

பெரியவர் கொஞ்ச நேரம் அமர்ந்து சில விஷயங்களை பேசிவிட்டு கிளம்பினார்.

திரும்பும் சமயம் மனதெல்லாம் அந்த தங்கம் இரண்டு மடங்கான அபூர்வ நிகழ்ச்சியே ஓடியது.

கூடவே இன்னொரு எண்ணமும் ஓடத் தொடங்கியது. அவர் இருக்கும் தெருவில் ஒரு அம்மன் கோவில் இருக்கிறது. அந்தக் கோவில் அம்மனுக்கு தங்க கவசம் சாற்ற காணிக்கை வசூலிக்கப்பட்டு வருகிறது. பெரிய வரிடம் கூட ஒரு ரசீதுபுக்கை கொடுத்துள்ளார்கள்

நேற்றுகூட கோயில் பிரதிநிதிகளை பார்த்தபோது வசூலே சரியில்லை என்று வருத்தப்பட்டசம்பவம் அவருக்குள் முண்டுகிறது.

கவசத்தின் எடை ஏறத்தாழ நான்கு கிலோ. ஆனால் வசூல் ஆகியிருப்பதோ இரண்டு கிலோவுக்கு கூட தேறாது.

ஏன் இந்த இரண்டு கிலோ மதிப்பை அந்த சாமியாரிடம் கொடுத்து நான்கு கிலோவாக்கிக் கொள்ள கூடாது?

17

நின்னேர்டு ஒருசிறு கூட்டத்தையே அழைத்தபடி பெரியவர் சோப்ராவின் அறைக்கு வந்தபோது தஸ்பீர் சிங்கான சோப்ராதான் திட்டமிட்ட படியே எல்லாம் நடப்பதாக கருதி மனதுக்குள் சபாஷ் சொல்லிக் கொண்டான்.

“சிங்...இவங்க எங்க தெரு அங்காள பரமேஸ்வரி கோயில் நிர்வாகத்தை சேர்ந்தவங்க”—பெரியவர் அறிமுகப்படுத்தினார்.

சோப்ரா பெரியதாய் வணங்கினான்.

“என்ன விஷயம்?” கேட்டான்.

“சிங்...நீ கோவிச்சுக்காம சொல்றதை கேக்கணும். நாம திரும்பவும் சாமியை பார்க்கும்படி இருக்கு...”

“எந்த சாமியை?”

“அதான் அந்த மலைச்சாமியை...”

“எதுக்கு...”

“என்ன சிங் எதுக்குன்னு கேக்கறே? ஒருநல்ல காரியத்துக்கு தான்”

“ஐயா...என்னை வம்புல மாட்டப் பாக்கறீங்க. சாமியார் ஏதோ ஏழைன்னு உங்களுக்கு உதவி செய்தார். கம்மா போனா சபிச்சடுவார்”

“நான் சொல்லப்போற விஷயத்தை கேட்டா சாமி சபிக்கமாட்டார். ஆசீர்வாதம்தான் செய்வார்”

“என்ன அது?”

“எங்க தெரு அங்காள பரமேஸ்வரி அம்மனுக்கு தங்கக் கவசம் சாத்தப் போறோம். சரியாகவே வகுலாகலை. வகுலான பணத்துக்கு இரண்டு கிலோ தேறினா அதிகம். ஆனா நாலு கிலோ தங்கம் தேவை. சாமி இந்த தடவை உதவி செய்தா அது அந்த அங்காள பரமேஸ்வரிக்கே செய்த மாதிரிதான் சிங்”

சோப்ரா உடனேயே யோசிக்க ஆரம்பித்தான்.

“பெரியவரே...இந்த விஷயம் இப்படியே நாலு பேர் காதுக்கு போனா என்ன ஆகறது? சாமியார் அந்த மலையை விட்டே போயிடுவார். அவருக்கு இப்படி பிரபலம் அடையறது பிடிக்காதே.” என்றான்.

“இந்த ஒரே ஒரு தடவை மட்டும் செய்யட்டும் சிங். உனக்கும் புண்யமா போகும். அந்த அங்காள பரமேஸ்வரி அருள் உனக்கு பரிபூரணமா கிடைக்கும்.”

சோப்ரா உள்ளுக்குள் குஷியோடும்-வெளியே பார்வைக்கு ஏதோ தயங்குவது மாதிரியும் பால்லா செய்து விட்டு “ஆனா ஒரு கண்டிஷன்” என்று வாயை திறந்தான்.

“என்ன சிங்?”

“இப்படி கூட்டமா வரக் கூடாது. இரண்டுபேர், இரண்டே. இரண்டு பேர்தான் ஷரலாம். இதுக்கே சாமியார் என்ன சொல்லாரோ தெரியாது.

“ஆகட்டும் சிங்.”

“இதைபத்தி வெளிய மூச்சு விடக் கூடாது.

“மூச்சு...வாயே திறக்க மாட்டோம்.”

பெரியவர் வந்தவர்களுடன் கிளம்பினார். சோப்ரா குதூகலமாக சிரிக்கத் தொடங்கினான்.

சோப்ரா நீ ஒரு பெரிய கில்லாடிடா, என்று தன்னை தானே கண்ணாடியில் பார்த்து சொல்லிக் கொண்டான்.

துளியும் தாமதிக்காமல் டெலிபோனை நாடி ஓடினான். மறுமுனையில் பிக்காராவை பிடித்தான்

“பிக்கி...திருச்சியிலையும் பெரிய வேட்டைதான்” என்றான்.

“என்ன சொல்றே சோப்ரா.”

“ஆமா...திருச்சியிலையும் பல லட்சம் என்னைத தேடி வரப்போகுது. ஒரு மனுஷனுக்கு முனையை மட்டும் உபயோகிக்கத் தெரிஞ்சா எவ்வளவு லாபம் தெரியுமா?”

“புரியும்படி சொல்லு.”

“நம்ம கோல்டு கோபால் இருக்கான்ல.”

“ஆமா!”

“அவனோட ராஜ்யம் மலைநாட்டுல இருக்கறது தெரியும்தானே?”

“சொல்லு...”

“அவனோட சேர்ந்து ரசவாதம்னு நானும்அவனுமே ஒரு நாடகம் போட்டோம். இப்போ அதன் எதிரொலியா இரண்டு கிலோ தங்கம் கிடைக்கப் போவுது.”

“வாவ்! பெரிய வேட்டைதான். ஆயுத பிசினஸ்க்கு டாலரைலிட தங்கம் பெரிய அளவுல பயன்படும்.

“தெரிஞ்சதான் தங்கத்தை தொட்டேன் அது சக்சஸ் ஆகப் போகுது.”

“மதுரைல வைரம்! திருச்சியில தங்கமா?”

“கோயமுத்தூரில வெள்ளின்னு அடுத்த கட்டத்துக்கு என்னை துரத்தாம சீக்கிரம் விசாவுக்கும் டாலருக்கும்

ஏற்பாடு செய். இந்த மாறுவேஷம் வெறுப்பா இருக்கு எச்சரிக்கையா இருந்து இருந்து டென்ஷனா வேற இருக்கு

“அப்ப ஒண்ணு பண்ணு. தங்கத்தோட கோபாலும் நீயும் ரெடியா அந்த மலைநாட்டுல இருங்க. நானும் மத்தவங்களும் அங்க வந்துட்டுறோம். அங்க இருந்து அப்படியே திருவனந்தபுரம் போய் அங்க ஃப்ளைட் பிடிச்சுடலாம். திருவனந்தபுரத்துல நம்ப பிசினஸை முடிச்சுப்போம்.”

“காரியம் பிசிறடிக்காதே?”

“பிக்காரா முடிவெடுத்தா எடுத்ததுதான். தெரியாதா உனக்கு?”

“பிக்கி...உன்னை தெரியும்தான் இல்லேங்கலை. இருந்தாலும் புத்தியை விட எச்சரிக்கைதானே நம்மோட மூலதனம். இந்த தேசத்துல நூத்துக்கு தொண்ணூறு பேர் இளிச்சவாயர்கள். இவங்களை ஏமாற்றி ஏமாற்றி எனக்கே போரடிக்குது.

கொஞ்சம் ரிலாக்ஸா வெளிநாட்டுல சுத்தணும் போல இருக்கு. வேகமா ஏற்பாடு பண்ணு. ஆமா எப்ப நீ அங்க வருவே?”

“வரேன்...வாற சண்டே வந்துட்டுேன். நீ அங்க தஸ்பீர் சிங்கா இருக்கற மாதிரி நான் இங்க தண்டபாணி செட்டியாரா இருக்கேன்.”

சோப்ரா அதைக் கேட்டு சிரித்தான்.

“சிரிக்காதே. கடைசி நிமிஷத்துல போலீஸ் மோப்பம் பிடிச்சுடப் போகுது. அப்புறம் சிரிப்பா சிரிக்கப் போகுது நம்ம பொழைப்பு.”

“இந்த ராஜதந்திரிகிட்ட அது நடக்கவே நடக்காது பிக்கி. நான் எவ்வளவு துல்லியமா காய் நகத்தேன் தெரியுமா?”

தெரியுமாவோடு போனை முடக்கிவிட்டு பெருமிதச் சிரிப்பு சிரித்தான் சோப்ரா

வெளிநாட்டுக்கு பறந்துவிடப் போலும் சந்தோஷம் முகத்தில் கூத்தடிக்க ஆரம்பித்தது.

18

யீண்டும் மலைநாடு.

பாதையே இல்லாத அடர் காடு.

சேர்ப்பரா முன் நடக்க பின்னால் ஒரு குட்கேஸ் நிறைய தங்கத்துடன் பெரியவரும் ஒரு குருக்களும் நடக்கிறார்கள். மூவரிடமும் பேச்சு

“இந்த ஒரு தடவைதான் சாமியார் தங்கம் தருவார். அவர் முக்தியடையப் போறதா சொன்னார்.”

“அவர் நல்லா இருக்கட்டும். அவரைப்போல மகான்காள் சீக்கிரமா முக்தியடைஞ்சா எங்களை மாதிரி ஏழைகள் என்ன சிங் பண்ண?”

“சாமியார் திரும்ப நிச்சயம் பிறந்து வருவார் முக்தியடைஞ்சாலும் கடவுள் மாதிரி நினைச்சப்போ வந்து அருள் பண்ணுவார்”

சோப்ரா ரீலாய் விட்டுக் கொண்டே வந்தான் சுற்றிச் சுற்றி பார்த்தான். இரண்டொரு குரங்குகள் மரம் ஏறி தாவி மறைய காட்டுக்குள் சிலீர் என்ற காற்றைத் தவிர வேறு அரவமே இல்லை.

மர வீடும் வந்துவிட்டது.

சாமியார் வரவேற்கிறார்.

பெட்டிக்காக கையை நீட்டுகிறார்.

தருகிறார்கள்.

“இவ்வளவு தங்கத்தையும் இரட்டிப்பாக்க சிலமணி நேரம் ஆகும். அங்காள பரமேஸ்வரிக்காக செய்து

தரேன். நீங்க கிழக்கு பக்கமா பார்த்து அவளை தியானம் பண்ணியபடி இருங்க.”

பெரியவரும், குருக்களும் மறுபேச்சு பேசாமல் அப்படியே செய்கின்றனர்

மரவீட்டுக்குள் சோப்ரா சாமியாரை பார்த்து கண் அடிக்கிறான்.

“சோப்ரா... அவங்க அப்படியே உட்காந்துகிட்டு இருக்கட்டும் நாம இப்படியே பின்பக்கமா கம்பி நீட்டிடுவோம்” - என்கிறான் சாமியாராகிய கோல்டு கோபால் என்பவன்.

“பிக்காரா வந்துட்டானா?”

“பின்னால பார்.”

சோப்ரா ஓடிப் போய் எட்டிப்பார்க்க கையில் ஒரு பிரீஃப் கேசுடன் ஒரு மரத்தடியில் சிகரெட் புகையுடன் பிக்காரா தெரிகிறான். சோப்ராவை பார்த்து சந்தோஷமாக கையை உயர்த்துகிறான்

“டிக்கெட் விசா எல்லாம் ரெடி. லண்டன் நம்மோட அடுத்த ஸ்டேஷன். ஜாக்ரதையா போகணும்.”

“ஜாக்ரதை உணர்ச்சி நம்மோட சொத்து கோபால் டோன்ட் ஒர்ரி. முட்டா பசங்க தியானம் பண்ணிகிட்டு இருக்காங்க பார். கமான் கிளம்பு.”

“சத்தம் போடதே திரும்பிப் பார்க்கப் போறாங்க. தங்கம் சுத்த தங்கம் தானே?”

“பொதுச் சொத்துப்பா. அதுலையும் சாமி சொத்து. சுத்தத்துக்கு கேக்கணுமா? நேத்துதான் வாங்கியிருக்காங்க. அவ்வளவும் பிஸ்கட்ஸ். பார்” சூட்கேசை சட்டென்று திறந்தான் சோப்ரா.

தங்கம் இருக்க வேண்டி இடத்தில் இரும்புத் துண்டுகள்.

‘பகீர்’ என்றானது.

“என் எதுக்க தானே அந்த அய்யா தங்கத்தை பேக் பண்ணினான். எப்படி இரும்பா மாறிச்சு?”-விழிக்க ஆரம்பிக்கிறான் சோப்ரா

‘சம் திங் ராங்...’-கோபாலிடமும் பதற்றம்.

“எல்ரிதிங் ராங் தான்”-என்று வெளியே இருக்கும் குருக்களிடம் இருந்து பதில் வருகிறது!

“ஏய் அய்யர், என்னா இது?”-சோப்ரா அவற ஆரம்பித்தான் வாசல் பக்கம் வந்தது...

அய்யர் தன் டோப்பாவை கழட்டத் தொடங்கவு விதிர்த்துப் போனான்.

அது பாபு!

“பாபு நீயா?”

“நானே தான் சோப்ரா...இந்த பெரியவர் மட்டும் யாராம்?”

பெரியவரும் மாறு வேடம் கலைக்க அங்கே தெரிபவர் க்ரைம் பிராஞ்ச் இன்ஸ்பெக்டர் சாந்தாராம்.

இருவரையும் பார்த்து ஓடலாம் என்று சோப்ரா காலெடுக்கவும் சுற்றிலும் ஒவ்வொரு மரத்தின் பின்னால் இருந்தும் ஒரு போலீஸ் துப்பாக்கி சகிதம் அவர்களை குறி வைத்து நிமிருகிறது.

பிக்காரா ஓடிவந்து வீட்டுக்குள் நுழைந்து சோப்ரா வின் சட்டையை எகிறிப் பிடிக்கிறான்.

“முட்டாள்...இப்படியா கூண்டோட மாட்ட ஏற்பாடு பண்ணுவே. நீ போட்ட வேஷத்தை எல்லாம் தவிடு பொடியாக்கிடிச்சே போலீஸ்...”

சோப்ரா சோர்ந்து எங்கே கோட்டை விட்டேன் என்று யோசிக்க ஆரம்பிக்கும்போது போலீஸ் வளையம் அவர்களை நெருக்குகிறது. ராஜதந்திரனாய் பாபு மட்டும் பிரகாசமால் சிரிக்க ஆரம்பிக்கிறான்.

“மதுரை லாட்ஜலையே உன்னை கண்காணிக்க விஜிலென்ஸ் ஏற்பாடு பண்ணியாச்சு சோப்ரா. நீ யாரா மாறினாலும் எங்க போனாலும் உன்னை கண்டுபிடிச்சு உன் பின்னால் போலீசும் சுத்திகிட்டு இருந்திச்சு.”

உன்னை கண்காணிச்ச போலீஸ் மனிதன் கிட்டையே நீ உன் தங்க பிசினஸ் வேலையை பண்ணுவேங்கறது மட்டும் எங்களுக்கே ஒரு சஸ்பென்ஸ்தான்.

இருந்தாலும் உன் ஒவ்வொரு மூவுக்கு தகுந்த மாதிரியும் எங்களோட மூவை நாங்க புத்திசாலித்தனமா அமைச்சுகிட்டதாலதான் இப்ப உன்னை கூண்டோட பிடிக்க முடிஞ்சது.

உன் மாறு வேஷம்கூட எங்களுக்கே ஒரு அதிர்ச்சி குழப்பம்தான். இருந்தாலும் உன்னோட ஒவ்வொரு மாறுவேஷத்துலையும் மாறாத மாத்திக்க முடியாத அந்த இயற்கையகான விஷயம் உன் பூனைக் கண்.

தேங்க்ஸ் ஃபார் த தேட் ஐய்ஸ்.

போலீஸ் ஜீப் காத்திருந்து அனைவரையும் அள்ளிப் போட்டுக் கொண்டது. கை விலங்கோடு தலை தாழ்ந்து போயிருந்தான் சோப்ரா. நொறுங்கிப் போயிருந்தான் பிக்காரா! சாமியார் கோல்டு கோபாலுக்கோ சொர்க்கத்தையே தொலைத்த சோகம்.

பாபு அவன் தந்த வைரம் என்னும் கண்ணாடி உருண்டையை உள்ளங்கையில் ஏந்திப் பிடித்தபடி சொன்னான்.

“இந்த வைரம் நிஜமாலுமே பவர் ஃபுல்தான். இல்லேன்னா நானெல்லாம் சி. ஐ. டி.யா மாறி இருப்பேனா ”

“ஓம் நமச்சிவாயா...” கைக்குள் அடக்கிக் கொண்டு பெரிதாக கும்பிடுகிறான் பாபு என்னும் ராஜதந்திரன்.